

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHARI LAPENA

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE COUPLE NEXT DOOR

NOT A HAPPY FAMILY

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

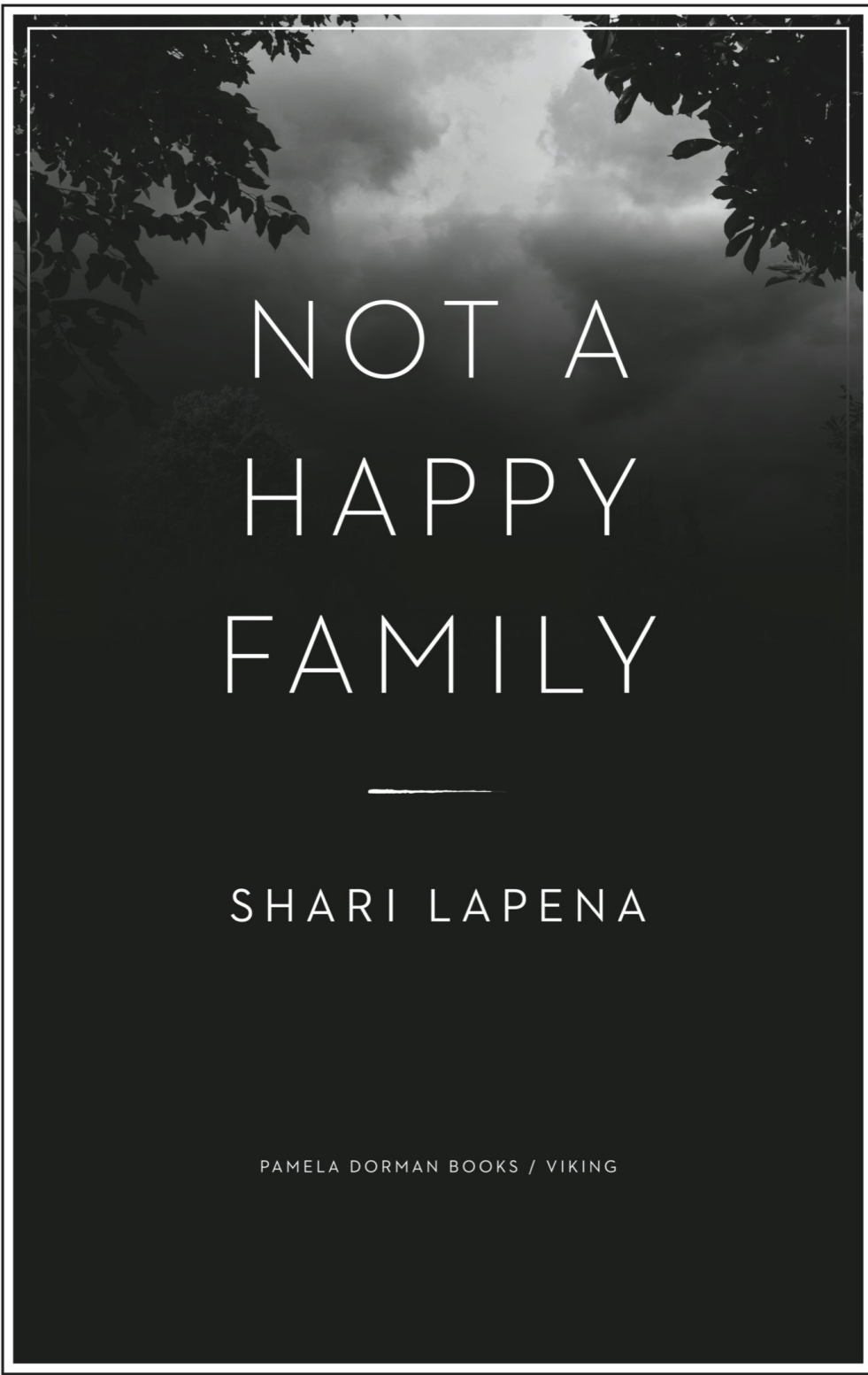
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

AYRICA SHARI LAPENA
TARAFINDAN

*Komşu Çift Evdeki
Yabancı İstenmeyen
Misafir
Tanıdığımız Biri
Onun Sonu*

OceanofPDF.com

NOT A HAPPY FAMILY

SHARI LAPENA

PAMELA DORMAN BOOKS / VIKING

VIKING
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2021 1742145 Ontario Ltd.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığımız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bir Pamela Dorman Kitabı/Viking

ISBN 9781984880550 (ciltli)
ISBN 9781984880567 (e-kitap)
ISBN 9780593299913 (uluslararası baskı)

Kapak tasarımı: Ervin Serrano

Kapak görselleri: (yukarıdan aşağıya, soldan sağa) *gökyüzü*, Sofian Alim / Getty Images; *ağaç*, Cyndi Monaghan / Getty Images; *ev*, phototropic / Getty Images; *kadın* (solda), Alexey M / Shutterstock; *adam* (ortada), Yao Yao / Getty Images; *kadın* (sağda), Getty Images

MEIGHAN CAVANAUGH TARAFINDAN TASARLANMIŞ, CORA WIGEN TARAFINDAN E-KITAP İÇİN UYARLANMIŞTIR

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.7.1_c0_r0

OceanofPDF.com

*Pandeminin kahramanlarına - bilim insanlarına, sağlık
personeline, her yerdeki ön saflarda çalışanlara - teşekkür ederim*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Kapak

Ayrıca Shari Lapena

tarafından Başlık Sayfası

Telif Hakkı İthaf

Epigrafi

Teşekkür

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Bölüm 55](#)

[Bölüm 56](#)

[Bölüm 57](#)

[Bölüm 58](#)

[Bölüm 59](#)

[Bölüm 60](#)

[Bölüm 61](#)

[Bölüm 62](#)

[Bölüm 63 Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

[OceanofPDF.com](#)

Tüm mutlu aileler birbirine benzer; her mutsuz aile ise kendine özgü bir şekilde mutsuzdur.

-LEO TOLSTOY, *Anna Karenina*

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmak ve onu piyasaya sürmek - özellikle de bir yıl içinde - uyumlu bir ekip çalışması gerektiriyor ve dışarıdaki en iyi ekiplere sahip olduğum için son derece şanslıyım! İşte altıncı kitaba geldik ve bir kez daha kitaplarımın her seferinde olabileceklerinin en iyisi olmasını sağlayan herkese yürekten teşekkür ediyorum. Brian Tart, Pamela Dorman, Jeramie Orton, Ben Petrone, Mary Stone, Bel Banta, Alex Cruz-Jimenez ve ABD'deki Viking Penguin'deki harika ekibin geri kalanına teşekkür ederim. Birleşik Krallık'ta Larry Finlay, Bill Scott- Kerr, Frankie Gray, Tom Hill, Ella Horne ve Transworld'deki muhteşem ekibin geri kalanına; Kanada'da Kristin Cochrane, Amy Black, Bhavna Chauhan, Emma Ingram ve Doubleday'deki tüm ekibe. Çok takdir ettiğim, çalışkan editörlerim Frankie Gray ve Jeramie Orton'a da ayrıca teşekkür ederim!

Olağanüstü bir metin editörü olduğu için Jane Cavolina'ya tekrar özel teşekkürler. Kitaplarımın redaksiyonunu başka birine yaptırmayı hayal bile edemiyorum.

Sevgili menajerim Helen Heller'a tekrar teşekkürler - özellikle de pandeminin her şeyi çok daha zorlaştırdığı bu yıl. Beni her zaman ayakta tutunuz ve size minnettarım. Ayrıca Camilla ve Jemma'ya ve Marsh Ajans'taki herkese beni dünya çapında temsil ettikleri ve kitaplarımı bu kadar çok pazara sattıkları için teşekkürler.

Adli konulardaki danışmanım, Trent Üniversitesi Adli Bilimler Programı'ndan Mike Iles'a ve İngiltere'deki Olay Yeri İnceleme Uzmanı Kate Bendelow'a tekrar teşekkür ederim.

Her zaman olduğu gibi, taslaktaki hatalar tamamen bana aittir.

Ayrıca, kitap dünyasında yüz yüze yapamadığımız etkinlikleri sanal olarak yapmak için adım atan tüm insanlara teşekkür etmek istiyorum.

Okuyucularıma her zaman teŖekkür ederim. Sizler olmasaydınız ben de burada olamaz, sevdiğim işi yapamazdım.

Ve son olarak, kocama, çocuklarıma ve kedi Poppy'ye teŖekkürler. Geçtiğimiz yıl boyunca teknik sorunları durmaksızın çözdüğü için Manuel'e özel bir teŖekkür borçluyum.

OceanofPDF.com

PROLOGUE

Hudson Vadisi'ndeki Aylesford'un kenarında bir yerleşim bölgesi olan Brecken Hill'de çok sayıda pahalı ev bulunmaktadır. Hudson Nehri'nin doğu yakasında, New York'un yaklaşık yüz mil kuzeyinde yer almaktadır,

Hamptons gibi ama biraz daha az gösterişli. Burada hem eski hem de yeni para var. Uzun özel yolun aşağısında, bir ağaç kümesini geçtikten sonra işte orada duruyor: Merton'ların evi, geniş çimenlerin üzerinde, tepsideki bir pasta gibi sunuluyor. Sol tarafta bir yüzme havuzu görünüyor. Arkada bir vadi var ve arazinin her iki yanındaki sık ağaçlar mahremiyeti garanti ediyor. Burası birinci sınıf bir emlak.

Çok durgun ve rahatsız edilmemiş. Zayıf bir güneş var ve bulutlar tarafından kesintiye uğratılıyor. Paskalya Pazartesi günü öğleden sonra saat dört; başka yerlerde çocuklar açgözlülükle çikolata tavşanlarını ve folyoya sarılmış yumurtalarını bitiriyor, kalanları ölçüyor ve kardeşlerinin sepetlerinde ne kadar kaldığına bakıyorlar. Ama burada çocuk yok. Çocuklar büyüdü ve taşındı. Çok uzağa değil. Daha dün Paskalya Pazar yemeği için gelmişlerdi.

Ev terk edilmiş görünüyor. Garaj yolunda hiç araba yok; arabalar dört arabalık garajın kapıları ardına kapatılmış. Üstü açık bir Porsche 911 var; Fred Merton onu kullanmayı seviyor ama sadece yazın golf sopalarını bagaja attığında. Kış için Lexus'u tercih ediyor. Karısı Sheila'nın beyaz deri döşemeli beyaz Mercedes'i var. Renkli Hermès eşarplarından birini takmayı, dikiz aynasından rujunu kontrol etmeyi ve arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıkmayı seviyor. Artık bunu yapamayacak.

Böylesine büyük, böylesine cılalı bir evde -girişteki özenli, katmanlı avizenin altında parlak beyaz mermer zemin, yan masada taze çiçekler-bakım için personel olması gerektiğini düşünürsünüz. Ama sadece bir temizlikçi kadın var, Irena, haftada iki kez geliyor. Para için çok çalışıyor. Ama o kadar uzun süredir -otuz yıldan fazla- onlarla birlikte ki neredeyse aileden biri gibi.

Tüm bunlardan önce mükemmel görünüyor olmalıydı. Kan izleri soluk, halı kaplı merdivenlerden yukarı çıkıyor. Solda, güzel oturma odasında, büyük bir porselen lamba, gölgesi yamuk, İran halısının üzerinde kırık bir şekilde durmaktadır. Biraz ileride, alçak, cam sehpanın ötesinde, Sheila Merton gecelik kıyafetleri içinde, tamamen hareketsiz. Ölmüş, gözleri açık ve boynunda izler var. Üzerinde kan yok ama mide bulandırıcı kan kokusu her yerde. Burada korkunç bir şey olmuş.

Evin arka tarafındaki geniş ve aydınlık mutfakta, Fred Merton'ın cesedi karanlık ve yapışkan bir kan gölünün içinde yere serilmiş yatmaktadır. Burnunun ve ağzının etrafında sinekler sessizce vızıldıyor. Birçok kez acımasızca bıçaklanmış, etli boğazı kesilmiş.

Kim böyle bir şey yapar ki?

OceanofPDF.com

YIRMI DÖRT SAAT ÖNCE

DMerton açık yakalı, soluk mavi bir gömleğin üzerine lacivert bir blazer ceket ve koyu renk şık bir kot pantolon giyer. Yatak odasındaki boy aynasında kendini eleştirel bir gözle inceliyor.

Arkasından karısı Lisa, "İyi misin?" diye soruyor.

Aynadan ona hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. "Elbette. Neden olmayayım ki?"

Kadın arkasını döner. Onun da ailesinin evinde Paskalya yemeği yeme ihtimalinden en az kendisi kadar hoşlanmadığını biliyor. Dönüp ona bakıyor - güzel, kahverengi gözlü kızına. Dört yıldır evliler ve bu süre içinde pek çok zorluk yaşamışlar. Ama kız onun yanında durdu ve ona sahip olduğu için şanslı olduğunu biliyor. Kız onun koşulsuz sevgiye dair ilk deneyimi. Köpekleri saymazsak tabii.

İçindeki huzursuzluğu bastırıyor. Mali sıkıntıları bir stres kaynağıdır ve sürekli tartışma konusudur. Yine de Lisa onunla her zaman konuşur ve onu her şeyin yoluna gireceğine inandırır - en azından o hala odadayken. Lisa orada olmadığında kuşkular, felç edici kaygılar devreye girer.

Lisa sert, orta sınıf bir aileden geliyordu - bu en başından beri ona karşı bir darbeydi, ama o umursamadı; ailesi züppeydi, ama o değildi - bu yüzden hiçbir zaman büyük beklentileri olmadı. Tanıştıklarında onun kim olduğunu bile bilmiyordu, çünkü aynı çevrelerde dolaşmıyorlardı.

Küçük kız kardeşi Jenna'nın, ablası Catherine'e "Ona sahip olacak tek kişi o" dediğini duydu.

onları duy.

Belki de bu doğrudu. Ama en azından evliliği başarılıydı, hepsi de bunu kabul etmek zorunda kaldı. Ailesi de kendilerine ve önyargılarına rağmen Lisa'yı sevmeye başladı.

"Babanla konuşmayı deneyecek misin?" Lisa şimdi soruyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

Gözlerini kaçırıp dolabın kapısını kapatıyor. "Eğer fırsat çıkarsa."

Babasından para istemekten nefret ediyor. Ama başka bir seçeneği olduğunu da düşünmüyor.

- - -

CATHERINE MERTON -kocasının soyadını almadı- her yıl ailesinin evindeki Paskalya yemeğini iple çekiyor. Ve Brecken Hill'deki gösterişli evde bayramları kutlamak için toplandıkları diğer tüm günleri. Annesi özel tabakları ve gümüşleri çıkaracak, resmi yemek masasının üzerinde kocaman bir buket taze kesilmiş çiçek olacak ve tüm bunlar Catherine'in kendini zarif ve ayrıcalıklı hissetmesini sağlayacak. O ilk doğan ve en sevilen çocuktur; bunu herkes bilir. Yüksek fonksiyonlu olan o, ailelerinin gerçekten gurur duyduğu tek çocuk. Bir doktor -kalp cerrahı yerine dermatolog- ama yine de bir doktor. Dan biraz hayal kırıklığı yarattı. Jenna ise Jenna'dır.

Catherine inci bir küpe takar ve Jenna'nın bugün onlar için ne gibi bir sürpriz hazırlamış olabileceğini merak eder. Küçük kız kardeşi Aylesford'un eteklerinde küçük, kiralık bir evde yaşamakta ve arkadaşlarıyla kalmak için sık sık New York'a gitmektedir. Jenna'nın yaşam tarzı tam bir muammadır ve ebeveynlerini oldukça üzmektedir. Dan, Jenna'nın kontrolden çıktığını söyler ama Catherine daha iyi bilir. Jenna yaşam tarzını bir kontrol *aracı* olarak kullanmaktadır. Şok etme gücüne sahip ve bunu kullanmaktan çekinmiyor. Jenna kesinlikle Catherine gibi terbiyeli değil. Saygın ya da tahmin edilebilir değil. Hayır, o aykırı biri. Çocukken, bir cesaretle her şeyi yapardı. Şimdi babaları sürekli Jenna'nın harçlığını kesmekle tehdit ediyor ama hepsi biliyor ki

Bunu yapmaz çünkü kız eve geri taşınır ve buna asla dayanamazlar. Aile uyuşturucudan ve cinsel ilişkiden şüpheleniyor ama asla sormuyorlar çünkü gerçekten bilmek istemiyorlar.

Kocas1 Ted yatak odalarına girerken Catherine aynalı makyaj masasındaki koltuğundan başını kaldırır. Bütün gün oldukça durgundu; bunu asla itiraf etmese de hoşnutsuzluğunu göstermenin ince bir yoluydu bu. Kadının zengin ailesinin Paskalya yemeğine gitmek istememektedir. Onların her bayram böyle bir beklenti içinde olmasından rahatsız. Bu yemekler sırasında yüzeyin altında dalgalanan gerginlikten hoşlanmıyor. "Tanrım, buna nasıl dayanabiliyorsun?" der her zaman, arabaya binip garaj yolundan geri dönerlerken.

Onları savunur. "O kadar da kötü değiller," diye yanıtlıyor her zaman, onlar hızla uzaklaşırken olayı hafifletmeye çalışıyor. Şimdi ayağa kalkıyor ve onun yanına gidip yanağından öpüyor. "Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalış," diyor.

"Her zaman yaparım," diye yanıtlıyor.

Hayır, bilmiyorsun, diye düşünüyor ve arkasını dönüyor.

- - -

Jenna, Brecken Hill'e doğru araba kullanırken yolcu koltuğunda oturan Jake'e, "S.KTİR, GERÇEKTEN buna gitmek istemiyorum," der. Jake New York'tan trene binmiş ve Jenna onu Aylesford istasyonundan almıştı. Geceyi onun evinde geçirecekti.

"O zaman kenara çek," dedi Jake, ikna etmeye çalışarak ve onun kalçasını okşayarak. "Biraz vakit geçirebiliriz. Esrar içeriz. Seni rahatlatırız."

Ona bakıyor, kaşını kaldırıyor. "Rahatlamam gerektiğini mi düşünüyorsun?" "Biraz gergin görünüyorsun."

"Siktir git," diyor şakacı bir gülümsemeyle.

Bildiği bir sapak bulup aniden oraya girene kadar daha da ilerler. Arabası, kenara çekip büyük bir ağacın altında durana kadar yol boyunca sarsılır.

Jake çoktan bir cigara yakmış, derin derin içine çekiyor. "Oraya vardığımızda leş gibi kokacağız," diyor Jake, sigarayı ondan almak için uzanırken. "Belki de bu iyi bir şeydir."

"Aileni neden bu kadar kızdırmak istediğini anlamıyorum," diyor Jake. "Faturalarını onlar ödüyor."

"Bunu karşılayabilirler," diyor.

"Benim vahşi çocuğum," diyor. Öne doğru eğilip onu öpüyor, ellerini siyah deri ceketinin altında, üstünün altında gezdiriyor, hafifçe okşuyor, belli ki vızıltıyı şimdiden hissediyor. "Seni ne tür insanların doğurduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

"Ağzını tıkayacaksın. Kendilerini o kadar beğenmişler ki, ağızlarını her açtıklarında bir kürsünün ortaya çıkmasını beklersiniz."

"O kadar da kötü olamazlar."

Derin bir nefes daha çekiyor ve esrarı ona uzatıyor. "Annem zararsızdır, sanırım. Babam pisliğin teki. Etrafta olmasaydı her şey daha kolay olurdu."

Şair Philip Larkin'den alıntı yaparak, "Ebeveynler sizi mahveder," diyor ve yanlış anlıyor.

Çoğu şeyi yanlış anlıyor, diye düşünüyor Jenna, bir duman bulutunun içinden Jake'e bakarken, parmaklarının göğüs ucundaki hissiyle eriyor. Ama eğlenceli ve yatakta iyi biri ve bu şimdilik yeterli. Ve doğru görünüşe sahip. Son derece seksi ve kaba saba. Onu ailesiyle tanıştırmak için sabırsızlanıyor.

OceanofPDF.com

Rose Cutter aptalca bir şey yaptı. Ve ne yaptığı ve şimdi ne yapması gerektiği düşüncesi her zaman aklındadır. Gece geç saatlerde, uyuması gerekirken bunu düşünüyor. Bunu düşünüyor ofiste, çalışıyor olması gerekirken. Televizyon izleyerek kendini uyuşturmaya çalışırken bunu düşünüyor.

Paskalya yemeğinde annesi ve Barbara teyzesiyle oturup her şey yolundaymış gibi davranma ihtimali, ona neredeyse başa çıkabileceğinden daha fazla görünmektedir. Annesi bir şeylerin ters gittiğini görecektir. O her şeyi fark eder. Rose'un son zamanlarda yorgun görüldüğünü, kilo kaybettiğini sık sık dile getirmiştir. Rose her seferinde bu endişeyi geçirir, konuyu başka bir yere çekmeye çalışır ama bunu yapmak giderek zorlaşır. Aslında annesini daha seyrek ziyaret etmeye başladı ama Paskalya yemeğini atlayamaz. Aynada kendini inceliyor. Bir zamanlar dar olan kot pantolonunun artık üzerinde asılı durduğu doğrudur. Gömleğinin üzerine büyük kırmızı bir kazak giyerek bunu telafi etmeye karar verir. İşe yaramak zorunda. Uzun kahverengi saçlarını tarıyor, solgun yüzünü aydınlatmak için biraz ruj sürüyor ve gülümsemeye çalışıyor. Zorlama görünüyor ama yapabileceğinin en iyisi bu.

Annesinin evine vardığında, annesinin endişesi ve soruları hemen başlar. Ama annesi ona yardım edemez. Ve gerçeği asla öğrenemez. Rose bu karmaşaya kendi başına düşmüştür. Ve kendini kurtarmak zorunda kalacaktır.

ELLEN CUTTER kızına bir kez bakar ve başını sallar. "Şu haline bak," diyor kızının paltosunu alırken. "Çok solgunsun. Barbara, sana da biraz solgun görünmüyor mu? Ve dürüst olmak gerekirse Rose, çok zayıflamışsın."

Barbara ona gözlerini devirir ve Rose'a gülümser. "Bence harika görünüyorsun," diyor. "Anneni dinleme. O çok endişeli biri."

Rose teyzesine gülümseyerek, "Teşekkür ederim Barbara. *O kadar da kötü görünmüyorum, değil mi?*" Koridordaki aynada kendine bakmak için döner ve perçemlerini biraz kabartır.

Ellen da gülümsüyor ama içten içe dehşete düşüyor. Kız kardeşi de ona, az önce söylediklerine rağmen yeğenindeki değişiklikleri fark ettiğini teyit eden hızlı bir bakış gönderir. Ellen hayal görmüyor - Rose *gerçekten de* yıpranmış görünüyor. Son zamanlarda ışıltısını kaybetmiş. Endişelenmemeye çalışıyor ama başka kim için endişelenecek ki? O bir dul ve Rose onun tek çocuğu. Barbara'nın hiç çocuğu yok, dolayısıyla üzerine titreyeceği bir yeğeni de yok. Ellen bu ikisi ve arkadaşı Audrey dışında dünyada oldukça yalnız. "Çok güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz," diyor Ellen. "Mutfağa gel, hindiye yağlamak üzereyim."

"Neler yapıyordun?" Ellen, diğer odaya doğru ilerlerken Barbara'nın Rose'a sorduğunu duyar.

"Çok değil," diyor Rose. "Sadece iş."

"Bu sen değilsin gibi geliyor," diyor Barbara. "Eğlenmek için ne yaparsın? Bugünlerde bir erkek arkadaşın var mı?"

Ellen hindiyle ilgilenen kızının yüzünü dikkatle izliyor, kızarmış etin kokusu tanıdık ve rahatlatıcı. Rose eskiden çok popülerdi ama artık arkadaşlarından ya da erkek arkadaşlarından bahsetmiyor. Her şey sadece iş, iş, iş.

Rose, "Şu anda kimse yok," diyor.

Barbara gülümseyerek, "Sanırım kendi avukatlık işinizi yürütmek oldukça zorlu bir iş," diyor.

"Hiçbir fikrin yok," diye katılıyor Rose.

"İş-yaşam dengesi diye bir şey var," diyor Ellen nazikçe. Rose,

"Genç bir avukatsanız yok," diyor.

Ama Ellen bundan daha fazlası olup olmadığını merak ediyor.

- - -

AUDREY STANCIK, kötü bir bahar gribine yakalandı. Bu yıl grip aşısı olma zahmetine katlanmamıştı ve şimdi bundan büyük pişmanlık duyuyor. Mütevazı evinin içinde, en rahat, solmuş pijamalarıyla yatağında oturuyor. Saçları bir saç bandıyla arkaya toplanmış ama hasta olmasına rağmen manikürü mükemmel. Yastıklarla desteklenmiş, arka planda televizyon açık, ama aslında izlemiyor. Yatağın yanında kirli mendillerle dolu bir çöp sepeti ve komodinin üzerinde, kızı Holly'nin çerçeveli fotoğrafının yanında bir kutu taze mendil var. Kendini tamamen perişan hissediyor; burnu musluk gibi akıyor ve her yeri ağrıyor. Audrey'nin Paskalya yemeğini kardeşi Fred'in evinde ailesiyle birlikte kutlaması gerekiyordu ve bu yıl bunu *özellikle* dört gözle bekliyordu. Bildiklerini bilseydi, her zamankinden çok daha fazla keyif alırdı. Tüm malzemelerin olduğu o lezzetli yemeği ve en sevdiği Irena'nın limonlu turtasını özleyecek. Bu gerçekten utanç verici; Audrey yemekten hoşlanıyor.

Ama grip olması dışında Audrey bugünlerde oldukça mutlu. Yakında bir talih kuşu bekliyor. *Önemli bir talih* kuşu. Bunu elde etmesi için birinin ölmesi gerekmesi çok kötü.

Zengin olacak. Zamanı gelmişti.

OceanofPDF.com

Catherine, yanında Ted'le birlikte ailesinin kapısının eşiğinde durmuş, biraz da gergin bir şekilde beklemektedir. Kapı zilini çalıyor. Her zaman böyle olur -herkesin nasıl geçineceğini merak eder, her şeyin yolunda gitmesini umar.

En iyisi. Ama kimsenin bu günü mahvetmesine izin vermeyecektir.

O ve Ted'in Aylesford'da güzel bir evleri var ama bunun kadar etkileyici değil. İki profesyonel gelirin - bir dermatolog ve bir diş hekimi - karşılayabileceği türden bir evleri var. Kendisinin ve kardeşlerinin büyüdüğü anne babasının evi ise daha çok bir malikane gibi. En büyükleri olarak, ebeveynleri öldüğünde bu eve sahip olmak istiyor. Burada, Brecken Hill'de konfor ve zenginlik içinde yaşamak, kardeşlerini bayram yemeklerinde ağırlamak, kendi çocuklarını etrafında görmek istiyor. Hayalini kurduğu şey bu ve hayalinde asla çok yaşlı değil. Şu an olduğundan çok daha yaşlı değil. Kesinlikle anne ve babası uzun bir yaşam sürüp doğal nedenlerle ölmüş olsalardı olacağı kadar yaşlı değil. Ama fantezilerin amacı da bu zaten; tanımı gereği asla gerçekçi değiller. Evi ve içindeki her şeyi istiyor; tabakları, antikaları, sanatı. Ailesi evi ona bırakacaklarına dair hiçbir söz vermemiş, hatta ima bile etmemişlerdir. Ama Dan'e bırakmazlardı, zaten o da istemezdi. Jenna muhtemelen evi çöpe atacaktı, ya da o atmazsa arkadaşları atacaktı. Annesi Jenna'yı ve onun yaşam tarzını zengin komşularına asla bulaştırmazdı, Catherine bundan emindi.

Kapı açılır ve annesi onları gülümseyerek karşılar. Siyah pantolon, siyah topuklu ayakkabı, beyaz ipek bluz ve boynunda turuncu-pembe bir Hermès eşarp var. Catherine kısa bir süre annesinin yüzünü inceler, kendisinin de o zaman nasıl görüneceğine dair işaretler arar.

O daha yaşlı. Sulu mavi gözler, güzel bir cilt, iyi kesilmiş saçlar görüyor. Annesi oldukça zarif bir şekilde yaşlanmış ama paranın da yardımını oluyor.

"Merhaba anne," diyor annesini kucaklamak için eğilerek. İçten bir sarılmadan ziyade kibar bir sarılma bu.

"Merhaba canım. Sen ilksin," diyor Ted'i selamlamak için dönerek. "İçeri gelsene. Sana içecek bir şeyler getireyim."

Antrenin sağındaki yemek odasına koşarak giriyor ve "Ne istersiniz? Şampanya?"

Annesi bayramlarda hep Şampanya ikram ederdi. "Tabii," diyor Catherine, baharlık paltosunu çıkarıp dolaba asarken kocası da aynısını yapıyor. Ayakkabılarını hiç çıkarmazlar.

"Ted?"

"Evet, elbette," diyor, hoş bir şekilde gülümseyerek.

Her zaman iyi bağlar, diye düşünür Catherine; ancak biraz zaman geçtikten sonra zorlanmaya bağlar.

Sheila kadehlere Şampanya doldurur ve köpüren kadehlerini geniş giriş holünden geçirerek diğer taraftaki oturma odasına geçerler ve bahar güneşi büyük cumbalı pencerelerden süzülürken peluş koltuklara otururlar. Çimenlerin manzarası çok güzel, diye düşünür Catherine her seferinde. Bahçede nergisler ve laleler açmaya başlamıştır. Bahçe onun olsaydı, onunla daha çok ilgilenirdi. "Babam nerede?" diye sorar.

"Yukarıda, bir dakika içinde burada olur," diyor annesi. Sıkıca gülümsüyor, sesini alçaltıyor ve şampanya kadehini sehpanın üzerine bırakıyor. "Aslında, baban aşağı inmeden önce seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var."

"Öyle mi?" Catherine şaşırılmış bir halde.

Annesinin yüzünden bir şey geçer, belki de huzursuzluk. Catherine ne olduğundan emin değildir, ama bu onu tetikte tutar. Sonra kapı zili çalar. Bu sadece Dan olabilir, diye düşünür. Jenna hep geç kalır.

Annesi sanki aklından geçenleri okumuş gibi başını ön kapıya çevirir ve "Bu Dan olmalı" der.

Catherine kaşlarını kaldırıp kocasına bakarken o da kapıyı açmak için ayağa kalkar. "Acaba ne hakkında konuşmak istiyor?" diye fısıldar Ted'e.

Ted omuz silkiyor ve şampanyasını yudumluyor. Dan ve Lisa oturma odasında onlara katılana kadar beklerler, erkekler başlarıyla selam verirken Catherine ve Lisa hızla kucaklaşır. Dan ve Lisa karşıdaki kanepeye oturur, anneleri de onlara şampanya kadehlerini getirir. Catherine, Dan'in her zamankinden daha gergin göründüğünü düşünür. Zorlandığını biliyordur. Annesinin sırrın ne olduğunu onlara da söyleyip söylemeyeceğini merak eder. Ama annesi onlara yeniden katıldığında, konuşmayı genel ve yüzeysel konulara yönlendirir ve Catherine de onu izler.

Birkaç dakika sonra kapı zili tekrar çalar -üç kısa, keskin patlama- Jenna'yı haber verir. Babaları hâlâ ortaya çıkmamıştır; Catherine tedirginlikle bir sorun olup olmadığını merak eder.

Oturma odasında kalırlar, annesini ve kapıdaki Jenna'yı dinlerler. "Kim varmış burada?" diye sorar annesi.

Harika, diye düşündü Catherine ekşiyerek. Jenna birini getirmiş. Elbette getirmiştir, neredeyse her zaman getirir. Geçen seferki bir "kız arkadaş "tı ve bütün toplantı boyunca onun sadece bir arkadaş mı, yoksa belki de bir sevgili mi olduğunu merak etmişlerdi; bunu söylemek zordu. Jenna ve arkadaşı birbirlerinin üzerine atlarken hepsi biraz rahatsız olmuştu ama bunu hiçbir zaman tam olarak öğrenememişlerdi. Catherine Ted'e bir yüz ifadesi takındı ve dinledi.

"Jake Brenner," diye cevap veriyor bir erkek sesi, derin ve kendinden emin.

"Evimize hoş geldiniz," diyor annesi, aşırı kibar ve biraz da soğuk bir şekilde.

Derken Catherine babasının özenle hazırlanmış ön merdivenden inen ağır adımlarını duyar. Ayağa kalkar ve şampanyadan büyük bir yudum alır, Ted'in ayağa kalkması için çenesiyle işaret eder. Ted isteksizce ayağa kalkar ve şampanya kadehini sol eline geçirir. Birlikte fuayeye doğru ilerlerler.

Catherine önce babasını selamlar. Merdivenlerin dibine ulaştığında öne çıkar ve ona sarılır. "Merhaba baba, Mutlu Paskalyalar."

Babası ona kısa bir süre sarılıyor ve o geri çekilirken selam veriyor ve uzanıp Ted'le sıkıca el sıkışıyor. Bunda sıcak bir şey yoktur; oldukça resmidir. Dan ve Lisa oturma odasında geri çekilir ve dikkatler kapıda duran çiftte kayar. Catherine, Jenna'nın gözlerinin etrafındaki yoğun siyah göz kalemini ve gözlerindeki yeni mor çizgiyi fark eder.

Saç. Yine de çarpıcı bir güzelliği var. Her zamanki dar siyah kot pantolonu, topuklu çizmeleri ve siyah deri motorcu ceketiyle uzun boylu ve zayıf, New York'un sinirli müzik ortamından fırlamış gibi görünüyor ve Catherine kısa bir süre için her zamanki gibi bir kızgınlık -ya da belki kıskançlık-hissediyor. Catherine bunu asla başaramazdı. Sonra kendine bunu asla istemeyeceğini hatırlatır. Catherine'in kendi görünümü vardır -zevkli, klasik, pahalı- ve bundan memnundur. Bu onun kim olduğunu yansıtıyor.

Jenna bir heykeltıraş, hem de iyi bir heykeltıraş. Ama bu konuda başarılı olacak kadar ciddi değil. O daha çok yetenekli bir amatör, New York'ta takılmak için bahane arayan bir parti kızı gibi. Ailesinin New York sanat ortamının onu mahvedeceğinden korktuğunu biliyor. Jenna'nın hiçbir eseri ailesinin evinde sergilenmemektedir; onları çok müstehcen bulmaktadırlar. Catherine ailesinin garip bir durumda olduğunu biliyor - yetenekli kızlarıyla gurur duymak istiyorlar, onun başarılı olmasını istiyorlar, ancak tüm bu bariz yeteneğin ürettiği şeyden utanıyorlar.

Jake, Jenna'nın hoşlanacağı birine benziyor. Esmer, seksi ve tıraşa ihtiyacı var. Kot pantolon, tişört ve yıpranmış kahverengi bir deri ceket giyiyor. Catherine merdivenin dibinde durduğu yerden ikisinden yayılan ot kokusunu alabiliyor. Babaları ikisine de sert sert bakıyor.

"Merhaba baba," diyor Jenna rahat bir şekilde. "Jake, babamla tanış."

Jake kafasını sallamakla yetinir, kafası dumanlıdır, öne çıkıp tokalaşmak için elini bile uzatmaz. Jenna gibi uzun boylu ve zayıftı, Catherine bu durum için fazla rahat olduğunu düşünür. Hiç görgüsü yok.

"Benimle gelin. Şampanya var," diyor Sheila ve yemek odasına doğru ilerliyor.

Fred Merton, *"Bu da kim ve benim evimde ne işi var?"* der gibi Catherine'e bakar. Sonra Dan ve karısını selamlar.

- - -

KISA BİR SÜRE SONRA Dan oturma odasında durmuş, şampanyasını yudumluyor ve pencerenin ötesindeki bahçelerle ilgileniyormuş gibi yapıyor. Bütün kadınlar

Mutfakta, masaya getirecekleri yemeği hazırlıyorlar. Yemeğe davet edilen eski dadı, şimdi temizlikçi olan Irena da onlara katılmıştır. Ve sonrasında her şeyi temizlemek için. Ted, oturma odasının penceresinin önündeki kanepede oldukça geveze olan Jake'i sohbete dahil ederken, Dan'ın yanında duran Fred de onları dinlemektedir. Jake'in "ciddi bir görsel sanatçı" olduğunu ve iş ekonomisinde kendi eserlerini yaratmasına engel olan çeşitli isimsiz işler yaptığını öğrenmişlerdir. Dan, Jake'in gerçek mi yoksa bir sahtekar, bir özentisi mi olduğunu ayırt edemez. Kız kardeşini tanıdığına göre, Jake ya bir sonraki Jackson Pollock ya da dün gece bir partide tavladığı ve ertesi gün aile yemeğine kendiliğinden davet ettiği bir ezik olabilir.

Dan babasına yaklaşır ve alçak sesle, "Baba, belki yemekten sonra çalışma odanızda konuşabiliriz diye umuyordum," der. Babasıyla göz göze gelir ama sonra gözlerini kaçırır. Babası onu korkutmaktadır. Dan her zaman, tek oğul olarak, üzerinde büyük bir baskı olduğunu hissetmiştir. Aile mirasını taşıması, bir gün işi devralması gerekiyordu. Bu zorluğun üstesinden gelmek için elinden geleni yaptı, çok çalıştı. Ama robotik alanında milyonlar kazanmış olan babası, Dan'ın işin başına geçmesine izin vermek yerine şirketi kısa süre önce ve aniden satmıştı. Dan kendisinden istenen her şeyi yapmıştı; lise yıllarından itibaren çeşitli görevlerde çalışmış ve bir gün bu şirketin kendisine ait olacağını ummuştu. Yüksek lisansını tamamlamıştı. Kıçını yırtarak çalışmıştı. Ama babası onun iş yapma şeklinden hoşlanmıyordu, kontrolcü ve dik kafalıydı, sürekli havuç sallandırıyor ve onları kapıyordu. Merton Robotics'in satışı Dan'ın içini parçalamış, onu işsiz ve bağlantısız bırakmış ve özgüvenini yerle bir etmişti. Hâlâ ne yapacağını bilmiyor. Bu altı ay önceydi ve o zamandan beri bocalıyor, kendini mali sıkıntıya sokuyor. Şimdiye kadarki iş arayışları hiçbir sonuç vermedi ve umutsuzluğa kapılıyor.

Babasına hiçbir zaman şu anda, tam şu anda olduğu kadar kızmamıştı - bu karmaşanın içinde olmasının nedeni babasıydı ve bunu hak etmiyordu. Dan, babasının en başından beri işi satmak isteyip istemediğini bile merak ediyor.

"Ben her şeyden önce bir iş adamıyım," demişti Dan'e Merton Robotics'i sattığına dair şok edici haberi verdiği gün. "Hem de çok iyi bir işadamı. Bu benim için çok iyi bir anlaşma, reddedemeyeceğim bir teklif."

Bunun oğlu için ne anlama gelebileceğini düşünmemiştii bile.

Şimdi babası gereğinden fazla yüksek sesle "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye soruyor.

Dan boynunda ani bir kızarma hissediyor. Tedbirli olmaya çalışmak buraya kadarmış. Ted ve Jake arasındaki konuşmanın kesildiğinin farkındadır. Babası fırsatını bulduğunda onu hep küçük düşürürdü. Bunu spor olsun diye yapardı. Dan yüzüne yayılan sıcaklığı hissetti. "Boş ver." Bugün babasıyla konuşmayacaktı. Artık bunu kaldıracak midesi yoktu.

"Hayır, bunu yapma," diyor babası. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama. Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" Cevap vermeyince babası açık açık, "Dur tahmin edeyim. Paraya ihtiyacın var."

Dan'in içinden aciz bir öfke duygusu geçiyor ve babasının suratına bir yumruk atmak istiyor. Onu neyin durdurduğunu bilmiyor ama bir şey her zaman durduruyor.

"Evet, hiç sanmıyorum," diyor babası acımasızca.

Tam o sırada annesinin sesi duyulur: "Yemek masada. Gelin, oturun lütfen."

Dan, yüzü yanan babasının yanından omuz silkerek geçer ve yemek odasına doğru ilerler. İştahını kaybetmişti.

OceanofPDF.com

İşin çoğunu rena yapıyor, yemekleri sessiz ve etkili bir şekilde yemek odasına getiriyor -sebzeler, patatesler, garnitürler ve soslar, et suyu- Sheila ise süslü bir tepside kızarmış hindiye taşıyor ve dikkatlice Fred'in yanına koyar. Irena ne zaman onun için çok fazla olacağını merak ediyor. Kuş belli ki ağır ve Sheila da gençleşmiyor. Sheila'nın o topuklu ayakkabılarla bileğini burkup hindiyle birlikte yere yığılacağı günden korkuyor. Fred her zaman hindi keser; evin erkeği olarak bu işi ciddiye alır. Herkes oturmuş beklerken Fred ayakta durur. Bir hikaye anlatırken oyma bıçağını kullanır, bir noktaya değinmek için duraklar. Yemeğin soğumasını umursamıyor.

Fred masanın başında, Sheila da diğer ucunda oturmaktadır. Catherine, Ted ve Lisa Fred'in sağında, Jenna, Jake ve Dan ise solunda yer alıyor. Irena mutfığa en yakın yerde, Dan ve Sheila'nın arasında köşeye sıkışmış durumda.

Sheila, masaya bir yaprak daha eklemenin çok zahmetli olduğunu, bunu Irena'nın yapacağını söylüyor. Audrey burada olsaydı -Fred'in kız kardeşi- yaprak eklenirdi. Ama Audrey bu gece burada değil; bahar nezlesi olmuş.

Fred oyma yaparken, Irena kimseye fark ettirmeden masadaki diğerlerini gözlemler. Çocukların bebekliklerinden beri ailenin yanında çalışan bir yardımcı iseniz bunu yapmak kolaydır. Kimse ona fazla dikkat etmiyor ve o da hepsini çok iyi tanıyor. Sheila bir titreme saklıyor; belli ki bir şeylerden endişeleniyor. Irena, Sheila'nın banyo ecza dolabındaki yeni anksiyete ilaçlarından haberdar. Bunu saklamak zor.

Temizlikçi kadından gelen sırlar gibi. Sheila'nın neden onları almaya başladığını merak ediyor. Dan sanki bir kez daha azar işitmiş gibi kıpkırmızı kesilmiş ve Fred'in hindiye kesmesini tek başına izlemiyor. Jenna yanında başka bir oyuncak getirmiş, bu sefer bir erkek. Ve Catherine- şey, Catherine ince porselenlerin, kristallerin ve gümüşün parıltısının tadını çıkarıyor. Eğleniyor gibi görünen tek kişi o. Ted en iyi davranışını sergiliyor; Irena onun itidalini hissedebiliyor.

Irena onları izlerken kalbinin sıkıştığını hisseder. Çocukları çok seviyor ve onlar için endişeleniyor, özellikle de Dan için, her ne kadar onlar büyümüş ve taşınmış olsalar da. Artık ona ihtiyaçları yoktur.

Yemekler servis edilir ve yemek başlar. Herkes yemeğe yumulur - koyu et ve beyaz et, dolma ve taraklı patates, soğuk jambon, ekmekler ve tereyağı, salatalar ve soslar. Ve diğer aileler gibi konuşurlar. Fred bir arkadaşının yeni yatından bahsediyor. Irena onun çok şarap içtiğini, mahzendeki en iyi Chardonnay şarabını içtiğini ve bunun asla iyiye işaret olmadığını belirtiyor.

- - -

JENNA yemeğini bitirmiştir. Bıçağını ve çatalını altın çerçeveli tabağına çaprazlamasına yerleştirir ve gözlerini masanın etrafında gezdirir. Dan sakinleşmiştir; tek kelime etmediğini fark eder. Karşısında oturan karısı Lisa endişeli gözlerle onu izlemektedir. Jenna, Dan ve babalarının daha önce konuşmuş olduklarından şüphelenir; havada tanıdık bir gerginlik vardır. Annesi her zamankinden daha geveze görünmektedir, bu da bir şeylerin ters gittiğine dair kesin bir işarettir. Jake'in sağ elinin masa örtüsünün altından kalçasına doğru süzüldüğünü hissediyor. Catherine her zamanki gibi bir prenses gibi görünüyordu, incileri içinde, geleneksel yakışıklı kocası yanında kibarca çiğniyordu. Babası durmadan şarap içiyor ve aklında bir şey varmış gibi görünüyor. Bu bakışı biliyor.

Sonra herkesin dikkatini çekmek için çatalıyla bardağına vurur. Bunu bir duyuru yapacağı zaman yapar ve duyuru yapmayı seven bir adamdır. Korkunç bir egosu var. Bombaları patlatmaktan ve herkesin yüzündeki tepkiyi izlemekten hoşlanıyor. Bu şekilde

Görünüşe göre işini ve ailesini de bu şekilde yönetiyor. Şimdi, tüm gözler huzursuzca ona dönüyor. Dan'ın bile. Jenna, Dan'ın çok kötü zamanlar geçirdiğini biliyor. Dan'e yapabileceği başka bir şey yoktur. Belki de sıra ondadır. Ya da Catherine'in. Kendini gergin buluyor.

"Bilmeniz gereken bir şey var," diyor babası, masanın etrafındaki herkese bakarak.

Jenna, Catherine'in de aynı şeyi düşünüyormuş gibi ona baktığını fark eder -*Ya sen ya ben*. Babaları acele etmiyor, herkesin rahatsızlığını ortaya çıkarıyor. Sonra, "Anneniz ve ben evi satmaya karar verdik." der.

Catherine o zaman. Jenna hızla Catherine'e bakar. Sanki karnına bir yumruk yemiş gibi görünüyordu. Belli ki bunun olacağından haberi yoktu ve bu onu şaşkına çevirmişti. Yüzü gevşemiş, ifadesi düzleşmiştir. Hepsi Catherine'in bir gün bu evi istediğini biliyordu. Görünüşe göre alamayacak.

Annesine doğru bakar ama Sheila kızının gözlerinden kaçarak yere bakmaktadır. Demek bütün bu parlak konuşmaların nedeni buydu, diye düşünür Jenna. Bunun olacağını biliyordu. Jenna bir öfke dalgası hisseder. Neden bu kadar acımasız? Annesi neden bunu onun yanına bırakıyor?

Catherine kendini toparlamaya çalışır ama kimseyi kandıramaz. "Neden satıyorsun ki? Bu evi sevdiğini sanıyordum."

"Sadece ikimiz için çok büyük," diyor Fred Merton. "Küçülmek, daha küçük bir şey almak istiyoruz. Buranın bakımı çok fazla."

"Bakım derken ne demek istiyorsun?" Catherine'in sesi daha da kalınlaşıyor, öfkesi ortaya çıkıyor. "İşlerin hiçbirini kendin bile yapmıyorsun; bir bahçıvanlık şirketin, bir kar temizleme servisin var, bütün temizliği Irena yapıyor. Ne bakımı?"

Babası sanki onun sıkıntısını yeni fark ediyormuş gibi ona bakıyor. "Ne, kendin için mi istedin?"

Jenna, Catherine'in açık tenine yayılan pembe rengi görür.

Catherine şöyle diyor: "Biz bu evde büyüdük. Burası ailemizin evi."

"Seni hiçbir zaman duygusal biri olarak görmedim Catherine," diyor babaları, kadehini rahatça doldururken.

Catherine'in yüzü şimdi kızgın bir kırmızıya bürünmüştür. "Peki ya Irena?" diye sorar, önce masanın diğer ucundaki eski dadılarına, sonra da babasına bakar.

"Peki ya o?" Sanki masada değilmiş gibi, sanki odada değilmiş gibi konuşuyor.

"Öylece gitmesine izin mi vereceksin?"

Babası şarap kadehini masaya *vurarak* bırakır ve şöyle der: "Sanırım onu daha düşük bir kapasitede tutacağız. Ama Catherine, zaten haftada sadece iki gün buraya geliyor. Bu onu öldürmez."

"O ailenin bir parçası!"

Jenna gizlice Irena'ya bakar. Kıpırdamadan babalarını izliyordu ama gözlerinde bir parıltı vardı. Jenna, Catherine'in haklı olduğunu, ona bir şey borçlu olduklarını düşünüyor. Onları neredeyse o büyütmüştü.

"Beklentilerinizi altüst ettiğim için üzgünüm," diyor babaları, hiç de üzgün görünmüyor. "Ama karar verildi."

Catherine alaycı bir tavırla, "Hiç yoktu," dedi.

"Güzel," diyor babaları. "Çünkü size beklentiler hakkında bir şey söyleyeyim. Beklentilerinizin olmaması daha iyidir. Çünkü hayal kırıklığına uğrarsınız. Tıpkı Dan'ın bir gün aile şirketinin başına geçmesini beklediğim ama onun şirketi batırmasını izlemektense sattığım gibi."

Lisa sesli bir şekilde soluk soluğa kalır. Dan babasına bakar, yüzü bembeyazdır, ağzı sert bir çizgi halindedir. Anneleri, sanki kocasına oraya gitmemesini söylüyormuş gibi, neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Kocasını her zamanki gibi onu görmezden geliyor. Jenna onun için çok zayıf olduğunu, her zaman da öyle olduğunu düşünüyor. Zaman zaman bu yüzden hepsi ondan nefret etmişti. Onlar için ayağa kalkmadığı, onları korumadığı için. Şimdi bile, sanki anneleri orada değilmiş gibi. Ne derse desin, bu kararı onsuz vermiştir. Jenna, Jake'in yanında utanç içinde onu izlediğini hissedebiliyordu. Eli kalçasından uzaklaşmıştı.

Ama babaları daha yeni başlıyor. Herkese mutlu Paskalyalar. Bu unutulmaz olacak. "Ve Jenna," diyor, ağır bakışlarını ona çevirerek.

Bunu bekliyor. Daha önce de onun gazabına uğramıştı. Onun önünde küçülmeyecek. O sadece bir zorba. Aşağılık bir zorba ve hepsi bunu biliyor.

"Biz de senin için çok büyük umutlar besliyorduk," diyor masanın üzerinden ona doğru eğilip ters ters bakarak. "Tüm o sözde yetenek, ne büyük kayıp. Seni daha ne kadar desteklememi bekliyorsun?"

"Sanat zaman alır," diye karşılık veriyor.

"Tam bir hayal kırıklığı oldun," diyor küçümseyerek.

Onun bunu söylediğini duymak canını yaksa da görmezden geliyor.

"Ebeveynleriniz olarak bizim de beklentilerimiz vardı," diyor. "Her iki taraf için de geçerli.

Çocuklarımızdan daha fazlasını bekledik. Sizinle gurur duymak istedik."

"Olmalısın," diye tersliyor Catherine onu. "Gurur duyacak çok şey var. Sadece göremiyorsun. Asla göremezsin."

"Doğru, *seninle* gurur duyuyoruz Catherine.

En azından doktorsun. Ama torunlarım nerede?" Kısa, şaşkın bir sessizlik oldu.

Ted herkesi şaşırtarak, "Buna inanamıyorum," der. Aniden ayağa kalkar. "Biz gidiyoruz." Catherine'i dirseğinden tutar ve Catherine kimsenin gözlerine bakamadan onun yanında ayağa kalkar. Birlikte masadan kalkıp Fred'in arkasından dolanarak fuayeye doğru yürürler.

Fred, "Evet, kaç, bu çok olgunca" der.

Sheila sandalyesini geriye iter ve Catherine ile Ted'in peşinden koşar. Diğerleri hâlâ sersemlemiş bir halde masada kalırlar.

Sonra Dan ayağa kalkıyor ve peçetesini bir eldiven gibi yere atarak masayı terk ediyor, Lisa da peşinden koşuyor.

Jenna, "Biz de gidiyoruz." der. Jenna ayağa kalkar ve Jake de itaatkâr bir şekilde onu takip eder. Hepsi tatlıyı kaçıracaktı. Jenna girişten omzunun üzerinden yemek odasına bakar. Irena mutfığa gitmiştir ama babası hâlâ masanın başında tek başına oturmakta ve uzun bir şarap içmektedir. Ondan nefret eder.

Ona sırtını döner. Anneleri eve götürmek için biraz turta hazırlayana kadar onu bekletmeye çalışırken Catherine ceketini çekiştiriyor. "Hayır, sorun değil anne. Turta istemiyoruz," diyor Catherine.

"Yemek için teşekkürler Sheila," der Ted. Sonra Catherine ve Ted ön kapıdan çıkabildikleri kadar hızlı çıkarlar.

Dan aceleyle annesini yanağından öper ve Lisa ile birlikte aynı hızla oradan ayrılırlar. Kapı arkalarından kapanır. Sonra Irena beklenmedik bir şekilde mutfaktan koridora iner, ceketini giyer ve Sheila şaşkın bir sessizlik içinde izlerken tek kelime etmeden çıkar.

Ve sonra sadece o ve Jake, evde ailesiyle yalnız kalırlar. Jenna fikrini değiştirir; babasıyla yüzleşmek için geri döner.

OceanofPDF.com

Catherine bir şekilde Ted'in garaj yolundaki arabasına yıkılmadan ulaşır, ancak yolcu koltuğuna geçip emniyet kemerini bağlar bağlamaz gözyaşları akmaya başlar.

Ted endişeyle ona döner. Eğilir ve onu rahatlatmak için kendine doğru çeker. Bir an için yüzünü Ted'in göğsüne bastırır. Bu yorum - *torunlarım* nerede? - onu çok etkilemiştir. Neredeyse iki yıldır bebek sahibi olmaya çalışıyorlar. Bu hassas bir konu. Babası bunu bilmiyor ama tahmin etmiş olabilir. Babasının çok acımasız olduğunu ve zayıf noktalarını bulmakta çok usta olduğunu düşünüyor. Ve ev, onu sattıkları için çok öfkeli. Bakım yüzünden değil. Evi satıyor, böylece ona sahip olamayacak. Tıpkı Dan alamasın diye işi sattığı gibi.

Arabayı kullanabilmesi için Ted'den uzaklaşır. Emniyet kemerini bağlar ve arabayı hızla çalıştırıp geri vitese takar. Arabayı geri döndürür ve motor devrini artırarak garaj yolundan aşağı doğru hızlanır. Bir kez olsun kadın da onun kadar uzaklaşmaya heveslidir. Derin bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Haklısın, nasıl dayanıyorum bilmiyorum. Gerçi bu normalden çok daha kötüydü."

"Baban sefil bir pislik. Her zaman öyleydi."

"Biliyorum."

"Ya annen, Tanrı aşkına, onun nesi var? Hiç mi omurgası yok?"

İkisi de bunun cevabını biliyor.

Sakinleştiğinde ve araba yavaşladığında "Ev için üzgünüm," diyor. "Onu ne kadar çok istediğini biliyorum."

Ön camdan acınası bir şekilde önündeki yola bakıyor. Asla onun olmayacağına inanamıyor.

"Sana söylemek istediği bu muydu?" Ted soruyor.

"Ne?"

"İlk geldiğimizde annen seninle konuşmak istediği bir şey olduğunu söyledi."

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Ailen lanet bir pembe dizi gibi. Daha ne olabilir ki?" Ted öyle diyor.

"Belki hastadır," diyor. "Belki de evi bu yüzden satıyorlardır."

- - -

LISA sormak bile istemiyor. Öğrenebileceği şeylerden korkuyor. Ama eve dönerken cesaretini topluyor ve Dan'e soruyor: "Babanla daha önce konuşma fırsatın oldu mu-"

"Hayır," diyor sertçe. Sonra ona bakar, sesini yumuşatır. "Denedim ama hiç havasında değildi. Başıma gelecekleri bilseydim, hiç zahmet etmezdim."

Kocasını arabayı sürerken pencereden dışarı bakıyor. Kocasının da aynı şeyi düşündüğünü bilerek, "O tam bir pislik," der kinle. Catherine için üzüyor - kocası ona çok kötü davranmış. Ama bu konuda kendini ne kadar kötü hissederse hissetsin, küçük bir parçası kocasının bir kez olsun diğer çocuklarından birine sırtını dönmüş olmasına seviniyor, belki de rahatlıyor. Bu güven verici. Fred'in aile şirketini satması Dan'in suçuymuş gibi görünmüyor. İnancını korumaya çalışıyordu ama son zamanlarda bu çok zordu. Kocasının bocalayışını, işsizliğini, yönsüzlüğünü izlemek. Yatırımlarıyla ilgili akılsızca bir şey yaptı. Dan iyi bir iş adamı mı değil mi? Artık gerçekten bilmiyor. Ama şüpheleri var.

Dört yıl önce onunla evlendiğinde, Fred'in şirketinde iyi bir pozisyonu, cömert bir maaşı, ikramiyeleri ve parlak bir geleceği vardı. Orada hiç mutlu değildi - babası iş yerinde hayatını çekilmez hale getiriyordu - ama onlar

Fred'in emekli olacağını ve Dan'in bir gün şirketi yöneteceğini düşünüyorlardı. Dünya onların istirdyesiydi. Fred birkaç ay önce şirketi ellerinden çıkardığında, bu sanki bir ölüm gibiydi. Ve Dan hala acısını atlatamadı. Onu rahatlatmak, desteklemek ve yeni bir yol bulmasına yardımcı olmak için elinden geleni yaptı. Ancak Dan her zaman depresyonla mücadele etmiştir ve iş satıldığından beri bu durum daha da kötüleşmiştir. Bazı günler onu tanımakta zorlanıyor.

Şimdi de, "Torunlarla ilgili söylediğin çok alçakçaydı," diyor.

"Evet," diye onaylıyor Dan.

"Sence gebe kalmakta sorun yaşadıklarını biliyor mudur?" "Bundan şüpheliyim. Ona söyleyecek değil ya. Anneme söylemiş olabilir ama ona gizlilik yemini ettirirdi."

"Catherine bana sır olarak söyledi. Annene söylemeyeceğini söyledi ama acaba söyledi mi?"

Dan ona şöyle bir bakar. "Nazik olduğun için sana söyledi. Haklısın. -Onlara söylemezdi. Muhtemelen şanslı bir tahmindir."

Bir an sessiz kaldı. "Evi istiyordu, değil mi?"

Dan başını sallar. "Evi hep istedi. Öyle ya da böyle umurumda değil. Bana kalırsa ev yanıp kül olabilir." Sesi kararıyor. "Orada pek mutlu anılarımız yok gibi."

Ona daha yakından bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Bir araba onlara doğru geliyor. Araba geçiyor ve önlerindeki yol yine boş.

"Ben iyiyim," diyor Dan, direksiyonda

kaskatı kesilmiş bir halde. "Tamam."

Kadın huzursuzca onu izliyor.

Ne yapacaklar? Dan'in babasının, Dan kendini toparlayana kadar onlara biraz borç para vereceğine güveniyorlardı. Ama bu olmayacak.

OceanofPDF.com

6

W Dan ve Lisa eve geldiklerinde bir süre konuşurlar, sonra Lisa kitap okumak için çalışma odasına çekilir. Dan ona katılmaz. Hareketsiz oturamıyor ve odaklanamıyor. Şimdiye kadar pek bir şeye odaklanamadı.

Bugünlerde sorunlarından başka bir şey düşünmüyor. Bunlar hakkında durmadan, saplantılı bir şekilde düşünüyor ama verimli bir şekilde değil. Şimdi, ailesinin evinde olanlardan sonra, köklü, nihai bir şey yapma dürtüsü hissediyor - bir çözüm bulmak için herhangi bir şey.

Dan bu düşüncelerini kendine saklar.

Oturma odasında kendine bir viski koyar ve huzursuzca volta atar. Işıkları açma zahmetine katlanmıyor ve oda yavaş yavaş kararıyor.

Yeni bir başlangıca giden yolu göremiyor. Hâlâ şoktaymış gibi hissediyor, babasının ona işi sattığını söylemesinin acısını henüz atlatamamış. İlk başta, yeni sahiplerin onu en azından bir ya da iki yıl daha şirkette tutacağını ummuştu. Kısa bir süre babasının sattığı şirkette yükselmek ve onu yeni zirvelere taşımak gibi özel bir hırs besledi. Ancak kendisine hizmetlerine ihtiyaç duyulmayacağı söylenmişti ve bu da ikinci darbe olmuştu. Babası "Ne bekliyordun ki?" diye alay etmişti.

Lisa her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da bunu pek iyi karşılamamıştı. Her zaman onun dayanağı oldu.

Yakında kazançlı bir iş bulamazsa, başları ciddi belaya girecek. MBA yapmış. İyi bir deneyimi var. Yönetici pozisyonuna ihtiyacı var ve bu da o kadar kolay bulunmuyor. Gidip bir araba yıkamacıda çalışamaz.

Geçen sonbaharda, mali danışmanın itirazlarına rağmen yatırım portföylerinden akılsızca büyük bir miktar para çekmiş ve çok daha yüksek bir getiri oranı garanti eden özel bir ipoteğe yatırmıştı. Ama sonra babası işi satmış ve o da işini kaybetmişti. Para çekme konusunda esneklik sağlayan önceki yatırımlarının aksine, ipotek vadesi dolana kadar parayı çekememiş. Ve şimdi babası ona yine kazık attı - kısa vadeli bir kredi bile vermiyor.

Onu ayakta tutan, gelecek için umut veren tek bir şey var. Dört gözle beklediği mirası var ama onu alması ne kadar sürer? Paraya şimdi ihtiyacı var. Ailesi bir servet değerinde. Vasiyetleri parayı üç çocukları arasında eşit olarak dağıtmak. En azından öyle olduğuna inandırılmışlardır, her ne kadar anne ve babası her zaman favorileri seçmiş olsalar da, Catherine açık ara öndedir. Dan en az sevilen ve bunu biliyor. Her zaman Jenna hakkında büyük bir şarkı ve dans yaparlar, ancak bazen korkunç davranışlarına rağmen güzel, "yetenekli" kızlarının ikinci sırada geldiğini bilir.

Eğer babası normal bir baba olsaydı ve tam bir piç olmasaydı, ondan mirası için avans isteyebilir ve alabilirdi. Gerçek bir baba böyle yapardı. Belki kendi işini kurabilirdi. Ama babasından lanet olası bir borç bile alamıyor. Babası onu mahvetti ve bunu yapmaktan zevk alıyor.

Dan bir koltuğa yığılır ve uzun bir süre karanlıkta oturup içinde bulunduğu boktan durumu düşünür. Sonunda kalkıp kafasını çalışma odasından içeri sokar ve Lisa'ya "Ben arabayla gezmeye çıkıyorum" der. Bunu geceleri sık sık yapar. Bu onu rahatlatır. Bazı insanlar koşar, o araba kullanır. Bu rahatlatıcı. İçindeki bazı ihtiyaçları besliyor.

Kitabını yere bırakıyor. "Neden onun yerine yürüyüşe çıkmıyorsun?" diye öneriyor. "Ben de seninle gelebilirim."

"Hayır," diye ısrar ediyor, başını sallıyor. "Sen kitabını oku. Beklemene gerek yok. Sadece kafamı boşaltmak istiyorum."

Arabaya bindiğinde kontağı açıyor ve cep telefonunu kapatıyor.

- - -

LISA ön kapının kapanışını dinler ve dikkatini tekrar romanına verir ama kısa süre sonra tekrar bırakır. Konsantre olamıyor. Dan'in böyle geceleri, özellikle de içki içtikten sonra dışarı çıkmamasını diliyor. Bunu neden yapıyor? Neden onunla vakit geçirmek yerine uzun yolculuklara çıkmayı tercih ediyor? Bunun bir alışkanlık olduğunu, sakinleşmesine yardımcı olduğunu biliyor ama stresle başa çıkmak için başka bir yol bulmasını diliyor. Yürümek ya da koşmak araba kullanmaktan daha iyi olurdu. Bodrumda mükemmel bir egzersiz bisikletleri var.

Yine de onun endişesini anlıyor - kendisi de stresli. Fred yakında onlara borç vermezse, başları gerçekten belaya girecek. Keşke Dan başka bir iş bulsaydı, bu durumda olmazlardı. Üniversiteye gitmişti, bir iş bulabilirdi, ama bunu önerdiğinde, Dan yaralanmış görünüyordu. Nasıl görüneceğini beğenmedi. Gururu var. Bu onlara çok iyi geliyor.

Endişelenmeye başladığında, tavşan deliğinden aşağı inmekten kendini alamaz. İş arayışının nasıl gittiğini bilmiyor çünkü ona söylemiyor ve ne zaman sorsa belirsiz davranıyor. Bir yönetici arama şirketiyle -kafa avcısıyla- anlaştığını ve ilk başlarda ona birkaç görüşme ayarladıklarını biliyor ama son zamanlarda pek bir şey olmamış. Haftalardır üst kattaki ofisinde özgeçmişleriyle uğraşıyor ama kadın onun kaç kez bir mülakat için takım elbise giydiğini bir elin parmaklarını geçmeyecek sayıda sayabiliyor. Bunlar uygunluğu değerlendirmek için yapılan "keşif" görüşmeleri. Hiç takip görüşmesi yapıp yapmadığını bilmiyor. Kelle avcısından neden daha fazla telefon almıyor? İşler gerçekten söylediği kadar yavaş mı?

Rahat örtüyü bir kenara atar, ayağa kalkar ve çalışma odasından çıkar. İkinci kata çıkan merdivenleri tırmanıyor ve koridorun sonundaki ofisine doğru ilerliyor. Burası onun özel alanı. Bunu daha önce hiç yapmamıştı, hiç gözetlememişti. Bunun bir sınırı aşmak olduğunu biliyor ama kendine engel olamıyor. Aniden eve gelme ihtimaline karşı tepe lambası yerine masasının üzerindeki lambayı yakıyor.

Dizüstü bilgisayarını kapalı. Açar ama şifresinin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Çabucak vazgeçer ve kapağı kapatır. Masanın üzerinde ajandasını görür ve kendisine doğru çeker. Bugünün tarihine bakar. 21 Nisan Pazar.

Geçen haftanın sayfaları boş. Sayfayı çeviriyor - gelecek hafta için de bir şey yok. Sayfayı ileriye doğru çevirir-üç hafta sonra dışçıyle olan randevusu dışında hiçbir randevu yoktur. Sonra bugünün tarihinden geriye doğru gidiyor. Bir doktor randevusu dışında o sayfalar da boştu. Ama Mart ayında en az iki görüşme yaptığından emindi. Onun çelik grisi takım elbisesini giydiğini, çok şık görüldüğünü ve dışarı çıktığını çok net hatırlıyor. Lacivert takım elbisesiyle çıktığı başka bir günü de hatırlıyor - her iki görüşme de geçen aydı, ancak ajandasında her iki randevunun da kaydı yok. Belki de günlüğüne bir şeyler not etmiyordur - belki de hepsi telefonundadır? Ama ajandasında bir dışçı randevusu var. Ve birkaç hafta önceki doktor randevusu. Aylar öncesine gidiyor. Not edilmiş sadece iki randevu daha var, ikisi de kelle avcısıyla. O ilk günlerde iyi bir iş bulacağı ve en iyisi babasıyla birlikte olmayacağı konusunda ne kadar umutlu olduğunu hatırlıyor. Tekrar günlüğe odaklanır. Neredeyse altı ay önce kelle avcısıyla yaptığı ilk iki görüşmeden bu yana hiçbir şey yok.

Kalbi sıkışıyor. Ona yalan mı söylüyordu? İyi bir takım elbise giyip kravat takarak ve ince, pahalı çantasını taşıyarak birkaç saatliğine bir yerde tek başına oturup kahve içmeye mi gidiyordu?

- - -

CATHERINE VE TED korkunç Paskalya yemeğinden eve döndüklerinde, kafalarını dağıtmak için Netflix'te bir şeyler izlemişlerdi. Şimdi, kapanış jeneriği ekranda yukarı doğru yuvarlanırken, Ted karısına döner ve başka bir şey izlemek isteyip istemediğini sorar. Karısının hâlâ uyuyamayacak kadar gergin görüldüğünü düşünür.

"Yorgun değilim," diyor.

"Ben de. Sana bir içki hazırlamamı ister misin?"

Başını umursamazca sallıyor. "Hayır. Ama istersen sen devam et." "Sen yapmazsan ben de yapmam."

"Acaba" diyor karısı, "annemin benimle konuşmak istediği başka bir şey *mi vardı*?"

Kadının sesindeki endişeyi duyabiliyor. Ne boktan bir Paskalya, diye düşünüyor. Ted sabırla, "Neden yarın gidip onu görmüyorsun? Bugün Paskalya Pazartesi, izinlisin. O zaman öğrenebilirsin. Bu gece kendini daha fazla yormaya gerek yok." Ama karısını tanıyor. Aklında bir şey olduğunda kemiğe sarılmış bir köpek gibidir. Peşini bırakmaz. Bazı şeyleri biraz takıntı haline getirir. Hamilelik gibi. Ama birçok kadının gebe kalamadığında böyle olduğunu duymuş. Saat gibi işleyen bir saplantı.

Son birkaç ayın onun için nasıl geçtiğini düşünüyor. Döngü takibi - sabah ilk iş, işten önce doğurganlık kliniğine koşmak. Kanının alınması, yumurta foliküllerinin izlenmesi. Kendi rolü o kadar zahmetli değildi, sadece test için meni örneği vermenin garipliği vardı. Döngü takibinin ilk üç ayında, mükemmel zamanlama bilgisiyle donanmış olarak, bunu eski moda bir şekilde, evde yatakta yapmışlardı. Ama geçen ay işi hızlandırdılar. İlk kez suni döllemeyi denediler. Uygun zamanda gidip bir örnek daha verdi ama bunun dışında yapabileceği pek bir şey yoktu. İşe yaramasını ve bu müdahalelerin daha da müdahaleci hale gelmek yerine bir an önce sona ermesini umuyor. Başka bir şey olmasa bile, cinsel hayatlarını mahvediyor.

"Sanırım onu arayacağım," der Catherine, onun düşüncelerini bölerek. "Geç oldu, Catherine," diyor adam. "Saat on biri geçti."

"Biliyorum ama henüz uyumamıştır. Geceleri hep kitap okur."

Kızın sehpadan cep telefonunu alıp annesini aramasını izliyor. Bunun kısa ve güven verici bir arama olmasını, sonra da yatmaya gidebileceklerini umuyor. Ama Sheila bunun önemli olduğunu söylemişti. Kendi kendine bunun muhtemelen evi satmakla ilgili olduğunu ve başka bir şey olmadığını söyler.

Catherine endişeyle ona dönerek, "Cep telefonuna cevap vermiyor," der.

"Belki yatmaya gitmişlerdir ve o da aşağıda bırakmıştır. Sabit hattı dene." Catherine başını sallar. "Hayır. Babamla konuşma riskini göze almak istemiyorum." Bir şey düşünüyor gibi görünüyor. "Belki de oraya gitmeliyim.

Orada," diyor.

"Catherine, tatlım," diye itiraz eder. "Bunu yapmana gerek yok. Muhtemelen telefonunu bir yerde unutmuştur, onun nasıl biri olduğunu bilirsin." Ama Catherine endişeli görünüyor. "Muhtemelen seninle ev hakkında konuşmak istemiştir," diyor Ted. "Yarına kadar bekleyebilirsin."

Ama Catherine, "Sanırım oraya uğrayacağım."
diyor. "Gerçekten mi?"

Ona yaklaşıp. "Çok uzun kalmayacağım. Sadece annemle konuşmak, bana söylemek istediği her neyse onu öğrenmek istiyorum. Aksi takdirde asla uyuyamayacağım."

Ted iç çeker. "Seninle gelmemi ister misin?" diye sorar.

Başını sallar ve ona bir öpücük verir. "Hayır. Neden yatağa gitmiyorsun? Yorgun görünüyorsun."

Onun gidişini izler. Arabası caddede gözden kaybolduktan sonra kapıdan uzaklaşır ve yukarı çıkarken yanından geçerken cep telefonunu koridordaki masanın üzerine bıraktığını fark eder.

OceanofPDF.com

DAylesford Polisi'nden Dedektif Reyes yolda durmuş önündeki malikaneyi incelemektedir. Paskalya hafta sonundan sonraki Salı günü, saat 11:00'den kısa bir süre sonra ve bir süredir kan gölü olarak tanımlandı.

Ortağı Dedektif Barr onun yanında duruyor ve bakışlarını takip ediyor. "Bazen çok paraya sahip olmak kötü bir şey olabilir," diyor.

Burası çok kalabalık. Ambulans, devriye ekibi ve adli tabiplik son birkaç dakika içinde olay yerine ulaştı. Olay yeri sarı bantla işaretlendi. Basın mensupları yolun sonunda toplanmaya başladı ve yakında şüphesiz komşular da ortaya çıkacak.

Devriye bölümünden üniformalı bir memur yaklaşıyor. "Günaydın, dedektifler," der. Reyes başıyla onu onaylar. Memur, "Olay yeri güvenli," diye bilgi verir.

"Anlat bana," diyor Reyes.

"Kurbanlar yaşlı bir çift, Fred ve Sheila Merton. Biri oturma odasında, diğeri mutfakta. Yalnız yaşıyorlarmış." Dedektif Barr'a bakar, şüphesiz onun taze tenini ve hâlâ parlak mavi gözlerini fark etmiştir.

Reyes hafifçe gülümsüyor; Barr'ın midesinin çoğundan daha güçlü olduğunu biliyor. Cinayet mahalleri hakkında ürkütücü sınırlarda gezinen keskin bir merakı var. İşe yarıyor. Ama bir ailesi olursa ne olacağını merak ediyor - henüz otuz yaşında. Hala mutfak duvarına ceset ve suç mahalli resimleri asacak mı? Umarım yapmaz. Reyes'in evde bir karısı ve iki çocuğu var ve eğer böyle bir şey yaparsa, mantıklı karısı

boşanma davası açıyor. Dengeyi korumaya çalışır, işini eve getirmemeye çalışır. Her zaman başarılı olduğundan değil.

Memur diyor ki, "Onları temizlikçi kadın buldu. Bu sabah saat 10:39'da 911'i aramış. Onunla konuşmak istersen devriye arabasında." Çenesiyle arabayı işaret ediyor, sonra Reyes'e dönüyor. "Görünüşe göre bir süredir ölüler."

"Tamam, teşekkürler." Reyes ve Barr temizlikçi kadını şimdilik bırakıp eve doğru ilerlerler. Başka bir memur ön kapının yanında durmuş, kimin girip çıktığını takip etmektedir. Onlara kanlı ayak izlerine dikkat etmelerini söyler. Reyes ve Barr patiklerini ve eldivenlerini giyip ön fuayeye girerler. Dikkatlice içeri adım atar atmaz Reyes kan kokusunu alır.

Yavaşça etrafına bakınır, yönünü bulmaya çalışır. Evin arka tarafında görebildiği mutfaktan çıkıp koridor boyunca onlara doğru ilerleyen ve ön kapıya yaklaştıkça kaybolan tek bir taze, kanlı ayak izi vardır. Daha az belirgin bir başka kanlı ayak izi kümesi de mutfaktan halı kaplı merdivenlere doğru ilerliyor gibi görünüyor.

Soluna, oturma odasına bakar, yerde kırık bir lamba görür. Onun ötesinde, bir teknisyen bir kadın cesedinin yanında diz çökmüştür. Reyes kanlı ayak izlerinden kaçınarak oraya doğru yürür, Barr onu takip eder ve teknisyenin yanına çömelir. Kurbanın üzerinde bir gecelik ve hafif bir bornoz vardır. Kadının boğazının etrafındaki izleri, belirgin morlukları ve kırmızıyla beneklenmiş gözlerini görür. "Bağla boğma," diyor Reyes. Teknisyen başını sallar. "Neyle boğulduğuna dair bir iz var mı?"

"Henüz değil," diyor diğer adam. "Daha yeni başladık."

Reyes kadının yüzük parmaklarının çıplak olduğunu fark eder, sehpanın altına atılmış bir cep telefonu görür ve ayağa kalkar. Barr daha yakından bakarken bekler ve bu odada neler olduğunu hayal etmeye çalışır. Reyes kapıyı açtığını düşünür, hatasını anlar ve oturma odasına kaçar. Bir boğuşma var. Kocasını neden bir şey duymamış? Belki de üst katta uyuyordu ve lambanın düşüp kırılma sesi kalın halı tarafından bastırılmıştı. Barr cesedi incelemekten vazgeçer ve ikisi birlikte fuayeye döner. Reyes oradan yemek odasına bakar, büfenin çekmecelerinin çekilip açıldığını ve asılı bırakıldığını görür. Uzun koridorun sonunda

Antreden doğruca evin arka tarafına geçtiğinde, mutfakta dolaşan beyaz takım elbiseli figürler görür. Kanlı parmak izlerinden kaçınmak için duvara yakın, patikleriyle sessizce ilerler, Barr hemen arkasındadır.

Ortalık kan gölüne dönmüş. Görüntüsü ve kokusu onu kısa süreliğine etkisi altına alır. Bir an için nefesini tutar. Ortağına bakar; keskin gözleri her şeyi kavramaktadır. Sonra önündeki sahneye odaklanır.

Fred Merton mutfak zemininde yüzüstü yatmaktadır, başı yana dönüktür ve üzerinde kana bulanmış pijamaları vardır. Sırtından defalarca bıçaklanmış ve boğazı kesilmiş gibi görünüyor. Reyes cesedin üzerine eğilerek elinden geldiğince bıçak yaralarını sayıyor. En az on bir tane var. Çılgınca, vahşi bir suç. Soygundan ziyade bir tutku cinayeti olabilir mi? Tabii çözülmemiş öfke sorunları olan bir hırsız değilse. "Tanrım," diye mırıldanıyor. Burada kimse çığlıklarını duyamazdı. Kafasını kaldırdığında adli tıp ekibinin başındaki May Bannerjee'yi tanır, çok yetenekli bir araştırmacıdır. "Ne zamandır burada yattıkları hakkında bir fikrin var mı?" Reyes ona sorar.

Bannerjee ona, "En az bir gün olduğunu söyleyebilirim," diyor. "Otopsilerden sonra daha fazla bilgi sahibi olacağız ama tahminimce Pazar gecesi ya da Pazartesi sabahı erken saatlerde öldürülmüşler."

"Bunun cinayet silahından bir iz var mı?" Reyes mutfağı göz gezdirirken soruyor. Görebildiği hiçbir yerde kanlı bir bıçak yok.

"Henüz değil."

Ne olmuş olabileceğini çözmeye çalışıyor. Barr olay yerinde kendi sessiz çalışmasını yapıyor. Duvarlara, tavana ve adaya muazzam miktarda kan sıçramıştır. Reyes lekeli zemine ve odanın dışına doğru uzanan kanlı izlere bakıyor. "Bu sana neye benziyor?" diye soruyor Bannerjee'ye.

"Tahminimce katil kalın çoraplar giyiyordu, belki birden fazla çift ve ayakkabısızdı. Muhtemelen üstünde patik vardı. Bu şekilde işe yarar bir parmak izi ya da güvenilir bir ayakkabı numarası bile alamayız." Reyes başını sallar. "Lavabonun altındaki dolaba gittiğini görebilirsiniz, her yerinde kan var. Yemek odasına buradan girmiş." Mutfakta ana salondan ayrı olarak doğrudan yemek odasına açılan girişi işaret ediyor. "Ayrıca mutfağın dışındaki çalışma odasına da girdi." Başıyla çalışma odasının diğer tarafını işaret ediyor.

ev. "Koridordan aşıya ve üst kata çıktı - cinayetlerden sonra para ve değerli eşya aramak için evi darmadağın etmiş gibi görünüyor, sonra da arka taraftan çıktı. Ayak izlerini görebiliyoruz, arka kapı kolunda ve verandada kan var. Arka bahçede muhtemelen kıyafetlerini deıştirdiği yerde kanlı bir nokta var; ondan sonra hiçbir şey yok."

"Eve nasıl girmiş? Zorla girildiğine dair bir işaret var mı?"

"Hâlâ çevreyi araştırıyoruz ama şu ana kadar belirgin bir şey yok. Temizlikçi kadın buraya geldiğinde ön kapının kilitli olmadığını söyledi, belki de kadın kurban kapıyı açmıştır." Pencerenin altındaki mutfak lavabosuna doğru dönüyor. "Cesetten lavaboya ve oradan da ön kapıya doğru oldukça belirgin, taze ayak izleri var; bunlar temizlikçi kadına ait olmalı."

Reyes'e göre kurbanlar geceliklerini giymişlerdi ve muhtemelen çoktan yatmışlardı. Sheila Merton bornozunu giymiş ve katile kapıyı açmak için aşıya inmiş olabilir. Belli ki önce o öldürölmüş, çünkü kocasını öldürdükten sonra kana bulanmış olması gereken katilin kanı ona bulaşmamış. Tam olarak ne alındığını bulmaları gerekiyor. Temizlikçi kadın bu konuda yardımcı olabilir.

"Sen ne düşünüyorsun?" Reyes, Barr'a dönerek soruyor.

"Bir soygun için gereksiz yere acımasızca görünüyor. Yani, onu o kadar çok bıçaklamak zorunda mıydılar?" Barr mutfak zeminindeki parçalanmış cesede bakarak şöyle diyor. "Belki de sadece bir soygun gibi görünmesi gerekiyordu ama aslında bir soygun değildi." Reyes başıyla onaylıyor. Barr ekliyor, "Ve ona kıyasla adamın üzerine çok gitmişler. Bence aşırıya kaçmışlar."

"Öfkenin onun için değil, kendisi için olduğunu gösteriyor." "Belki de. Ve o sadece oradaydı, engel oluyordu."

Reyes, "Gerçi boğma da oldukça kişiseldir," diyor. "Hadi temizlikçi kadınla konuşalım." Evden çıkıp araba yoluna doğru yürürlerken Reyes'in gözü yukarıya, üstlerinde daireler çizen karanlık şekillere takılıyor. Beş ya da altı büyük kuş akıntıların üzerinde, havada süzölüyor.

"Bunlar da ne?" Barr gözlerini siper edip havada süzölün kuşlara bakarak soruyor.

"Hindi akbabaları," diyor Reyes. "Muhtemelen kanın kokusunu alıyorlar."

OceanofPDF.com

Irena devriye arabasının arka koltuğunda tek başına oturuyor, baharlık ceketinin içinde kambur durmuş, ısınmaya çalışıyor. Hava aydınlık ama Nisan ayındayız ve hâlâ serin. Belki de şoktandır. Titriyor ve midesi de bulanıyor. Fred ve Sheila'yı düşünmeden edemiyor. Tüm o kan, pis kokusu. Sheila'nın yüzündeki ifade, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi ona bakıyordu. Sheila muhtemelen katilinin kim olduğunu biliyordu ama kimseye söyleyemeyecek.

Irena titrer ve bekler. Ayakkabılarında kan olduğunu fark eder.

Memurlardan biri arabanın kapısını açar ve kafasını içeri sokar. "Dedektifler şimdi sizinle konuşmak istiyor, eğer sorun olmazsa," diyor.

Başını sallıyor ve arabadan iniyor. İki kişi ona doğru yürümektedir; uzun boylu, siyah saçlı, muhtemelen kırk yaşlarında bir adam ve daha kısa ve genç bir kadın. İkisi de sivil kıyafetlidir. Irena endişeyle yutkunur.

"Merhaba," diyor adam. "Ben Dedektif Reyes ve bu da Aylesford Polisi'nden Dedektif Barr. Anladığım kadarıyla kurbanları siz bulmuştunuz." Kadın başını sallıyor. "Size birkaç soru sormamızın sakıncası var mı?"

Tekrar başını sallıyor, sonra bunun kafa karıştırıcı olduğunu fark ediyor ve "Sorun değil" diyor. Ama yaprak gibi titriyor.

Reyes Barr'a dönüp "Bagajda bir battaniye var, onu alabilir misin?" dedi.

Bir koşu gidip lacivert bir yün battaniyeyle dönüyor ve Irena'nın titreyen omuzlarına örtüyor.

"Şok yüzünden," diyor Reyes ona. Gözlerini bahçeye dikeyor ve "Neden gidip çardakta oturmuyoruz- orada konuşabiliriz" diyor.

Çimenlikten geçerek güzel yapıya doğru ilerlerler, burada bir banka yerleşir, etrafındaki battaniyeye sarılır ve iki dedektife bakar. Uzun zaman önce burada çocuklarla oynardı.

"İsminizi alabilir miyiz lütfen?" Barr soruyor.

"Irena Dabrowski." Heceleyerek söylüyor ve kadın dedektifin yazmasını izliyor. Irena Polonyalı bir isme sahip olabilir ama İngilizcesi mükemmel ve aksansız. Ailesi o daha bebekken buraya gelmiş.

Reyes, "Anladığım kadarıyla Merton'ların temizlikçisiymişsiniz," diyor. Kadın başını sallıyor. "Ne zamandır onlar için çalışıyorsun?"

"Uzun bir süre," diye başlıyor. "İlk çocukları doğduğunda başladım. Son çocuk okula gidene kadar uzun yıllar burada yatılı dadılık yaptım. Sonra temizlikçi olarak devam ettim, daha sonra da temizlikçi olarak. Şimdi haftada iki kez geliyorum."

"Yani aileyi iyi tanıyorsunuz."

"Çok iyi. Onlar benim kendi ailem gibi." Muhtemelen ağlaması gerektiğini fark ediyor ama sadece uyuşmuş hissediyor. Irena temiz havayı içine çekerek kan kokusunu yok etmeye çalışıyor.

"Sorun değil," diyor Barr nazikçe. "Acele etme."

"Buna inanamıyorum," diyor sonunda.

"Merton'ları en son ne zaman canlı gördünüz?" Reyes soruyor.

"Pazar günü Paskalya yemeğindeydi. Cumartesi bütün gün buradaydım, temizlik yapıyordum. Paskalya için aileyi ağırlıyorlardı ve Sheila her yerin tertemiz olmasını istiyordu. Yapmam gereken ekstra cilalama işleri vardı. Sonra Pazar günü akşam yemeğinde onlara katılmak için geri geldim."

"Yemeğe kim geldi?"

"Çocukların hepsi oradaydı. En büyükleri Catherine ve kocası Ted. Ortanca Dan ve eşi Lisa. Ve Jenna, en küçükleri. Erkek arkadaşını getirmişti. Tatil yemekleri için her zaman eve gelirlerdi, bu beklenen bir şeydi. Genellikle Fred'in kız kardeşi Audrey de gelir ama Pazar günü yoktu." Onlara bakıyor. "Çocukların haberi var mı?" diye soruyor dedektiflere. "Onlara söylendi mi?"

"Henüz değil," diyor Reyes.

"Kesinlikle harap olacaklar" diyor.

"Öyle mi?" Barr, çardaktan milyonlar değerindeki eve bakarak şöyle diyor.

Irena, söylenecek ne kadar patavatsızca bir şey, diye düşünür. Bu düşüncesini ona iletmek istercesine Reyes'e bakıyor. Barr bunu kaçırmıyor ve o da aldırmıyor gibi görünüyor.

Barr, "Sanırım onlara epeyce para miras kalacak," diyor.

"Sanırım öyle," diye soğukkanlılıkla onaylıyor Irena.

Reyes, "Bu sabah buraya evi temizlemek için mi geldin?" diye soruyor.

Gözlerini kaçırıyor ve onun yerine eve bakıyor. "Evet. Genelde Pazartesi ve Perşembe günleri yaparım ama Pazartesi tatildi, o yüzden bugüne kadar gelmedim."

"Buraya geldiğinizde neler olduğunu bize anlatın. Her adımı."

Derin bir nefes alıp veriyor. "Arabayla saat on buçuğu biraz geçe geldim. Çok sessizdi, hiçbir araba garaj yolunda değildi. Her zaman yaptığım gibi kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi. Kendimi içeri attım - kapı kilitli değildi, bu yüzden evde olduklarını varsaydım."

"Devam et."

"İçeri girer girmez kokuyu fark ettim ve koridordaki kanı gördüm. Korkmuştum. Yerdeki lambayı gördüm ve sonra Sheila'yı gördüm."

"Cesedinin yanına gittin mi?"

Hatırlayarak başını sallar. Ellerinin hâlâ kucağında titrediğini fark ediyor. "Ama ona dokunmadım. Sonra mutfığa gittim ve onu gördüm." Safrayı yutmaya zorlayarak yutkundu.

"Mutfığa girdin mi?" Reyes soruyor. Birden başının döndüğünü hisseder. "Emin değilim."

Barr, "Sadece ayakkabılarınızın altında kan var," diyor.

Şaşkınlıkla Barr'a bakıyor. "Yapmış olmalıyım -çok şok ediciydi ama evet, şimdi hatırlıyorum- Fred'e doğru yürüdüm ve ona baktım." Tekrar yutkunur.

"Ona ya da mutfaktaki herhangi bir şeye dokundunuz mu?" Reyes soruyor.

Kucağındaki ellerine bakıyor, sanki kan izi arıyormuş gibi onları ters çeviriyor. Temizler. "Ben öyle düşünmüyorum."

"Lavaboya doğru yürümedin mi?" Reyes bastırıyor.

Şimdi kafası karışmış gibi hissediyor. "Evet, kusacağım dan korkuyordum. Kustum, lavaboya. Ve yıkadım."

Biraz belirsiz davrandığının farkında ama ne bekliyorlardı ki? Daha önce hiç böyle bir durumda kalmamıştı. Bu durum onu tamamen tedirgin ediyor.

"Sorun değil," diyor Reyes. "Merton'ların hiç düşmanı var mıydı biliyor musun? Bunu yapabileceğini düşündüğünüz biri var mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, yaptıklarını sanmıyorum." Duraklıyor ve ekliyor, "Ama asla gerçekten bilemezsin, değil mi?" Onlara bakıyor. "Yani, artık sadece evi temizlemek için geliyorum. Artık burada yaşamıyorum."

"Peki ya güvenlik?" Reyes soruyor. "Hiç var mıydı?"

"Hayır. Evin etrafına yerleştirilmiş bazı güvenlik kameraları var ama bildiğim kadarıyla hiç çalışmadılar. Onlar sadece göstermelik."

Barr, "Evde değerli eşya bulunduruyorlar mıydı?" diye soruyor.

Irena, bu genç dedektifin biraz aptal olması gerektiğini düşünerek ona bakar. "Ev değerli eşyalarla dolu. Tablolar oldukça değerli, gümüşler, mücevherleri vs."

"Peki ya nakit?" Reyes soruyor.

"Fred'in çalışma odasında bir kasa var, evin arka tarafındaki birinci katta. İçinde ne sakladıklarından emin değilim."

"Evi bizimle birlikte gezmeni ve eksik bir şey var mı diye hızlıca bir göz atmanı istiyoruz. Bunu yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Mutfığa geri dönmek istemiyorum," diye fısıldıyor.

"Sanırım şimdilik mutfığı atlayabiliriz," diyor Reyes. "Arazide çalışan başka biri var mı, bahçıvan olabilir mi?"

Başını sallıyor. "Bir servis kullanıyorlar."

"Üç çocuğun iletişim bilgileri sizde yoktur, değil mi?" Barr soruyor.

Irena telefonuna uzanıyor. "Evet, tabii ki."

Kirena'nın eliyle ağzını kapatarak Sheila Merton'ın cesedine bakmasını izliyor. Sonunda, "Her zaman iki büyük pırlanta takardı; nişan yüzüğü ve diğeri sağ elindeydi," der.

Ona bakıyor. "Gitmişler."

Temizlikçi kadının eşliğinde evi hızlıca bir turladığımızda daha net bir tablo ortaya çıkar. Yemek odasındaki gümüşler kayıptır ama tabloların hiçbirine, en değerli olanlarına bile dokunulmamıştır. Fred'in çalışma odası yağmalanmıştır, ancak bir manzara resminin arkasına gizlenmiş olan kasa, davetsiz misafirlerin gözünden kaçmış gibi görünmektedir. Yine de kasayı açmaları gerekecek.

Reyes ve Barr ikinci kata çıkan merdiveni tırmanırken kan izlerinden kaçınmak için dikkatli adımlar atarlar. Ortada bir avize asılıdır ve Reyes avizenin hizasına geldiğinde toz olmadığını fark eder. Ebeveyn yatak odasına girerler; evin ön tarafındadır, tavandan tabana pencereleri çimenlere ve bahçelere bakmaktadır. Büyük boy bir yatak ve ona uygun ceviz şifonyerlerin bulunduğu geniş bir oda. Çekmeceler kabaca açılmış, giysiler dışarı dökülmüş. Bir el çantası gelişigüzel bir şekilde yapılmamış yatağın üzerine atılmış, soluk deri yüzeyinde kan lekeleri var. Fred'in ve Sheila'nın cüzdanlarındaki nakit para ve kredi kartları boşaltılmış ve yere atılmıştır.

Sheila'nın şifonyerindeki mücevher kutusu açık ve eğri büğrü, sanki biri aceleyle karıştırmış gibi. Kanlı lekeler bunu doğruluyor. Reyes, Irena'nın yanında duruyor ve birlikte boş kadife iç mekâna bakıyorlar. "Birkaç elmas yemek yüzüğü, birkaç pahalı küpesi ve

bilezikler, birkaç inci - ama bunları alt kattaki kasada saklamış olabilir," diyor. "Sigorta şirketinin elinde bir kayıt olacaktır."

Dedektifler dışarı çıktıklarında Irena'ya teşekkür ederler. Arabalarına doğru giderlerken Reyes şöyle düşünür: Kredi kartlarını kullanmaya ya da mücevherleri satmaya çalıştıklarında onları yakalayacağız. Her kimse sadece taşıması ve nakde çevirmesi kolay olan şeyleri almış.

Ama bu çok vahşi bir suçtu. Belki de aslında bir soygun değildi.

- - -

Dedektifler Catherine Merton'ın şehir merkezindeki muayenehanesinin önüne gelir. Reyes, diğer kardeşlerin evlerine birer üniformalı göndermiş, böylece onlar haberlerde duymadan önce anne babalarının öldürüldüğünü haber verecektir. Irena'ya göre ne Dan ne de Jenna Merton'ın şu anda bir işyeri var.

Burası birkaç farklı hekimin aynı mekânı paylaştığı yoğun bir klinik. Dedektifler üçüncü kattaki resepsiyonu bulur, kimliklerini gösterir ve Dr. Catherine Merton'ı sorarlar. Resepsiyon görevlisinin rozetlerini görünce gözleri büyür. "Onu size getireyim," der ve masadan ayrılır.

Geri döndüğünde, "Koridorun sonundaki C odasında beklemenizin bir sakıncası yoksa, birkaç dakika içinde size katılacak" dedi.

Reyes ve Barr muayene odasına giderler. Çok beklemeleri gerekmez.

Kapı hafifçe vurulur ve ardından otuzlu yaşlarının başında, beyaz önlüklü bir kadın odaya girer. Reyes onu dikkatle inceler. Hoş görünümlü, düzgün hatlara sahip bir kadın. Siyah saçları omuz hizasında, yandan ayrılmış ve boynuna inci takmış. Gözleri sorgulama dolu.

"Ben Dr. Merton," diyor kadın. "Resepsiyonistim beni görmek istediğinizi söyledi?"

Reyes onları tanıştırıyor ve "Korkarım bazı kötü haberlerimiz var." diyor. Bocalıyor gibi görünüyor. "Belki de oturmalısınız," diye önerdi ve

Catherine plastik bir sandalyeye çökerken, o ve Barr ayakta kalır.

Onlara bakıyor ve yutkunuyor. "Ne oldu?"

"Korkarım aileniz. Evlerinde ölü bulundular." Bunun kafasına dank etmesine izin verdi.

Kadın şaşkınlıkla ona bakıyor. "Ne?" diye soluk soluğa kalır. Reyes elinden geldiğince nazik bir şekilde "Öldürüldüler." diyor.

Şoku gerçek görünüyor. O haberleri işlerken beklerler. Sonunda dehşet içinde sorar, "Ne oldu?"

"Ters giden bir soyguna benziyor," diyor Reyes. "Para, kredi kartları, mücevherler alınmış."

"Buna inanamıyorum," diyor. Ona bakıyor ve korkuyla soruyor: "Nasıl öldüler?"

Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ve yakında bunu öğrenecek. "Annen boğuldu; baban bıçaklandı ve boğazı kesildi," diyor Reyes sessizce.

"Hayır..." Catherine Merton başını kederle sallayarak fısıldıyor, elini öğürecekmiş gibi ağzına bastırıyor. Kendine geldiğinde boğuk bir sesle, "Bu ne zaman oldu?" diye sorar.

"Henüz bilmiyoruz," diyor Reyes. "Bayan Dabrowski onları bu sabah saat on bir civarında buldu. Paskalya Pazarında bir aile yemeği olduğundan bahsetti."

Başını salladı. "Evet. Pazar günü hepimiz oradaydık." "Peki o zaman her şey yolunda mıydı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Bir şeylerin ters gittiğine dair herhangi bir işaret var mıydı? Annenle baban farklı, gergin ya da onları rahatsız eden bir şey varmış gibi görünüyor muydu?"

"Hayır. Her şey her zamanki gibiydi."

"Evlerinden ne zaman ayrıldınız?" Reyes soruyor.

"Saat yedi civarı," diyor dikkati dağılmış bir şekilde.

"O olaydan sonra ailenizle herhangi bir temasınız oldu mu?"

Başını sallıyor. "Hayır." Şimdi kucağındaki ellerine bakıyor.

Reyes ona "Pazar gecesi geç saatlerde ya da Pazartesi sabahı erken saatlerde öldürüldüklerini düşünüyoruz" diyor.

"Sizce ailenizin değeri ne kadardı?" Barr açık açık soruyor.

Catherine şaşırımış bir halde ona bakar. "Varlıklılıardı. Tam olarak ne kadar varlıklı olduklarını bilmiyorum."

"Ballpark mı?" Barr diyor ki.

"Bilmiyorum. Avukatlarına sormanız gerekir" diyor. "Temple Black'ten Walter Temple." Sandalyeden kalkıyor. "Kardeşlerimle konuşmam gerek."

Reyes başını sallıyor. "Şu anda onlara da bilgi veriliyor," diyor. "Kaybınız için çok üzgünüz." Ona kartını uzatıyor. "Soruşturma hakkında kısa süre içinde irtibata geçeceğiz elbette. Kendimizi dışarıda bulacağız."

OceanofPDF.com

Catherine onların gidişini izledikten sonra muayene odasının kapısını kapatır ve sandalyeye yığılır. Nefesini zorlukla tutabiliyor. Baş dönüyor, midesi bulanıyor ve düşünemiyor. Kendisinde hastalar bekliyor ve resepsiyondaki Cindy ona ne olduğunu merak edecek. Kendini toparlamalı.

Bu çok zor. Dedektiflerin onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyor. Onlara yalan söylemişti. Anlayabilirler miydi?

Dan ve Jenna ile konuşmalı. Cindy'ye hastalarını yeniden planlamasını söyleyecek. Nedenini öğrendiklerinde anlayacaklardır. Olanlardan sonra kimse ondan işine devam etmesini bekleyemezdi. Kapıda hafif bir tıkırtı duyar. "Evet?" der.

Cindy kapıyı tereddütle açar. "İyi misin?" diye sorar, endişeli olduğu bellidir. "Ne oldu?"

Sesi kurşuni olan Catherine, "Annemle babam öldürüldü," der. Cindy'nin gözleri dehşet ve inançsızlık içinde açılır. Nutku tutulur. Catherine kaba bir şekilde, "Lütfen tüm randevularımı yeniden planlayabilir misiniz? Birkaç gün izne ihtiyacım olacak. Gitmek zorundayım."

Catherine, beyaz önlüğünü asmak, trençkotunu giymek ve çantasını almak için Cindy'nin yanından kendi ofisine doğru aceleyle yürür. Bekleme odasındaki hastaları selamlamadan geçip muayenehanesinden çıkar, asansöre biner ve doğrudan otoparktaki arabasına gider. Arabanın içine oturur oturmaz çantasından cep telefonunu çıkarır. Elleri titriyordu. Derin bir nefes alır ve Ted'i arar.

Neyse ki yanında bir hasta yok ve cevap veriyor. "Evet?"

Bir hıçkırığı bastırmaya çalışır ama hıçkırık kaçar. "Catherine- sorun ne?" diye sorar hemen.

"Polis az önce buradaydı, ofisimde." Şimdi paniklemeye başlıyor. Nefes alış veriş hızla ve düzensiz. "Ailem öldü. Öldürüldüler. Evlerinde."

Telefonun diğer ucunda bir an için tam bir sessizlik olur; Ted belli ki afallamıştır. "Bu çok kötü Catherine. Ne oldu?"

"Bunun bir soygun olduğunu düşünüyorlar" diyor. Sesi kendi kulaklarına bile gergin geliyor.

"Orada kal," dedi. "Gelip seni alacağım."

"Hayır, bunu yapma. Dan ve Lisa'lara gitmeliyim. Şimdiye kadar öğrenmişlerdir. Belki benimle orada buluşabilirsin? Ben de Jenna'yı arayıp bize katılmasını söylerim."

"Tamam," diyor, sesi gergin. "Bu inanılmaz. Yani, onları daha Pazar gecesi gördün."

Tereddüt etti ve "Şu konuda" dedi. "Ne hakkında?"

"Konuşmamız gerek."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece o gece oraya gittiğimi kimseye söyleme, tamam mı? Polise söylemedim. Açıklayacağım."

- - -

JENNA telefonunun zil sesiyle uyanıyor. Tek gözünü açıyor, Jake'in olması gereken boş alanı görüyor -yatağı, dairesi, çarşaflardaki seksi kokusu- ve sonra yerdeki telefonuna uzanıyor. Tanrım, geç olmuş. Jake işe gitmiş ve onun uyumasına izin vermiş olmalı. Kız kardeşi, Catherine. Aramayı kabul etti. "Ne?" dedi.

"Jenna, polis seninle henüz konuşmadı mı?"

"Ne? Hayır. Neden?"

"Neredesin?"

Kız kardeşinin sesindeki sıkıntıyı duyabiliyor. "Jake'in evindeyim, şehirde. Neden?"

"Kötü haberlerim var."

Jenna yatakta doğrulup saçlarını alnından geriye doğru taradı. "Ne?"

"Annem ve babam öldü. Öldürüldüler."

"Siktir," diyor Jenna. "Gerçekten mi?" Kalbi aniden hızla çarpmaya başladı.

Kısa bir süre konuşurlar -Catherine ona Dan'lerde buluşmalarını söyler- sonra Jenna yataktan kalkar, üzerine bir şeyler giyer ve Jake'e bir not bırakmak için mutfığa gider. Ama Jake ona çoktan bir tane bırakmıştır.

Merhaba Muhteşem,

İstedğin kadar kalabilirsin. Ya da uyandığında stüdyoya gel. XO

Not bırakmamaya karar verir. Ona telefonda söylemek daha iyi.

- - -

MUTFAK PENCERESİNDEN, Lisa Catherine'in arabasının garaj yoluna girdiğini görür. Dan endişeli bir şekilde onu beklemektedir. Lisa arkasını döner ve kocasına bakar. Haberi aldıklarından beri çok tedirgindir ve şimdi Catherine de geldiği için kendini dışarı atacak gibi görünmektedir.

Ön kapıya doğru yürür, ama Dan onu geçip kapıyı açar ve Catherine'le dışarıda, araba yolunda buluşur.

Lisa, Catherine'in "Hadi içeri girelim" dediğini duyar.

Catherine solgun ve sıkıntılı görünüyor. Belli ki ağlıyordu, diye düşünür Lisa. Başka bir arabanın sesini duyar ve hepsi caddeye bakar - Lisa Ted'i bu güzel Nisan gününde üstü açık spor arabasıyla tanır. Catherine kocasını beklemez, doğrudan eve girer ve Dan de onu takip eder. Lisa Ted'i bekler ve sözsüz bir şekilde içeri girerler. Ted de sarsılmış görünmektedir.

Catherine'den gelen sıkıntı, diğer insanların stresini bir sünger gibi emen Lisa'yı üzüyor. Kız kardeşi olarak gördüğü Catherine'in yanına gider ve ona sınımsıcak sarılır, kendi gözlerinin de sempatiyle dolduğunu hisseder. Hep birlikte oturma odasına geçerler.

"Jenna yolda," diyor Catherine. "Bize katılması için onu aradım ama şehirdeymiş. Ona söylemem gerekiyordu." Catherine bir koltuğa yığılır ve çantasını ayaklarının dibine bırakır.

Lisa kanepeye otururken Dan'e bakar; oturma odasında volta atmaktadır, hareketleri ürkektir. Ted, Catherine'in yanına gider ve elini koruyucu bir şekilde onun omzuna koyar.

Catherine açık açık, "Muhtemelen Pazar gecesi öldürüldüler," der. Catherine bunu söylerken Dan'e bakar. Ona bakışında Lisa'nın hoşuna gitmeyen bir şeyler vardır.

"Buna inanamıyorum!" Dan haykırıyor.

Lisa onu izler, bu kadar gergin olmasından rahatsız olmuştur.

"Biliyorum," diyor Catherine. "Ben de inanamıyorum. Ama az önce iki dedektif ofisime geldi." Sesi biraz tizleşti. "Bir cinayet soruşturması açıyorlar."

Dan aniden durarak, "Tanrım, bu *gerçeküstü*," diyor.

Lisa ona yanına oturmasını işaret ediyor ve o da ağır bir şekilde kanepeye çöküyor.

Catherine onlara bakar. "Sana onları bulanın Irena olduğunu söylediler mi?"

Dan kanepeden endişeyle başını sallar. Lisa'nın elini tutar ve sıkıca kavrar.

Sonunda ona çarpıyor. Lisa, *ikisinin de öldüğünü* düşünüyor. O da inanamıyor. İyi şanslarına inanamıyor. Bu her şeyi değiştirir. Kocasına bakar. Belki de her şey o kadar da kötü değildir. Belki de zengindirler.

Dan soruyor, "Dedektifler ne dedi?"

"Şiddete dönüşen bir soygun olduğunu düşünüyorlar." Catherine'in sesinde bir histeri belirtisi var. "Annem boğulmuş. Babamın boğazı kesilmiş ve bıçaklanmış."

"Tanrım," diyor Dan, aniden ayağa kalkıyor ve elini siyah saçlarında gezdiriyor. "Bu korkunç bir şey. Bize bunu söylemediler."

Lisa dehşet içinde Catherine'e bakar. Kapıdaki memurlardan bu ayrıntıları duymamışlardı, sadece Fred ve Sheila'nın öldürüldüğünü duymuşlardı, nasıl öldürüldüğünü değil. Şimdi hasta olacakmış gibi hissediyordu.

Dan tereddüt eder, sonra Catherine'e döner. "Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," der.

Lisa kocasını izliyor, bir elini ağzına bastırarak safrasını tutmaya çalışıyor.

"Ne?" Catherine sanki onu takip etmiyormuş gibi konuşur. "Özgürüz. Hepimiz, ondan kurtulduk."

Catherine'in yüzü düşer; dehşete kapılmış görünür. "Bunu söylememişsin gibi davranacağım," dedi bastırarak. "Ben olsam böyle düşünceleri kendime saklardım."

Lisa tedirginlikle izliyor, midesinin çukurunda büyüyen hastalıklı bir his var. Dan'ın de Catherine gibi kendini kontrol edebilmesini dilerdi. Lisa, haberi duyduğunda Catherine'in aklından geçen ilk şeylerden birinin de aynı düşünce olduğundan emindir, ama bunu itiraf etmekten daha mantıklıdır.

A Lisa kahve yapmak için mutfağa giderken Dan, Catherine ve Ted'e "Zavallı Irena" der.

Catherine boşluğa bakarak, "Onları bulmak korkunç bir şey olmalı," diye onaylıyor. Sonra Ted'e bakıyor ve Dan onun elinin güven verici bir şekilde omzunu sıktığını görüyor.

"Şimdi ne olacak?" Dan sorar.

"Bilmiyorum," diyor Catherine.

Catherine'in kararsızlığı onu bir an için çözülmüş hissettirir. Catherine ne yapacağını bilmezse, nasıl başa çıkacaklardı?

Ama sonra Catherine kendini toplar gibi olur. "Bir cenaze töreni planlamalıyız."

"Doğru," dedi Dan. Bunu hiç düşünmemişti.

Catherine, "Ve dedektifler hepimizle konuşmak isteyecek," diyor.

"Konuş *bizimle*," diye tekrarlıyor Dan. "Neden?" Neden ona öyle bakıyor? "*Ben* yapmadım," diye itiraz ediyor Dan. Şaşkınlıkla ona bakıyorlar. Neden böyle bir şey söyledi ki? Kendini toparlaması gerekiyor. Catherine onu dikkatle izliyor ve Ted de huzursuzca ona bakıyor.

Aniden bitkin düşen Dan kanepeye yığılır ve başını arkaya yaslar. Bir tür hoş hayale dalar. Ailesi ölmüştür. Artık aile yemekleri yok. Artık para istemek ve hayır cevabını almak yok. Artık babasının başkalarının önünde küçük düşürücü lafları yok. Cenaze bittikten ve ortalık durulduktan sonra, halledilmesi gereken bir miras kalmıştır. Vasiyetçinin kim olduğunu merak ediyor. Muhtemelen Catherine'dir. Ya da belki babasının avukatı Walter. Kesin olan bir şey varsa, o olmayacaktır.

Bütün o güzel para onlara doğru geliyor. Göğsünün mutluluktan genişlediğini hissedebiliyor. Catherine istediği kadar rol yapsın, onun da en az kendisi kadar mutlu olduğundan emindir. Evi şimdi alabilir; kendi payının bir parçası olarak alabilir. Adam kendi payını nakit olarak istiyor. Lisa sonunda babasının ezici baskısından kurtuldukları için rahatlayacak, tüm bu zayıflatıcı mali stresin altından kalkacaklar. Yeniden mutlu olabilirler. Ve Ted-Dan, yüzündeki sahte endişe ifadesine rağmen Ted'in de en az diğerleri kadar sevindiğinden şüphe duymuyor. Babalarına katlanamıyordu. Ted de güzel şeylerin kıymetini bilir; Dan, Ted'in üstü açık BMW Z3 spor arabasını her zaman kıskanmıştır. Ama kendine hep dişçilerin böyle yaptığını, işlerinin ne kadar sıkıcı ve tatsız olduğunu telafi etmek için spor arabalar aldıklarını söylerdi. Artık Ted isterse emekli olabilir. Jenna ise gittiklerine üzülmüyormuş gibi bile yapmayacak.

Gerçek şu ki, aileleri öldürüldüğüne göre artık hepsi çok daha iyi durumda. Uzun yıllar -belki de on yıllar- miraslarını beklemek yok. Artık babalarının sözünden çıkmayacaklar, huzurevlerine yıllarca süren iç karartıcı ziyaretler yapmayacaklar. Tüm bunlardan kurtuldular. *Yaşamaya* başlayabilirler. Eğer bu kadar yakışıksız olmasaydı, gerçekten bir kutlama yapmaları gerekirdi. İçinden buzdolabına bir şişe şampanya atmak geliyor.

- - -

Lisa bir tepsi kahve fincanı, süt ve şekerle döndüğünde TED, Dan'le ilgili çalışmasından uzaklaşmıştır. Odada garip bir hava vardır ve bu onu rahatsız etmektedir. Ayrıca, Catherine'in telefonda ona söylediklerini düşünmektedir. O gece oraya gittiğini neden kimsenin bilmesini istemiyordu? Bu konuda aptallık ettiği kesin. Tabii ki polise söylemelidir - bu, olanları zaman çizelgesine daha iyi oturtmalarına yardımcı olacaktır. Eve gider gitmez onunla bu konuda konuşmak zorunda kalacak.

Tepsiyi sehpanın üzerine koyan Lisa'nın yüzünü okumaya çalışıyor ama öne doğru sallanan gür, kahverengi saçları yüzünden yüzünü göremiyor. Dan biraz

Tuhaf, aşırı heyecanlı görünüyor ve Ted bunu fark eden tek kişinin kendisi olup olmadığını bilmek istiyor. Dan'den Catherine'e bakar, ikisini de ne kadar iyi anladığını merak eder. Catherine, Dan ve Jenna alışılmadık bir çocukluğu paylaşmışlardı. Ayrıcalık ve acı dolu bir çocukluk. Ailelerinin sevgilerini esirgedikleri ve kayırdıkları bir çocukluk. Catherine'in ona anlattığına göre, bu durum aralarında uzun süredir devam eden ayrılıklara ve rekabete neden olmuş ama aynı zamanda onları garip bir şekilde birbirine bağlamış. Ted'in hiç kardeşi olmadığı için bunun nasıl işlediğini bilmiyor. Catherine ona ağabeyi ve kız kardeşiyle olan ilişkisini açıklamaya çalışmış ama tek çocuk olduğu için bunu kavraması zor. Burada onun anlamadığı şeyler oluyor. Catherine bir kahve almak için uzanır ve her ikisi de bir süre fincanlarıyla meşgul olurlar.

Dan diyor ki, "Irena'yı aramalıyız. Buraya gelmesini isteyelim." Kahvesini eline alıyor, ağzına götürürken fincanı biraz titriyor. "Ne de olsa o aileden biri, böyle bir zamanda burada olmalı." Sonra endişeli görünüyor ve "Bizi aramaması garip, sen e de öyle değil mi?" diyor.

"Onu arayacağım," der Catherine, ayaklarının dibindeki çantasını karıştırıp cep telefonunu bulur.

Ted'in hiç anlamadığı bir başka şey de bu: Zenginlerin kiralık yardımcılarıyla olan ilişkisi. Irena'nın aile gibi olduğunu söylüyorlar. Ama gözlemlediği kadarıyla Fred ve Sheila ona bir ev işçisi gibi davranmışlar, başka da bir şey yapmamışlar. Paskalya yemeği patladığında Irena diğerleriyle birlikte gitmişti.

-Çocukların tarafını tuttu. En azından onlar onu sevgiyle anıyor gibi görünüyorlar. Catherine ona Irena'nın onları neredeyse büyüttüğünü söylemiş. Kendi annelerinden çok daha eli sıkı biriydi. Şoku atlattıktan sonra Irena'nın da olayların bu şekilde gelişmesinden gizliden gizliye memnun olup olmayacağını merak ediyor. Bir müşterisi olmayacak ama belki vasiyetnamede onun için de bir şeyler vardır.

Vasiyetler. Hepsi bunu düşünüyor. Henüz kimse bundan bahsetmemiş olsa da. Sonunda bu konuyu kimin açacağını merak ediyor. Muhtemelen Jenna.

Birinin ölümüne sevinmek kabul edebileceğiniz bir şey değildir, ama Ted biri öldüğünde sevinilebileceğini bilir. Kendi babası karaciğer sirozundan öldüğünde Ted on iki yaşındaydı ve çoğunlukla rahatlamıştı. Onun

Annesi kederli bir dul olarak son derece uygundu ama geceleri evde yalnız olduklarında ve o da yatak odasındaiken, annesinin yıllar sonra ilk kez mutlu bir sesle evin içinde mırıldandığını duyardı. Dünyanın bazı insanlar olmadan daha iyi olduğunu ilk kabul eden o olurdu.

Catherine telefonunu bırakır. "Irena hemen geleceğini söyledi." "Jenna geldiğinde cenaze için plan yapmaya başlayabiliriz." diye ekler.

Dan başını sallar ve "Onları bulduğuna göre, belki Irena bize orada neler olduğunu anlatabilir. Polisin ne dediğini." Hepsinin sessizliğine bakar. "Ne, merak etmiyor musunuz?"

Ted meraklıdır. Birden Fred ve Sheila'yı kimin öldürdüğünü, bunun bir soygun olup olmadığını merak eder. Irena'nın onlara ne söyleyebileceğini bilmek istiyor - hepsinin bilmek istediğinden emin. Kendini Dan'e bakarken ve merak ederken bulur. Paskalya Pazar günü oturma odasında Dan ile babası arasında geçen konuşmayı hatırlar, Dan'in boynuna dolan iktidarsız öfkeyi. Ted, Dan'in mali sorunlarını biliyordur -Catherine ona söylemiştir. Lisa ona ne kadar nakit sıkıntısı çektiklerini anlatıyordu. Ve Catherine'in son zamanlarda Dan için endişelendiğini de biliyordu.

Fred ve Sheila'nın tam olarak ne zaman öldürüldüğünü merak eder. Pazar gecesini, o sefil aile yemeğinden sonrasını düşünür. Catherine oraya geri dönmüş, o da yatmaya gitmişti. Catherine eve döndüğünde, ne zaman olduğunu bilmiyordu, uyuyordu. Catherine yanında yatağa sürünürken kısa bir süre uyandı.

"Uyumaya devam et," diye fısıldadı. "Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı.

"Evet, her şey yolunda." Onu öptü ve yan döndü.

Ertesi sabah kahvaltıda ona bir gece önce annesiyle konuştuğunu söylemişti. Annesinin cep telefonunu alt katta unuttuğunu ve bu yüzden aramayı kaçırdığını açıkladı.

"Seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?" diye sordu.

"Babamla Jenna hakkında konuşmamı istiyor. Babam onun harçlığını kesmek istiyor ve benden araya girmemi istedi. Jenna'nın eve taşınmasını istemiyor." Ted şimdi karısına bakıyor ve midesinin biraz bulandığını hissediyor. Bu

cinayetleri kısa bir süre farkla kaçırırır olabileceği aklına geldi. Ya olayların ortasında oraya varmışsa?

O da ölmüş olurdu.

OceanofPDF.com

Audrey kendini çok daha iyi hissediyor, geçirdiği kötü gripten büyük ölçüde kurtuldu. Bunun tek belirtisi burnunun etrafında devam eden kızarıklık. Biraz süt almak için markete giderken arabada.

Ekmek. Radyoyu açmış ve haberler başladığında mırıldanıyor. Ana haber Brecken Hill'de öldürülen zengin bir çiftle ilgiliydi. Sesi açıyor. Bunun eve biraz fazla yakın olduğunu düşünüyor.

Kurbanlar için herhangi bir isim ya da adres verilmemiştir. Bir plazanın içine çeker ve bu konuda ne bildiğini öğrenmek için Fred'i arar. Sabit hattan cevap gelmeyince, cep telefonunu dener ama o da telesekretere düşer. Yine de pek endişelenmiyor. Evi çok daha az varlıklı bir mahallede olmasına rağmen çok uzakta yaşamamaktadır ve meraktan Brecken Hill'e gitmeye karar verir.

Arabasıyla zengin evlerinin bulunduğu bildik dolambaçlı bölgeden geçer. Ancak Fred ve Sheila'nın evine yaklaştığında tüm hareketliliği görür. Garaj yolunun sonunda polis arabaları durmaktadır ve kalbi küt küt atarak içeri girmeye çalıştığında geri çevrilir. Eve yaklaşan bir ambulans ve diğer araçlar, sarı bantlar ve insan sürüsü gözüne çarpıyor ve birden aklına geliyor.

Olayı sindirebilmek için arabayı birkaç dakikalığına yolun kenarına çekmesi gerekiyor, elleri direksiyonda titriyor. Fred ve Sheila öldürülen çift. Bu imkansız görünüyor. Fred, öldürüldü. Hayal edebileceği en az olası cinayet kurbanı o. Her zaman çok güçlü, çok göz korkutucu biriydi. Çok öfkeli olmalı, diye düşünüyor.

Bu işleri değiştirir. Beklediğinden biraz daha erken talih kuşunu yakalayacak.

Cep telefonuna uzanır ve Catherine'in evini arar - cep telefonu numarası yoktur. Cevap veren olmaz ama Audrey onun işte olduğunu fark eder. Yiyecekleri unuttur. Catherine'in evinden cevap gelmediği için önce Dan'in evine gitmeye karar verir. Orada da kimse yoksa, Catherine'in evini deneyecektir. Dan'lerde ya da Catherine'lerde bir aile toplantısı olacağını ve kimsenin *ona* söylemeyeceğini biliyor.

- - -

CATHERINE Merton'ın ofisinden ayrıldıktan sonra Reyes ve Barr o l a y yerine dönerler. Akbabalar hâlâ tepelerinde, soluk mavi gökyüzüne karşı karanlık bir şekilde dönmektedir. Reyes, Barr'ı tedirgin bir şekilde kuşlara bakarken yakalar. Adli tabip Jim Alvarez'i görür ve Barr'la birlikte onunla konuşmak için yanına giderler.

Reyes başıyla onaylarken adli tabip "Oldukça karışık bir olay," diyor. "Cesetleri birazdan taşıyıp öğleden sonra otopsiye başlayacağız. Muhtemelen kadınla başlarız." Alvarez ekliyor, "Neden yarın sabah gelmiyorsunuz, o zamana kadar sizin için bir şeyler hazırlamış oluruz."

Evin içinde, mutfakta, Reyes May Bannerjee'ye yaklaşır. Fred Merton hâlâ mutfakta yerde yatmaktadır. "İlginç bir şey var mı?" diye sorar, dirseğindeki Barr.

Bannerjee, "Sanırım onun için cinayet silahını bulduk," diyor. "İşte, bir göz atın." Onları lavaboya götürüyor ve bitişikteki tezgahın üzerinde duran şeffaf bir kanıt torbası içindeki bıçağı gösteriyor. "Şuradaki bıçak bloğundaki oyma bıçağı bu," diyerek bıçağı işaret ediyor. "Her şey temizlendi ve bıçak bloğuna geri konuldu."

Reyes önce bıçağa, sonra da bıçak bloğuna bakar. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır."

"Parmak izi
var mı?"

"Hayır. İyice yıkandı ve silindi. Ama hâlâ mikroskobik kan lekeleri var, onları temizlemek daha zor. Anlayacağız."

Birazdan kesinleşir."

Reyes, kendisi kadar şaşırmış olan Barr'a bakar. Bu, burada buldukları suç mahalline uymuyor. Katilin bıçağı alıp asla bulunamayacağı bir yere, örneğin Hudson Nehri'ne atmasını beklersiniz. Neden bıçağı temizleyip yerine koysun ki? "Karisını bağlamak için ne kullanıldığına dair bir iz var mı?"

"Hayır, ama hala arıyoruz. Her neyse, bıçakla işim bitmedi," diyor Bannerjee ona. "Bakın," der, çömelir ve yerdeki kanın üzerindeki bazı işaretleri gösterir. "Bıçak uzunca bir süre cesedin yanında yerde durdu; kanın kuruduğu yerdeki dış hatlarını görebiliyorsunuz. Alınıp temizlenmeden ve bloğa geri götürülmeden önce belki bir gün ya da daha fazla orada kaldı."

"Ne?" Barr haykırır.

Reyes, "Yani katil tarafından değil," diyor.

Bannerjee başını sallar. "Geri dönmediği sürece hayır ve buna dair hiçbir kanıt yok."

"Temizlikçi kadın," diyor Barr. "Kanlı ayak izleri lavaboya kadar gidiyor."

Reyes düşünceli bir şekilde başını sallar. "Belki de o yapmıştır. Ve bunu yapmasının tek bir nedeni var."

Barr düşüncesini tamamlıyor. "Birini korumak için."

Reyes alt dudağını ısıırıyor. "Peki ya evin geri kalanı?" diye sorar.

"Muhtemelen Paskalya'da akşam yemeğine gelen ailemizden ve temizlikçi kadından kalan birkaç parmak izi var." "Asfalt yolda lastik izi kalmayacak." diye de ekliyor.

Reyes ona "Tamam, teşekkürler," der. "Hadi etrafa daha yakından bakalım," der Barr'a. Üst kata geri dönerler. Ana yatak odasında iki teknisyen hâlâ parmak izi aramaktadır. İçlerinden biri dedektifleri görünce başını kaldırır. "Cüzdanlarda, el çantasında, çekmecelerde ve mücevher kutusunda kan izleri var ama parmak izi yok - her kimse eldiven giymiş."

Reyes şaşırmadan başını sallar ve Barr'la birlikte en-suite banyoya geçerler. Reyes eldivenli elleriyle ecza dolabını açıyor ve raftaki ilaçlara bakıyor. Bir sürü çeşit var.

Yaşlı bir çiftin ecza dolabında bulmayı bekleyeceğiniz şeyler. Fred için güçlü bir ağrı kesici reçetesi var. Sheila Merton için başka bir şişe alıyor. Tarihi kontrol ediyor. Reçete iki haftadan daha kısa bir süre önce doldurulmuş. *Alprazolam*. Barr'a döner. "Alprazolam'ın ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Adamın elindeki şişeye bakıyor ve başını sallıyor. "Xanax. Güçlü bir antianksiyete ilacıdır."

"Tarihe bak," diyor Reyes. "Sheila son zamanlarda neden bu kadar endişeliydi?" İlacı tekrar dolabın içine yerleştiriyor ve Barr ilacın adını ve reçeteyi yazan doktoru defterine not ediyor.

Birlikte evin geri kalanını sistematik bir şekilde gözden geçirirler, ancak alt kat ve ebeveyn yatak odası dışında eve davetsiz misafir tarafından dokunulmamış gibi görünmektedir. Ebeveyn yatak odasıyla aynı katta boş bir yatak odası, başka bir banyo ve Irena'nın onlarla birlikte yaşarken kullandığı, bitişik bir oturma odası ve ebeveyn banyosu olan başka bir büyük oda vardır. Bunu daha önce Irena ile yaptıkları görüşmeden biliyorlar. Reyes şimdi Irena'nın eski yatak odasına giriyor ve akıllı temizlikçi kadına gidiyor.

Uzun zaman önce taşınmış. Şifonyerin çekmeceleri boş, dolap çıplak; raflarda ne kitap, ne biblo, ne bitişikteki banyoda ne de oturma odasında hiçbir şey yok. Odalar yıllardır kullanılmamış. Irena'nın burada yaşadığı zamanların nasıl olduğunu merak ediyor. Burası lüks bir süit, ama o hâlâ kiralık bir yardımcı. Çocuklardan biri uykusunda seslenip yatırılması gerektiğinde gece uyanmaya hazırdı. Kahvaltılarını hazırlamak, okul yemeklerini hazırlamak için erkenden kalkıyordu. Sonra temizlik, siparişleri almak. Irena'nın aileye gerçekten ne kadar yakın olduğunu merak ediyor. Belki de bazılarının diğerlerinden daha yakındı. Buradaki dinamikler neydi? Yetişkin çocuklardan ona güvenen var mıydı? Yerine geri konan oyma bıçağını düşünüyor.

Odadan uzaklaşır ve merdivenleri tırmanarak üçüncü kata çıkar. Bunlar çocukların eski odaları. Burada üç geniş yatak odası, eski bir oyun odası ve iki banyo var. Merton'ların çocukluklarına ait her şey boşaltılmış. Çekici misafir odaları olarak yeniden dekore edilmişler, böylece hiç kullanılmamış gibi görünüyorlar.

Çocuklar hiç yaşamıyor. Reyes kendi darmadağın evini düşünüyor ve tüm eşyalarının nerede olduğunu merak ediyor - resimleri, spor malzemeleri, kitapları, okul projeleri, Lego modelleri, bebekleri, doldurulmuş hayvanları. Hepsi bodrumda bir yerde mi?

Barr, "Pek de duygusal değillerdi," diyor.

OceanofPDF.com

J Enna New York'tan buraya gelirken düşünmek zorunda kalmıştır. Ailesi ölmüştür ve bu her şeyi derinden değiştirir. Hepsi için.

Önce bunun kendisini nasıl etkileyeceğini düşünür. Ailesinin mirasının üçte birini alacak. Bu çok büyük bir para. Tam olarak ne kadar olduğunu ya da bir mirasın ödenmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyor. Biraz zaman aldığını biliyor ama ne kadar zaman? Muhtemelen şu anda aldığı ödenek, payını alana kadar devam edecek. Zengin olacak. New York'ta bir yer alabilir, belki bir stüdyo, Aşağı Doğu Yakası'nda.

Sonra Dan'i düşünür. Üçü arasında en zayıfı o. Duygusal olarak, zihinsel olarak. Bunun yetiştirilme tarzlarından mı kaynaklandığını yoksa Dan'in doğuştan mı böyle olduğunu hep merak etmiştir. Hepsi çok farklı ama yine de aynı berbat ailede büyümüşler. Ama aynı muameleyi görmemişler, o da var. Belki Dan'in yaraları daha derindir. Ama artık babaları ona zarar veremez. Zengin olacak. İstemiyorsa hiç çalışmak zorunda kalmayacak.

Hepsinin bu hale gelmesi çok komik. Catherine, en büyükleri, en geleneksel olanı. Çalışkan, muhafazakar, ortalığı karıştırmak istemeyen. Tabii ki doktor oldu. Tabii ki evi istiyor. Onların annesi olmak istiyor. Tamam, belki bu biraz sert oldu.

İnsanlar Catherine'den zarar gelmeyeceğini düşünüyor ama Jenna daha iyi biliyor.

İnsanlar Dan'e başarılı olması için her fırsatın verildiğini de düşünüyor ama Jenna durumun aslında böyle olmadığını biliyor. Daha çok babaları tarafından her fırsatta sabote edilmiş gibiydi. Anneleri onlarla pek ilgilenmezdi. Bazen sıcak ve eğlenceli olabiliyordu ama aynı zamanda

İşler zorlaştığında ya da gerginleştğinde ortadan kaybolurdu. Bir yere gittiğinden değil, sadece kendi içinde kaybolduğundan. Kendini herhangi bir durumdan ayırabilirdi. Puf, ve gitmişti. Babalarına hiç karşı gelmedi; onları koruyamadı ve bu yüzden ona kızdılar. Jenna, hepsinin onun ilgisini ne kadar çok arzuladıklarını, onları hayal kırıklığına uğratacağını bile bile ona dönmeye devam etmelerinin gerçekten acınası olduğunu düşünüyordu. Hepsi babalarından nefret ediyordu. Onun ölmüş olmasından memnundu. Diğerlerinin de aynı şekilde hissettiğinden emin. Ölüm şekilleri korkunç. Ama aslında en iyisi bu. B u çok para ve artık onların. Eğer aileleri öldürülmemiş olsaydı.

muhtemelen uzun süre yaşardı.

Otoyolda kuzeye, şehrin gerisinde kalan Aylesford'a doğru ilerlerken düşünceleri Jake'e döner. O ve Jake Pazar günü diğerlerinden hemen sonra evden ayrılmamışlardı. Daha uzun süre kalmışlardı ve bir tartışma olmuştu. Dairesinden çıkıp arabasına giderken Jake'i aramıştı. Ağlayarak, ailesine söylediği son sözlerin ne kadar sert olduğunu ve bundan ne kadar pişmanlık duyduğunu anlatmıştı. Sonra bu tartışmayı kimsenin bilmemesinin en iyisi olacağını, soran olursa herkesten hemen sonra ayrıldıklarını ve bütün gece onunla birlikte olduğunu söylemenin daha iyi olacağını düşündü. Bu daha kolay olurdu.

Jake destekleyici olmuştu. Ona endişelenmemesini söyledi. Jake'in içinde erkeksi, koruyucu bir damar vardı ve bu Jake'in hoşuna gidiyordu.

Yaklaşık üç hafta önce tanıştıkları geceyi hatırlıyor; gürültülü, hareketli, yeraltı bir gece kulübünde. Arkadaşlarıyla parti yapmak için şehre gitmişti. Molly'nin etkisindeydi, çok içiyordu ama tıklım tıklım dolu dans pistinde iyi görünüyordu ve bunu biliyordu. Eğlenmeyi seviyordu; biraz hedonist olduğunu kabul ediyordu. Adamı kenardan onu izlerken yakaladı. Tökezleyerek bara doğru yürüdü. Adam ona bir içki ısmarladı. Adamın kokusundan -boya ve terebentin- onun bir sanatçı olduğunu tahmin etti ve kendini hemen ondan etkilenmiş buldu. Adam seksi ve düşünceli biriydi, çok fazla konuşmuyordu ve onu evine götürmek istiyordu. Kız çok istekliydi ama gitmeye hazır değildi. Ona kendisini beklemesini söyledi ve arkadaşlarıyla birlikte dans pistine geri döndü ve burada dar tişörtünü çıkarıp üstsüz dans etmeye başladı. İtmeyi seviyor

tepki almayı seviyor. Ne de olsa o bir sanatçı; statükoya meydan okuması gerekiyor. Adamın onu izlediğini biliyordu. Herkes onu izliyordu. Bir fedai ona zor anlar yaşatmaya çalıştığında, Jake ona doğru ilerledi, deri ceketini ona sardı -tişörtü bir yerlerde kaybolmuş, ayaklar altında ezilmişti- ve onu evine götürdü.

O kadar dalmıştır ki, ne olduğunu anlamadan Dan'in Aylesford'daki banliyösüne varır. Belki de oraya varmak için gaza basıyordu. Dan'in garaj yolunda Catherine'in arabasını görür ve sokakta Ted'in arabasını fark eder; ayrı ayrı gelmiş olmalıdırlar. Sokakta park etmiş başka bir arabayı tanır, Irena'nın eski külüstürü. Ama sonra tanıdığı başka bir araba görür ve bir kızgınlık hisseder. Araba teyzesi Audrey'e ait, babasının sinir bozucu kız kardeşi. Onun burada ne işi var? Onu burada istemiyorlar. Henüz istemiyorlar.

Kendi arabasını sokağa park eder ve garaj yoluna doğru yürür. Büyük pencereden hepsinin oturma odasında toplandığını görebiliyor. Kapıyı çalma zahmetine girmez, doğruca içeri girer. Onu bekliyorlardı.

Odaya girer girmez bir şeyi yarıda kestiği anlaşılır. Catherine bir koltuğa oturmuş, yüzü gerilmiş; Ted onun yanında, yanına çekilmiş bir yemek odası sandalyesinde. Lisa ve Dan kanepede birlikte oturmuş, yüzlerinde dehşet dolu bir ifade var; Irena da başka bir koltukta oturuyor, yüzü taş gibi. Yemek odasına getirilen bir başka sandalyede oturan Audrey, bir şeyler söylemeye çalışırken sözünü yarıda kesmiş gibi görünüyor.

"Jenna!" Catherine ayağa kalktı. Yanına gelir ve Jenna'ya çabucak sarılır. "Çabuk geldin."

Irena ayağa kalkar ve Jenna'ya da sarılır. Audrey kollarını göğsünde kavuşturur. Jenna'yı görünce sinirlenmiş gibi görünüyor ama yine de -*Muzaffer*. Burada neler oluyor?

Lisa yemek odasından bir sandalye daha getirir ve Jenna oturur.

Odaya gergin bir sessizlik çökmüştür. Catherine, "Audrey bize babamın ölmeden önce vasiyetini değiştirdiğini söylüyordu," dedi.

AUDREY STANCIK odanın etrafındaki tüm bu şımarık çocuklara bakıyor, çok kibirli, çok haklı, kendilerine borçlu olduklarını düşündükleri şeyi alacaklarından çok eminler. Ama şimdi sıra onda. Kendisine verilmesi gerekeni alacak olan kişi o. Koşullara rağmen, bir gülümsemeyi bastıramıyor.

Jenna şimdi ona açık bir düşmanlıkla bakıyor. Başlangıçta başka türlü davranmak için zayıf bir girişimde bulunmuş olsalar bile hepsi onu görmekten mutsuzdu. Ama Fred onun tek kardeşıydı. Kendi kızı dışında ailesinden geriye kalan tek kişi oydu. Diğerlerini ailesi olarak görmüyordu.

Şimdi Jenna sesi soğuk bir şekilde "Sen neden bahsediyorsun?" diyor.

Audrey ona nefretle bakmaktadır. Başkalarını nasıl etkilediğini umursamadan canı ne isterse onu yapan Jenna ile hiçbir zaman anlaşamamıştır. Şimdi onun yelkenlerindeki rüzgarı biraz olsun almaktan hoşlanıyor. Sevincini gizleme zahmetine girmiyor. "Aslında, bunu geçen hafta yaptı."

Jenna'nın gözlerinin önce Catherine'e, sonra da Dan'e kaydığını görür. Bu küçük bombayı diğerlerine çoktan patlatmış ve onlardan da benzer şekilde rahatsız edici bir tepki almıştı.

"Bu da ne böyle?" Jenna Catherine'e söylüyor.

Jenna soruyu ona yöneltme nezaketini bile göstermiyor, diye düşünüyor Audrey ekşiyerek. Bu hep böyleydi, değil mi? Ona her zaman istenmeyen bir yabancı, bir askı, kendi küçük kulüplerinin dışındaki bir zavallı muamelesi yapmışlardır. Bu onu çileden çıkarıyor. Onun ve kardeşinin neler yaşadığı, onun için neler yaptığı hakkında hiçbir fikirleri yok. Hiç büyümek zorunda kalmadılar. Hiçbir fikirleri yok.

Catherine ona döner. "Bize anlattıklarını ona da anlat Audrey."

Audrey sandalyesine geri oturur ve bir bacağını diğerinin üzerine çaprazlar. Onlara tekrar anlatacak, bu kez Jenna'nın iyiliği için. Fred ve Sheila'nın başına gelenler şok edici ve üzücü olsa da, biraz gülümsemekten kendini alamaz - ne de olsa bu onun anıdır. "Bir hafta kadar önce, Pazartesi günü babanı ziyaret ettim. Beni aradı ve eve gelmemi istedi. Uzun uzun konuştuk. Bana vasiyetini değiştireceğini, Walter'la görüşeceğini ve bunu o hafta içinde yapacağını söyledi. Sheila'nın ölene kadar geçinmek için zaten önemli bir meblağı vardı.

Ama mirasının büyük kısmıyla ilgili olarak yarısı bana kalacak, geri kalanı da aranızda paylaşılacaktı."

"Buna inanmıyorum!" Dan kanepeden şiddetle haykırıyor. "Bunu neden yapsın ki?"

Audrey kararlı bir şekilde Dan'e dönerek, "Onun istediği de buydu," diyor. "Daha gidecek çok yer var." Ama onların açgözlü olduğunu ve kendileri için mümkün olduğunca çok şey istediklerini biliyor. Ve onun bunlardan hiçbirine sahip olmasını istemiyorlar.

"Ben de inanmıyorum," diyor Jenna. "Bunu u y d u r u y o r s u n !
Her zaman babamın parasını istedin."

Audrey ona "*Bak kim konuşuyor, seni açgözlü kaltak*" diye tıslamak istiyor ama bunun yerine derin bir nefes alıyor, gülümsemesinin genişlemesine izin veriyor ve "Annen de oradaydı. Bundan hoşlanmadı ama bu konuda yapabileceği pek bir şey yoktu. Zaten yıllar önce aldığı şey için bir anlaşma imzalamıştı; adam ne isterse yapabilirdi."

"Bu inanılmaz bir şey!" Dan öfkeyle patladı ve aniden ayağa kalktı. Audrey sandalyesinde biraz sıcıyor.

Catherine araya girer. "Lütfen hepimiz sakinleşelim. Dan, otur." Kanepeye geri çöktü. Catherine, "Bildiğim kadarıyla anne babamızın miraslarını ben yönetiyorum. Walter'ı arayıp vasiyetnamede neler olduğunu öğreneceğim. Eminim sürpriz olmayacaktır," diyor anlamlı bir şekilde Audrey'e bakarak. "Ama bunu şu anda yapmayacağım. Anne babamız daha yeni öldürüldü, bu nasıl görünür?"

İşte Catherine bu, her zaman işlerin nasıl görüldüğüyle ilgilenir, kız kardeşinin tam tersi, diye düşünüyor Audrey. Ama haklıydı, cesetlerin bulunmasından birkaç saat sonra avukatı aramak uygunsuz olurdu. Hepsini tiksintiyle inceliyor. Çocukken hep şımarıktılar ve yetişkin olduklarında da hiç değişmemişler.

Fred zalim olabilirdi; bunu o da herkes kadar iyi biliyordu. Audrey, küçük kız kardeşi, muhtemelen onu gerçekten anlayan, onun nasıl biri olduğunu bilen hayattaki tek kişiydi. Odanın içinde her birine, Catherine, Dan ve Jenna'ya bakar. Radyodaki haberler bunun vahşi bir soygun olduğunu söylüyordu, ama ya öyle değilse? *Ya onlardan biriye?*

Artık onları yeni gözlerle görüyor. Bunu daha önce hiç düşünmek zorunda kalmamıştı. Ama şimdi aile lekesini, Merton ailesinin içinden geçen psikopati damarını düşünüyor. İçlerinden birinin içinde gizlenip gizlenmediğini merak ediyor.

Belki de daha dikkatli olmalı, diye düşünüyor huzursuzca.

OceanofPDF.com

Rose Cutter, öğleden sonra erken saatlerde kahve içmek için Water Street'teki vitrinli ofisinden dışarı çıkar. Ofiste bir kahve makinesi vardır ama sinirleri gergindir ve tempolu bir yürüyüşe çıkması gerekmektedir.

Kayar

en sevdiği kafeye giriyor. Önünde kısa bir insan kuyruğu vardır ve sabırsızlıkla bekler. Kahve dükkanının tezgahının arkasında bir televizyon açık, sesi kapalı ve lattesini beklerken polis kaynayan bir malikanenin görüntülerini görüyor ve altında sessizce kayan metni okuyor. *Fred ve Sheila Merton evlerinde öldürülmüş olarak bulundu.*

Ofise götürmek üzere kahvesini alırken elleri titriyor ve bir türlü durduramıyor.

- - -

Evle işleri biten Reyes ve Barr, cinayetlerin işlendiği saatlerde bir şeyler görmüş olabilecek birilerini bulmak için Mertonların evinin etrafındaki bölgeyi araştırmaya başlarlar. Merton'ların evinin doğu tarafında, uzun bir yolun sonunda bulunan eve yaklaşırlar. Reyes arabadan iner ve buradan Mertonların evinin hiç görünmediğini fark eder. Araziler çok büyük, evler birbirinden çok uzak ve aralarında sık ağaçlar var.

Reyes kapı zilini çalarken, Barr mülkü inceliyor.

Kapıyı bir kadın açar. Altmış yaşlarında ve onları görünce endişeli görünüyor. Rozetlerini gösterip kendilerini tanıtıyorlar.

"Haberlerde gördüm," diyor.

"Belki de oturmalıyız?" Reyes öneriyor.

Başını sallıyor ve onları geniş bir oturma odasına götürüyor. Sonra kazağının cebinden bir cep telefonu çıkarır ve birine mesaj atar. Onlara bakar. "Kocamdan bize katılmasını istiyorum." Çok geçmeden bir adam merdivenlerden inip oturma odasına giriyor. Kendilerini Edgar ve June Sachs olarak tanıtıyorlar.

Reyes, "Paskalya Pazar gecesi ya da Pazartesi günü erken saatlerde olağandışı bir şey gördünüz ya da duydunuz mu?" diye soruyor.

Bayan Sachs kocasına bakar ve başını sallar. "Buradan komşuları göremeyiz ya da duyamayız."

Kocası da aynı fikirde. "Buralar çok sessiz, çok özel. Hiçbir şey fark etmedim."

Bayan Sachs sanki bir şey hatırlamış gibi bir an başını öne eğer ve şöyle der: "Tanımadığım bir kamyonetin geçtiğini gördüm. Buradan geçti, Merton'ların evinden uzaklaştı."

"Saat kaç civarıydı?" Reyes soruyor.

"Bilmiyorum. Yatmaya gitmiştik. Ama bacaklarım ağrıdığı için uyandım ve biraz Advil almak için kalktım. Yatak odasının ön penceresinden dışarı baktım ve kamyonu fark ettim. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Üzgünüm."

"Saat kaçta yattın?"

"On civarı. Yani ondan bir süre sonraydı. Geceleri sık sık uyanıyorum ve bacaklarım için bir şeyler almam gerekiyor."

"Kamyon neye benziyordu?" Reyes soruyor.

"Oldukça farklıydı. Buralarda gördüğümüz türden bir araç değil. Herkesin ne kullandığını biliyorum ve kimsenin böyle bir kamyoneti yok. Hepimiz beyaz kamyonlarla aynı bahçe hizmetini kullanıyoruz ve bu onlardan biri değildi. Koyu siyahtı belki de ve yan tarafında sarı ve turuncu alevler vardı, şu eski Hot Wheels oyuncakları gibi."

Reyes onlara zaman ayırdıkları için teşekkür eder ve Barr ile birlikte diğer komşularla konuşur. Merton'ların evinin diğer tarafında sadece bir ev vardır ve yolun bittiği yer de orasıdır. O gece orada hiç ziyaretçi olmamıştı ve hiç kimse bir kamyon görmemişti. Diğer komşulardan da kimse

evler. Reyes kısa bir süre için pikabın Bayan Sachs'ın hayal gücünün bir ürünü olup olmadığını merak eder. Bir komşu, Paskalya gecesi saat sekizden hemen sonra köpeğini gezdirirken Jenna Merton'ın Mini Cooper'ının Merton'ların evinin önünden geçtiğini fark ettiğini gönüllü olarak söyledi. Barr not alır. Reyes ve Barr karakola geri dönerler. Öğle vakti ve ikisi de açlıktan ölüyor. En sevdikleri öğle yemeği yerinde dururlar ve yolda sandviç ve kahve alırlar - erkek için jambon ve peynir, kadın için tavuk salatası.

- - -

CATHERINE, Dan ve Lisa'nın evinin büyük ön penceresinden Audrey'nin arabasına binip uzaklaşmasını izler. Derin bir nefes alır ve sonra diğerlerinin yüzüne döner.

Audrey gittiği için hepsi rahatlamıştır ama rahatlamalarına endişe de karışmıştır. Endişe içinde birbirlerine bakarlar. Catherine sandalyesinde arkasına yaslanır ve bitkin bir halde bir an için gözlerini kapatır.

Jenna başlar, "Ona gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Bunu sadece ona biraz para vermemiz için bizi suçlamak amacıyla söylüyor."

Catherine başını kaldırıp gözlerini açarak, "Bilmiyorum," dedi. "Onu son gördüğümüzde babamın nasıl olduğunu biliyorsun. Herkese karşı korkunçtu. Evi satacaklarını söyledi." "Belki de vasiyetini Audrey lehine değiştirmiştir. Tanrım, umarım değiştirmemiştir."

"Bu tam da onun yapacağı türden bir şey," diyor Dan öfkeyle. "Sırf bize daha az kalsın diye parasının yarısını sevmediğimiz birine vermek." "Ondan hoşlanmıyordu bile." diye de ekliyor.

Jenna, "Ben buna inanmıyorum," diye karşı çıkıyor. "Bunu uyduruyor. Eğer vasiyetini onun lehine değiştirmiş olsaydı, Paskalya yemeğinde hepimize anlatırdı ve bundan zevk alırdı."

"İyi bir noktaya değindin," diye onayladı Catherine. Her zaman, üstünkörü bir şekilde, mirasın üç çocuk arasında eşit olarak paylaştırılacağına inandırılmışlardı, ama ya işler değiştiyse? Catherine vasiyetnamelerin ne içerdiği konusunda hiçbir kesinliği olmadığını fark eder. Diğerlerini inceler.

"Şu halimize bak," diyor bir süre sonra. "Konuşma şeklimiz, sanki tek derdimiz paraymış gibi." Bu biraz düz düştü. Öne doğru eğiliyor. "Bakın, birlikte hareket etmeliyiz." Audrey geldiğinden beri neredeyse dilsiz olan Irena'ya dönüyor; ondan önce, o sabah olay yerinde olanları anlatmıştı. "Polisin bunun şiddet içeren bir soygun olduğunu düşündüğünü söyledin ama yine de muhtemelen hepimizi sorgulayacaklar." Sırayla her birine bakıyor, hatta kocasına da uyarıcı bir bakış atıyor. "Babamız hakkındaki duygularınızı kendinize saklamanızı öneririm. İşlevsel bir aile gibi görünmeye çalışalım. Ve para konusunda çok mutlu görünmemeye çalışın." "Ve hiçbirimiz basına konuşmayacağız, anlaşıldı mı?" diye ekler. Hepsi başıyla onaylıyor. "Şimdi, halletmemiz gereken bir cenaze töreni var. Ve düzgün bir şekilde yapılmalı."

Sonraki bir saati cenaze için bir plan yaparak geçirirler. Cenazenin, ailesinin gittiği kilise olan St. Brigid'de yapılmasını istiyorlar. Büyük bir kalabalık bekliyorlar. Anne ve babaları yakındaki mezarlığa defnedilecektir, zenginlerin kullandığı, anıt mezarların olduğu mezarlığa.

Catherine en büyükleri olarak cenaze töreninde birkaç söz söyleyecektir. Daha sonra insanları nereye davet edeceklerini tartışırlar. En uygun yer ailenin evi olabilirdi, yeterince büyük olan tek yer orasıydı ama orası aktif bir suç mahalli olduğu için uygun değildi. Ailelerinin üye olduğu golf ve şehir kulübünde karar kılarlar. Yemeği de yapabilirler. Catherine yarın ilk iş onları ve kiliseyi arayacak.

Sonunda, tamamen tükenmiş hissederek gitmek için ayağa kalkıyor. Saatin öğleden sonra sadece dört olduğuna inanmak zor. Anne ve babasının ölü bulunduğu günü hayatının en uzun günlerinden biri olarak hatırlayacağını düşünüyor. Ama yine de eve döndüklerinde Ted'le konuşmak zorunda. Söylediklerini kimsenin duyamayacağı bir yerde.

Audrey, Dan'in evindeki tatsız olaydan uzaklaşıp doğrudan en yakın arkadaşı Ellen Cutter'ın evine gitmişti. Birbirlerini onlarca yıldır tanıyorlardı.

Merton Robotics'in ilk günlerinde kardeşiyle birlikte çalışıyordu. Ellen Fred'i iyi tanıyordu, uzun yıllar önce olmasına rağmen uzun yıllar onun kişisel asistanlığını yapmıştı.

Audrey geldiğinde Ellen onu bekliyordu; cinayetleri radyodan duymuştu. Ellen'ın güneşli mutfağında kahve içerken şok edici haberi değerlendirdiler. Fred ve Sheila'nın nasıl öldürüldüğünü bilmiyorlardı, çünkü bu bilgi henüz açıklanmamıştı. Aile ona henüz bilmediklerini söylemişti. Audrey'ye çok sık yaptığı bir şeyi yapmak -Ellen'larda kahve içmek- ama bu kadar alışılmışın dışında bir şeyi tartışmak tuhaf geliyordu. Ellen'ın cinayet haberiyle sarsıldığı belliydi. Audrey'nin bir gün ağabeyinin mirasının yarısını alacağını zaten biliyordu, çünkü Audrey ona sırrını açmıştı. Fred'in çocuklarının aksine, Ellen onun adına sevinmişti. Ama ikisi de bunun bu kadar çabuk olmasını beklemiyordu. Audrey bunun hayatını nasıl değiştireceği konusunda biraz fazla konuşmuş olabilirdi. Ama böyle bir trajedinin ortasında bile bu konuyu konuşmanın ona zevk vermesine engel olamıyordu.

Birlikte bir seyahate çıkmaktan bahsettiler, belki bir gemi seyahati, İtalya çevresinde.

Audrey'nin ikramı.

LISA ön kapıda durup diğerlerinin gidişini izler. Irena'nın Catherine'in arabasında durduğunu, Ted'in ise daha uzaktaki kendi aracına doğru yürüdüğünü görür. Arabaya yaslanır ve bir sigara yakar. Jenna da ona katılır ve yakar, ailede sigara içen tek kişi onlardır. Lisa dikkatini tekrar Catherine ve Irena'ya çevirir. Kısık sesle konuşmaktadırlar. İçeride söyleyemedikleri neyi söylüyorlar? Dan'i arkasında hissediyor, onun sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyor.

Catherine, Lisa ve Dan'in ön kapıdan izledikleri eve bakar ve aniden Irena ile konuşmayı bırakıp arabasına biner. Daha sonra hep birlikte yola koyulurlar - önce Catherine Volvo'suyla, Ted spor arabasıyla, Irena da eski Toyota'sıyla onu takip eder. Jenna bir sigara daha içmek ve telefonunda gezinmek için geride, kendi arabasında kalır.

Lisa aniden arkasını döner ve kocasının yüzünde tuhaf bir ifade yakalar, ardından bu ifade hızla kaybolur. Neydi o ifade? Ama şimdi kocası ona her zamanki kederli haliyle bakmaktadır ve Lisa bundan emin olamaz.

Bir elini saçlarında gezdirerek ondan uzaklaşır.

Onu mutfığa kadar takip ediyor, sürahidен kendine bir fincan kahve daha dolduruyor. Arkasını tezgâha dönüp onu dikkatle izliyor. "İyi misin?" diye soruyor.

Mutfak sandalyelerinden birine oturuyor, dirseklerini masaya dayamış, ellerini sıkıca kavuşturmuş. "Emin değilim."

Nasıl söyleyeceğini düşünüyor. "Babanla sorunların olduğunu biliyorum. Ama anneni ne kadar çok sevdiğini de biliyorum. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Lisa henüz ebeveynlerinden birini kaybetmedi ve zamanı geldiğinde bunun zor olacağından emin. Her ikisiyle de iyi bir ilişkisi var. Dan'in anne babasıyla ilişkisi karmaşıktı. Dan ona çocukluğuyla ilgili bazı hikâyeler anlatmış ve evlendiğinden beri Fred Merton'ın artık aramızda olmamasından dolayı özel bir üzüntü duymayacak kadar gözlem yapmış. Yine de Sheila için üzülüyor - kayınvalidesini yeterince seviyordu. Ama Dan ona asla güvenemezdi. Sevgisi her zaman koşullara bağlıydı. Bunun oğlunu ne kadar incittiğini göremiyor muydu?

Son zamanlarda hayat çok belirsizdi. Ama bu her şeyi değiştirir. Ve belki Dan sonunda ailesini ve ona yaptıklarını gömebilecek.

Alt dudağını çiğniyor, hâlâ ona bakıyor. Onun yıkılıp ağlayıp ağlamayacağını merak ediyor; eğer ağlarsa yanına gidecek, kollarını ona dolayacak.

Onun yerine boşluğa bakıyor. Boş görünüyor. Onu daha önce hiç böyle görmemişti; bu onu huzursuz ediyor.

Yanına geliyor ve masaya onun yanına oturuyor. "Dan," diyor ve elini onun koluna koyup hafifçe sallıyor. Adam ayağa kalkıyor ve gözlerini onunkilere odaklıyor.

"Onları görmeye devam ediyorum," diyor. Bir an için yüzü buruşuyor. "Ne demek istiyorsun?" Kadın içgüdüsel olarak geri çekiliyor.

"Onları hayal edip duruyorum, annem boğulmuş, babamın boğazı kesilmiş, Irena'nın dediği gibi defalarca bıçaklanmış." Sesinde bir titreme var. Buğulu gözlerini ona çeviriyor. "Bunun ne kadar acı verdiğini hayal edin."

Masanın üzerinde onun elini sıkıca kavırıyor. Hafifçe midesi bulanıyor. "Bunu düşünmemeye çalış," diye ısrar ediyor. "Bunu düşünemezsin. Her şey bitti. Artık acı hissetmiyorlar. İleriye bakmalıyız. Artık her şey daha iyi olacak, bizim için." Bunu söylemeyi planlamıyordu, gerçekten uygun değildi ama ağzından kaçırır. "Mirasını aldığı anda, artık para konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak. Her şeyin ne kadar daha iyi olacağını düşün." Adam sessizce başını sallıyor. Cesaretlenmiş bir şekilde biraz öne eğiliyor ve daha yumuşak bir sesle, "Belki hep istediğimiz gibi seyahat edebiliriz. Sen baban için çalışırken daha önce hiç yapamadığımızı biliyorum ama bu bizim için yeni bir başlangıç olabilir."

Diğer elini onunkinin üzerine koyuyor ve "Evet, yeni bir başlangıç" diyor. Onu öpüyor. Bu tatlı bir andır; ama öpücüğü keser, sandalyesine geri oturur ve "Ama-" der.

"Ama ne?"

"Ya babam vasiyetini değiştirdiyse?" Dan şimdi endişeli görünüyor. "Biz her zaman üçümüzün eşit pay alacağını düşündük. Ya Audrey söylediği gibi yarısını alırsa? Ya da ya ben hiçbir şey alamazsam? Yaptığım onca şeyden sonra, bunca yıl katlandığım onca şeyden sonra?"

"Fred bunu yapmaz," diye onu temin eder. Ama bu onu korkutur. *Yine de yapar mıydı?* O korkunç Paskalya yemeğini düşünür.

"Ve bir soruşturma olacak," diyor Dan. "Polis buraya gelecek, sorular soracak, ailemizi araştırarak. Korkunç olacak."

Çok tedirgin görünüyor, diye düşünüyor Lisa. "Bunu atlatmak zorundasın Dan. Hepiniz bunu atlatacaksınız. Ve ben sizin için buradayım."

Ama yüzü hâlâ tedirgin. "Walter'ı arayacağım," diyor Dan. "Optik umurumda değil." Ayağa kalkar ve odadan çıkar.

Aklından bir düşünce geçiyor, tıpkı gözden uzak bir köşeye sinmiş bir fare gibi. Şimdiye kadar aklına gelmemiş bir şey. Cinayetlerin olduğu gece. Daha sonra arabayla gezmek için tekrar dışarı çıkmıştı. Ve uzun bir süre gitmişti. Yatakta uzanmış, uyanık, onu bekliyordu ama sonunda uyuyakalmıştı. Ya polis onlara bunu sorarsa?

Ön kapının açılma sesi onu sıçratır. Mutfaktan çıktı ve koridorda Jenna'yı gördü. Ne de olsa diğerleriyle birlikte gitmemişti. "Dan vasiyet hakkında Walter'ı arıyor," der. Sonra dönüp Dan'in ofisine doğru merdivenleri hızla çıkar, Jenna da onu takip eder.

Ed, Catherine'in birkaç dakika gerisinde, kendi arabasıyla onu takip etmektedir. Yalnız kaldığı için minnettardır. Kafasını toparlaması gereken çok şey vardır. Fred ve Sheila öldü. Bir cinayet soruşturması.

Karısı polise yalan söylüyor. Neden o gece oraya geri döndüğünü saklamaya çalışsın ki?

Neden öyle söylemedi ki? Belli ki ailesi onları terk ettiğinde iyiymiş.

Peki neden kimsenin bilmesini istemiyor?

Garaj yoluna park eder ve eve girer. Catherine oturma odasında onu beklemektedir, kanepede oturmaktadır, gözleri kısıktır.

Odanın girişinde hareketsiz durur ve "Catherine, ne oldu? Neler oluyor?"

"Otur," diyor.

İçeri girip onun yanındaki kanepeye oturur ve endişeyle ona bakar.

"Sanırım bir hata yapmış olabilirim," diyor. Ellerini sıkıca kavırıyor; Dan'in evinde gösterdiği soğukkanlılık onu terk ediyor. "Dedektifler bana Pazar gecesi yemekten ayrıldıktan sonra ailemle görüşüp görüşmediğimi sordular, ben de onlara hayır dedim."

"Bunu neden yaptın?" Anlamıyor.

"Bilmiyorum." Sanki kendisi de anlayamıyormuş gibi başını sallıyor. "Ani bir tepkiydi. Sadece hayır dedim. Sanırım beni bir şüpheli olarak görmelerini istemedim."

Adam Çağkınılıkla ayağa kalkar ve ona bakar. "Catherine- bu çok saçma. Neden senden şüphelensinler ki? Bu bir soygundu." Kadın bakar

Ona bakıyor ve kadın hiç görmediği kadar perişan.

Sesi yükseliyor, "Bana söylediklerinde orada değildin. Bana bakışları sanki şüpheliymiş gibiydi." Daha hızlı konuşmaya başlıyor, kelimeleri aceleye getiriyor. "Aileden biri olduğunu düşünecekler, er ya da geç hepimizden şüphelenecekler, para yüzünden. O gece oraya geri döndüğümü bilmelerini istemedim - kötü görünürdü."

Başını sallıyor. "Kötü görünmüyor. Annenle konuşmak istedin. Polise anlatmalısın."

"Hayır, bilmiyorum." Ona biraz çılgınca bakıyor. "Onlara şimdi söyleyemem. Onlara yalan söyledikten sonra olmaz!"

"Ya yine de öğrenirlerse?" diye itiraz ediyor, şimdi gerçekten endişeli. "Bu daha da kötü görünür."

"Ne yani, onlara o gece oraya gittiğimi *unuttuğumu* mu söyleyeyim? Aklımdan çıktığını mı? Onlara her şeyin yolunda olduğunu, annemle konuşup ayrıldığımı mı söyleyeyim? Ya bana inanmazlarsa?"

"Catherine! Sana neden inanmasınlar *ki*? Ne söylediğini bir düşün! Kendi anne babanı öldürdüğünden şüpheleneceklerini gerçekten düşünemezsin!"

Sonra ayağa kalkıyor ve odanın içinde gergin bir şekilde yürüyor. Sonunda ona döndü ve "Irena bana bir şey söyledi, arabada ayrılırken. Beni uyarmak istedi."

"Ne dedi? Ne dedi o?"

"Dedektiflerin ailemin tanıdığı biri olabileceğini düşündüklerini söyledi."

"Neden böyle düşünsünler *ki*?" diye sorar endişeyle.

"*Kişisel* görüldüğünü düşündüklerini söylediklerine kulak misafiri olmuş."

Ted, "Bize bunun yanlış giden bir soygun olduğunu düşündüklerini söyledi." diyor. Duraklıyor. "Mirasla çok ilgileniyor gibi göründüklerini söyledi." Aklı, istemeden de olsa, otomatik olarak Dan'e yönelir. Elbette . . .

Gözlerini ona dikey ve ölümcül bir ciddiyetle bakıyor. "O dedektiflerin o gece orada olduğumu bilmelerini istemiyorum. Dan ve Jenna da o gece oraya gittiğimi ve bunu polisten sakladığımı bilmemeli."

"Neden olmasın?"

"Onlara güvenmiyorum," diyor gözlerini kaçırarak.

- - -

AUDREY GİTTİKTEN SONRA, Ellen Cutter uzun bir süre mutfakta oturup kahvesine bakarak cinayetleri düşünür. Şimdi ayağa kalkar ve soğuk kahvesini lavaboya döker. Merton'ların öldürülmüş olması o kadar korkunçtur ki, bunu güçlkle kabullenir. Daha önce öldürülen birini hiç tanımamıştı. Bu, haberlerde yabancıların başına gelen bir şey.

Zengin olacak olması Audrey için güzel elbette. Yine de bu konuda çok fazla konuşmasına gerek yoktu.

Ellen'in aklı kızının en yakın arkadaşlarından biri olan Catherine Merton'a gider. Bu onun ve kardeşleri için ne büyük bir şok olmalı. Bekledikleri kadar zengin olmasalar da artık hepsi varlıklı olacaktır.

Ellen, Rose'un haberleri duyup duymadığını merak eder. Onu aramak için telefonu eline alır.

- - -

AYLESFORD POLİS İSTASYONU'NDA Reyes ve Barr, Merton cinayetleriyle ilgilenmek üzere bir ekip kurar. İki dedektif devriye bölümünden biraz yardım alacak, ancak soruşturma çoğunlukla onlara düşecek. Büyük bir departman değil. Reyes küçük bir ekibi Merton'ların evinin çevresindeki alanda katile ait kanlı giysiler ya da Sheila Merton'da kullanılan bağa dair herhangi bir iz aramakla görevlendirir. Aramayı yavaş yavaş yakındaki Hudson Nehri'ni, ormanlık alanları ve yerel çöp bidonlarını da kapsayacak şekilde genişletirler. Bulmaya çalıştıkları kamyonet hakkında bir polis bülteni yayınladılar.

Aile hakkında bulabildikleri tüm bilgileri gözden geçirirler, ancak fazla bir şey yoktur. Fred Merton son derece başarılı bir iş adamıydı ve kendisi ve şirketi hakkında

Medya. Ama aile hakkında çok az şey var. Çok özel biri gibi görünüyorlar. Reyes ne gibi sırları olabileceğini merak ediyor.

OceanofPDF.com

Reyes ve Barr, Reyes'in arabasına binip Aylesford'un daha güzel bölgelerinden birine, doktorların, avukatların ve yöneticilerin yaşadığı, ağaçlarla çevrili sokaklarda büyük müstakil evlerin bulunduğu bir banliyöye giderler. Lüks bir yer ama Brecken gibi değil.

Hill.

"Zengin insanlar," diyor Barr. "Asla yeterince sahip olduklarını düşünmezler. Her zaman daha fazlasını isterler."

"Çok zengin insan tanıyorsun, değil mi?" Reyes gülümseyerek soruyor. "Pek değil, hayır," diye itiraf ediyor.

Dan ve Lisa Merton'ın evinin önündeki sokakta durur. Sarı tuğladan yapılmış iki katlı rahat bir evdir, buradaki tüm evler gibi bakımlıdır. Oturma odasına bakan büyük bir pencerenin altında, evin önü boyunca uzanan çalılar ve bahar çiçeklerinden oluşan bir bahçe vardır.

Reyes ve Barr ön kapıya doğru yürür ve kapıyı çalarlar. Kapıyı kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, minyon, çekici bir kadın açar.

"Lisa Merton?" Reyes soruyor.

Başını sallıyor, endişeli görünüyor. Reyes rozetini çıkarıp, "Ben Dedektif Reyes, bu da Dedektif Barr. İçeri girebilir miyiz?" Bir yerlerde televizyonun açık olduğunu duyabiliyor.

"Evet, elbette," diyor ve geri çekilip onları içeri alıyor. Başını çeviriyor ve "Dan!" diye sesleniyor.

Dan Merton ön salonda belirir. Orta boylu ve yapılı, siyah saçları dökülmüş. Ortalama bir görünüşü var. Hemen arkasında, muhtemelen yirmili yaşlarının ortasında, uzun boylu, ince yapılı ve tamamen siyah giyinmiş bir kadın var. Oldukça dikkat çekici.

Reyes bir kez daha rozetini kaldırıyor ve tanışma faslını tekrarlıyor. "Sen Dan Merton mısın?" Dan başını sallar.

"Ben Jenna Merton," diye gönüllü oluyor diğer kadın.

Reyes, oldukça muhafazakâr olan ablasına hiç benzemediğini belirtiyor. Ablasının boğazının etrafında, beyaz doktor önlüğünün altından görünen incileri hatırlıyor. Jenna'nın siyah saçlarında mor bir çizgi ve dramatik bir göz kalemi var. Yakın zamanda dökülen gözyaşlarının makyajını bozduğuna dair hiçbir iz yoktu. "Oturabilir miyiz?" Reyes öneriyor.

Lisa telaşla, "Elbette," diyor. Hepsini oturma odasına götürür ve orada her biri bir koltuğa oturur -Reyes ve ortağı koltuklarda, diğer üçü kanepeyi paylaşır.

"Kaybınız için çok üzgünüm," diye başlıyor Reyes. Onları dikkatle incelemek için bir an durur. Dan Merton gergin görünüyor. Kız kardeşi daha az ama o da en az kız kardeşi kadar dikkatle onu izliyor. "Ailenizin cinayetini araştırıyoruz," diye başlıyor Reyes.

Dan hızlıca, "Bu korkunç şeyi yaparı mümkün olduğunca çabuk yakalamanızı istiyoruz. Buna hâlâ inanamıyorum. Hepimiz yıkılmış durumdayız."

Reyes tuhaf yankıyı fark eder; temizlikçi kadın da böyle söylemişti.

"Şimdilik sadece birkaç sorumuz var," diyor Reyes, "şimdilik. Bildiğinizden eminim, kız kardeşiniz Catherine ile zaten kısaca konuştuk."

"Tabii ki." Dan sanki bir bilgi yarışmasındaymış gibi cevap vermeye hazır bir şekilde bekler.

"Ailenin bildiğin herhangi bir düşmanı var mıydı?" Reyes Dan'den Jenna'ya ve tekrar Jenna'ya bakarak sorar.

"Düşman mı?" Dan gergin bir şekilde tekrarlar. "Hayır."

Reyes, "Lütfen soruyu dikkatlice düşünün," dedi. "Anladığım kadarıyla babanız varlıklı bir adamdı, başarılı bir iş adamıydı. Birini kızdırmış olabilir mi?"

Dan başını sallar. "Babamın işi tamamen dürüsttü, dedektif. Bilirdim, orada çalışıyordum. Neredeyse onun sağ k o l u y d u m . Ayrıca emekli oldu; birkaç ay önce işi sattı." "Anlıyorum," diyor Reyes. "İkisinden birini rahatsız eden bir şey olup olmadığını biliyor musunuz? Son zamanlarda ailen? Herhangi bir konuda endişeli görünüyorlar mıydı?"

Dan başını sallıyor, ağzı kaşlarını çatmış. "Bildiğim kadarıyla hayır." Kız kardeşine bakar.

"Nereden bileyim?" diyor omuz silkerek. "Onları o kadar sık görmedim."

Reyes, "Anneniz yakın zamanda antianksiyete ilaçları almaya başlamıştı," diyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorlar. "Bunun neden olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" Dan ve Jenna başlarını sallarlar. "Onları en son Pazar günü Paskalya yemeğinde görmüştünüz, doğru mu?" Reyes sorar.

"Evet," diyor Dan. "Hepimiz oradaydık. Ben ve Lisa, Catherine ve kocası, Irena, Jenna ve - adı neydi?"

"Jake," diyor Jenna.

"O gece saat kaçta ayrıldınız?" Reyes soruyor.

Dan diyor ki, "Önce Catherine ve Ted çıktı, saat yedi civarı. Lisa ve ben hemen arkalarındaydık ve Irena'nın bizden sonra çıktığını gördüm."

"Ya sen?" Reyes Jenna'ya dönerek şöyle der.

"Birkaç dakika sonra ayrıldık," diyor.

Reyes yalanı not eder. Saat sekizden önce çıkmadığını biliyor. Şimdilik peşini bırakıyor. "Ondan sonra onları gören ya da onlarla konuşan oldu mu?" Başlarını sallıyorlar. "O akşam size sıra dışı gelen bir şey olmadı mı?" "Muhtemelen o gecenin ilerleyen saatlerinde öldürüldüler." diye ekler. Hiçbir şey söylenmez ama Reyes odada bir şeylerin değiştiğini hisseder. O gece *bir şeylerin* ters gittiğine bahse girer.

"Paskalya yemeğinde bir şey olmadı mı?" Barr bastırıyor. Reyes, o da bunu hissetmiş olmalı, diye düşünüyor.

"Hayır," diyor Dan, yine kaşlarını çatarak ve başını sallayarak. "Sadece sıradan bir Paskalya yemeği. Hindi ve turta."

"Her zamanki gibi," diye onaylıyor Jenna.

Reyes Lisa'ya bakar. Lisa olduğu yerde donup kalmış gibi görünüyor, bakışları Barr ile Reyes arasında havada bir yere kilitlenmiş.

Reyes, kendisi ve Barr dışında herkes rahatsız olana kadar uzun bir sessizliğin uzamasına izin veriyor.

Dan, "Her neyse, haberlerde bunun şiddete dönüşen bir soygun olduğu, paralarının ve mücevherlerinin çalındığı yazıyordu. Öyle değil mi?"

"Bu da bir olasılık," diyor Reyes.
Sonra da onlara parayı soruyor.

- - -

IRENA akşam çökerken küçük bungalovundaki en sevdiği koltuğuna oturur, kucagında şişman tekir kedisi, koltuğun kolunda ikinci el bir Anthony Trollope romanı yüzükoyun açılmış ve görmezden gelinmiştir. Kitaba konsantre olamıyor. Fred ve Sheila'dan, Fred'in kanıyla yapış yapış olmuş mutfak zeminindeki insan katliamından başka bir şey düşünemez. O zemini yıllar boyunca sayamayacağı kadar çok kez yıkamıştı. O kurabiye pişirirken çocuklar fayansların üzerinde oynardı.

Geleceği göremememiz ne kadar iyi bir şey.

Onları düşünmeden edemiyor, Fred ve Sheila zahmet etmezken büyüttüğü o çocukları. Şimdi onlara ne olacak? Tabii ki çocuklar şüpheli olacak. Ortada bir sürü para var. Çenelerini kapalı tuttukları ve birbirlerine düşmedikleri sürece her şey yoluna girebilir. Dedektiflerin Merton ailesinde işlerin gerçekten nasıl yürüdüğünü öğrenmemeleri önemli.

Her zaman işlevsiz bir evdi, ama çocukların ona ihtiyacı olduğu için kaldı. Oradaydı, onlara göz kulak oluyor, onları koruyordu. Onlara rehberlik ediyor, daha iyi olmalarına yardım etmeye çalışıyordu.

Ve şimdi de bir cinayet mahalline müdahale etti.

- - -

Dedektifleri kapıya kadar uğurladıktan sonra Jenna, Dan ve Lisa, sanki kimse ilk fikir beyan eden olmak istemiyormuş gibi, bir süre konuşmadan birbirlerine bakarlar. Az önce olanları incelemeleri gerekmektedir. Oturma odasına dönerler.

"Tanrım," diyor Dan, adımlarını odanın içinde gezdirerek. "Bir içkiye ihtiyacım var." Bar olarak kullanılan sandalyede kendine bir bardak viski dolduruyor. Başını çevirip "Bir tane isteyen var mı?" diye soruyor.

Jenna ve Lisa hayır derler. Kanepeye geri döner ve üzerine yığılır, Lisa da onun yanına oturur.

Jenna kendini bir koltuğa atar -Dedektif Reyes'in kısa süre önce boşalttığı koltuğa- ve kardeşini izleyerek, "İşlerini yapmak zorundalar, biliyorsun. Soru sormak zorundalar."

"Siktir!" Dan öyle diyor.

"Sorun ne Dan?" Jenna soruyor.

"Belli ki bizden biri olduğunu düşünüyorlar. Babamın ne kadar parası olduğu ve kimin alacağı hakkında." Bardağını eline aldığı anda eli hafifçe titriyordu.

Jenna Lisa'ya bakar, o da fark etmiştir.

"Muhtemelen benim yaptığımı düşünecekler," diyor Dan. "Tamamen masum olmamın bir önemi olmayacak! Herkes babamın işi nasıl elimden alıp hayatımı mahvettiğini biliyor. Yakında öğrenecekler. Ve öğrenecekler-" Birden durdu.

"Neyi öğreneceksin, Dan?" Jenna sorar. Yüzü solgun olan Lisa'ya bir kez daha bakar.

Tereddüt ediyor ve sonra itiraf ediyor: "Hiç paramız yok."

Jenna bunu duyunca şaşırır. Bir süre onu inceledikten sonra şöyle der: "İşsizsin. Elbette şu anda zor zamanlar geçiriyorsun. Bunu herkes anlayabilir. Aslında *beş parasız* olamazsın. Birikiminiz olmalı. Senin bir katil olduğunu düşünmezler."

Başını sallıyor, şimdi tedirgin. "Düşündüğünden daha kötü. Babam şirketi satmadan ve ben işimi kaybetmeden önce bir yatırım yaptım. Birikimlerimizin çoğu oraya bağlandı ve altı ay daha parayı çekemiyorum, denedim. Geri kalanını da yaşamak için harcadık." "Kredi kartlarıyla yaşıyoruz." diye ekliyor. Sonra bir içki daha alıyor, bardağını bitirip sehpa çarpıyor.

Lisa kanepenin içine doğru büzülür gibi olur ve Jenna onun iyi görünmediğini fark eder.

Dan perişan bir halde karısına döner ve "Özür dilerim. Tam bir beceriksizim." Sonra başını ellerinin arasına alır.

OceanofPDF.com

Ü arşamba sabahı saat 9:00'da Aylesford Polisi Merton cinayetleriyle ilgili bir basın toplantısı düzenler. Güneşli bir bahar günüdür ve toplantı dışarıda, karakolun önünde yapılır.

İlgi oldukça güçlü. Sadece haber kaynakları değil, bölgede yaşayan pek çok kişi de söyleyeceklerini dinlemek için bizzat geldi. Reyes onların bir tutuklamanın yakın olduğunu öğrenmeyi umduklarından şüpheleniyor. Hayal kırıklığına uğrayacaklar.

Kürsüye çıktı ve fotoğrafların azalmasını ve kalabalığın sakinleşmesini bekledi. Sonra da "Geldiğiniz için teşekkürler. Ben dedektifim.

Eric Reyes . Aylesford Polis. Biz vardır
iletkenlik Fred ve Sheila Merton'ın Brecken Hill'deki
evlerinde öldürülmeleriyle ilgili bir soruşturma başlatıldı. Cesetleri dün
orada bulunmuştur. Şu anda, Fred ve Sheila Merton cinayetlerinden
sorumlu kişi ya da kişilerin tutuklanması ve mahkum edilmesine yol açacak
her türlü bilgi için kamuoyuna çağrıda bulunuyoruz. Özellikle, yirmi birinci
Nisan Pazar gecesi Merton'ların arazisi yönünden uzaklaşırken görülen,
koyu renkli, yan panellerinde turuncu veya sarı alevler bulunan bir
kamyonet hakkında bilgisi olan herkesle konuşmak istiyoruz." Bir nefes alır
ve devam eder. "Halkı ihbar hattını aramaya teşvik ediyoruz." Numarayı
yavaşça okuyor ve tekrarlıyor. "Bu korkunç suçun failleri adalete teslim
edilene kadar durmayacağız. Teşekkür ederiz."

Reyes kürsüden uzaklaşır. Muhabirler soru sormaya başlar, ancak Reyes arkasını döner ve istasyonun içine doğru yürür.

- - -

AUDREY STANCIK basın toplantısını televizyondan izler. Çok az şey ortaya çıkar. O sabah *Aylesford Record*'da daha fazla bilgi vardı. Girişimci bir muhabir cesetlerin Irena tarafından bulunduğunu, Sheila'nın boğularak öldürüldüğünü ve Fred'in defalarca bıçaklanıp boğazının kesildiğini öğrenmişti. Yani artık biliyordu. Bunu okuyunca Audrey kendini sarsılmış buldu. Ev yağmalanmıştı ve değerli eşyalar kayıptı. Başka ayrıntı yoktu. Audrey bir gün önce Dan'lere gittiğinde kimse ona Irena'nın onları bulunduğunu ve nasıl öldürüldüklerini söylememiştir. Ve Irena *tam oradaydı*. Bunu gazeteden öğrenmesi gerekiyordu.

Audrey arabasına atlar ve kardeşinin avukatı Walter Temple'ı görmek için şehir merkezine gider. Randevusu yoktur ama bu şartlar altında onu geri çevirmeyeceğinden emindir. Bir dakika daha bekleyemez.

Walter onu hemen görür. Birbirlerini uzun yıllardır tanırlar. Birbirlerini ciddiyetle selamlarlar. Ona Fred ve Sheila için ne kadar üzgün olduğunu söyler. Ama avukat gözle görülür şekilde rahatsız görünmektedir ve bu Audrey'i tedirgin eder.

Cesaretini topluyor ve "Fred geçen hafta vasiyeti hakkında sizi görmeye geldi, değil mi?" diyor.

Kadın hızlı bir onay bekliyor ama Walter gözlerini kaçırıyor ve masasındaki kâğıtların kenarlarını düzeltmeye başlıyor. Kadın şimdi ciddi ciddi endişeleniyor. Boğazını temizliyor ve "Geçen hafta beklenmedik bir şekilde uzaktaydım. Onu görmedim."

Vücudunun üst kısmındaki kanın çekildiğini hissediyor; Walter'ın yüzü gözlerinin önünde yüzüyor. "Ne?"

"Görünüşe göre beni görmek istemiş ama müsait olmadığım için bu hafta için bir randevu almış; bugün saat onda beni görmesi gerekiyordu. Ama daha önce ölmüş ..." Sesi nazikçe kesiliyor.

Audrey sandalyeye yığılır, tüm umutları suya düşmüştür. "Ama bu olamaz," diye itiraz ediyor. "Geçen hafta yapacağına söz vermişti."

"Evet, içeri girmeye çalıştı ama ben iş için uzaktaydım. Özür dilerim." "Belki başka bir avukatla görüşmüştür?"

"Görünüşe göre değil, hayır."

"Vasiyetini değiştirecekti," diyor, sesi yükseliyor, tüm planları etrafında paramparça oluyor. "Bana söz vermişti. Yarısını benim, diğer yarısını da çocuklarının paylaşacağı şekilde değiştirecekti. Ve eğer ben ondan önce ölürsem, benim payım kızıma kalacaktı."

Walter rahatsızlığını belli eden bir ifadeyle ona bakıyor ama bu onun hissettiklerinin yanında hiç kalıyor. "Gerçekten üzgünüm Audrey. Ama vasiyetinde herhangi bir değişiklik yapamadan öldü. Ne olacağını bilemezdi.

."

Orada sersemlemiş bir halde oturuyor, kıpırdamıyor, inançsızlığı öfkeye dönüşüyor. Bu onun kendisi ve kızı için bir şeylere sahip olma şansıydı. Ve şimdi o da gitti. Tıpkı Fred gibi. Ve şimdi zorlukla kazandığı tüm parası doğrudan üç şımarık, hak etmeyen çocuğuna gidiyor. "O biliyordu!" Audrey ağlıyor.

"Ne?" der avukat, irkilerek.

"*Sheila* biliyordu. Fred'in vasiyetini değiştirip yarısını bana vereceğini biliyordu. Oradaydı ve bundan hoşlanmadı. Beni hiç sevmedi." Belli ki rahatsızdı, bunun bir parçası olmak istemiyordu. "Ne olmuş olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diyor. Adam onun gözlerine ihtiyatla bakıyor. "Çocuklara babalarının ne yapacağını söyledi. Ve içlerinden biri bunu yapamadan ikisini de öldürdü." Acıyla ekliyor, "Ve bunun olacağını asla göremediler."

"Bu çok saçma Audrey," diyor Walter, beti benzi atmış bir halde.

Aniden ayağa kalkar ve başka bir şey söylemeden ofisi terk eder. Asansörde inerken, öfke içinde, emindi. Sheila onlardan birine söylemiş olmalı. Hangisine? Ya da belki hepsine söylemiştir. Ve içlerinden biri hiç pişmanlık duymadan Fred ve Sheila'yı öldürdü.

Yapacağı son şey olsa bile kimin olduğunu bulacak. Ve ödeyecekler.

REYES VE BARR arabalarıyla polis karakolundan çok da uzak olmayan adli tabibin ofisine giderler. Otoparka park eder ve alçak tuğla binaya girerler.

İki dedektif otopsi odasına doğru ilerler. Yüksek pencerelerin altındaki pırıl pırıl metal tezgahların görüntüsü, birbiriyle uyumlu metal masaların üzerinde duran cesetler, berbat koku -Reyes buna asla alışamaz. Ağzına bir öksürük damlası atar. Barr'a bakar, ama o hiç rahatsız olmamış gibi görünür. Bazen Barr'ın koku alma duyusu var mı, yoksa bir şekilde bozulmuş mu diye merak ediyor.

Adli patoloğlardan biri olan Sandy Fisher, koruyucu giysileriyle bir cesedin başında duruyor. "Günaydın, dedektifler," diyor.

Reyes, Fred Merton üzerindeki çalışmasının tam ortasında geldiklerini belirtiyor. Ceset boşluğu hâlâ açık ve tartının üzerinde bir mide duruyor. Arkasını dönüp odanın ilerisinde, patoloğun arkasındaki üstü örtülü cesede odaklanıyor. Bu Sheila Merton olmalı.

Sandy omzunun üzerinden başını sallayarak, "Onunla işim bitti," dedi, "ama bunun üzerinde hâlâ yapmam gereken çok şey var."

Açık cesetten uzaklaşır ve onları diğer cesedin yanına çağırır. Patoloğun asistanı Sheila Merton'ın cesedinin üzerindeki örtüyü indirerek vücudunun üst kısmını ortaya çıkarır. Onlar talihsiz kadına bakarken Sandy, "Oldukça basit," diye söze başlar. "Bağla boğma, büyük ihtimalle elektrik kablosu gibi çok yumuşak bir şeyle."

Reyes düşünceli bir şekilde, "Ve hiçbir yerde iz yok, ya da evin içinde herhangi bir yerden geldiğine dair," diyor. "Yani onu kim öldürdüyse muhtemelen yanında taşıyordu. Eve zorla girildiğine dair bir işaret yoktu, kapıyı açanın muhtemelen Sheila olacağını biliyor olabilirdi." Bir an duraksıyor ve Sheila Merton'ın ölü yüzüne bakıyor. "Birisi kapının eşiğine eldivenli, kalın çoraplı ve ayakkabısız olarak geldi, elinde onu boğmak için bir şey tutuyordu. Sonra, kadın yoldan çekilince mutfaktaki bıçağı kaptı ve Fred'i bekledi."

Barr düşünceli bir şekilde başını sallar. "Muhtemelen onları tanıyan, evi bilen biri."

Reyes soruyor, "Ölüm zamanı?"

Sandy, "Biliyorsun, bu her zaman kaba bir tahmindir," dedi. "Ama en iyi tahminim Pazar akşamı saat on ile Pazartesi sabahı saat altı arasında bir yerde." "Onunla işim bittiğinde daha fazla bilgi sahibi olacağım. Ama mutfak bloğundaki bıçağın gerçekten de cinayet silahı olduğunu doğrulayabilirim."

OceanofPDF.com

B Karakola döndüklerinde Reyes ve Barr, Merton'ların evindeki güvenlik kameralarının hiçbirinin çalışmadığını öğrenirler. Temizlikçi kadın haklıydı. Kasa açıldı ve bozulmamış görünüyordu. Orada

İçinde mücevher yok. Ön adli tıp raporu onlara yardımcı olacak çok az yeni bilgi sunuyor. Reyes hızlıca tarar. Evde çok sayıda parmak izi var, özellikle de bir akşam yemeği partisinden sonra bekleneceği üzere mutfakta. Bugün aile üyelerinin her birinden ve Irena'dan dışlama amacıyla parmak izi alınacak; belki de yerini tespit edemedikleri garip bir parmak izi çıkacaktır ama Reyes bunu beklemiyor. Katil belli ki çok dikkatliymiş. Jake'in de izini sürmeleri gerekecek.

Reyes bir sandalyenin arkasından ceketini alır ve Barr'a "Gel. Fred ve Sheila Merton'ın avukatıyla konuşacağız."

Şehir merkezine kısa mesafeyi arabayla gidiyorlar. Fred Merton'ın Aylesford'daki en iyi firmalardan birini kullanması şaşırtıcı değildir. Geldiklerinde Walter Temple meşguldür ama rozetlerini göstermeleri yeterli olur. Resepsiyon görevlisi birkaç dakika sonra "Şimdi sizinle görüşecek," der ve onları ofisine götürür.

Walter Temple, kendilerini tanıtan herkese elini uzatıyor ve masasının arkasına oturmadan önce her birine bir koltuk teklif ediyor. "Sanırım Fred ve Sheila için buradasınız," diyor.

Reyes başını sallar. "Evet. Cinayetlerini araştırıyoruz."

"Bu olay beni çok üzdü," diyor avukat, gözle görülür bir üzüntüyle. "Fred hem bir arkadaş hem de uzun süredir müvekkilimdi."

"Bize onun hakkında ne söyleyebilirsiniz?" Reyes soruyor.

"Fred Merton son derece başarılı bir iş adamıydı. Robotik alanında bir servet kazandı ve geçen yıl şirketini -Merton Robotics- başka bir servet karşılığında sattı. Öldüğü sırada vergilerden sonra net serveti yaklaşık yirmi altı milyon dolardı."

Reyes, "Bu çok büyük bir para." diyor.

"Öyle," diye kabul ediyor avukat. "Sheila da yaklaşık altı milyon bırakıyor."

"Fred Merton ya da eşi Sheila'nın bildiğiniz herhangi bir düşmanı var mıydı?"

Avukat sandalyesinde geriye yaslanır ve gözlerini kaçırarak masasının üzerindeki kurutma kâğıdına bakar. "Hayır, hiç sanmıyorum. Çok sevilirlerdi, saygı görürlerdi. Fred çok çekici olabilirdi." Gözlerini kaldırıyor ve ekliyor: "İyi insanlardı. Karım ve ben onlarla düzenli olarak yemek yerdik."

"Son zamanlarda ikisinde de farklı bir şey fark ettiniz mi? Herhangi bir konuda endişeli görünüyorlar mıydı? Olağandışı bir şeyden bahsettiler mi?"

Avukat başını sallar ve kaşlarını çatar. "Fark ettiğimden değil. Ama karıma sormalısınız. Bana hiçbir şeyden bahsetmemiş olsa da bu konularda çok daha anlayışlıdır. O ve Sheila yakındılar. Karım Caroline evde, eğer onunla konuşmak isterseniz." Onlar için adresini yazar ve Reyes'e verir.

Reyes, "Merton serveti kime kalacak?" diye soruyor.

"Sanırım bunu size söyleyebilirim," diye yanıtlıyor avukat. "Sheila'nın serveti üç çocuğuna eşit olarak gidiyor. Fred'in vasiyeti uyarınca, birkaç özel vasiyet var, ancak mirasın büyük kısmı çocukları arasında eşit olarak paylaşılacak."

"Özel vasiyetler nelerdi?"

"Fred'in kız kardeşi Audrey Stancik'e bir milyon. Bir milyon da uzun süredir hizmetçiliğini yapan Irena Dabrowski'ye." Avukat boğazını temizliyor. "Bilmeniz gereken bir şey daha var," der. "Fred'in vasiyetinde üç değil, dört çocuğun adı var. Fred, evlilik dışı babası olduğu bir çocuğu da eşit hak sahiplerinden biri olarak vasiyetine dahil etmiş. Rose Cutter adında bir kadın." "Bu, meşru çocuklar için oldukça tatsız bir sürpriz olacak. Muhtemelen onun için de güzel bir sürpriz olacak. Hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum." "Rose Cutter'ı

Diğer çocuklar benden haber alana kadar onunla konuşmayı erteleyelim mi? Bu da muhtemelen önümüzdeki hafta başında, cenazeden sonra olacak."

"Sanırım bunu yapabiliriz," diyor Reyes, oturduğu yerden kalkmaya başlarken.

"Tuhaf bir şey daha var," diyor avukat ve Reyes tekrar yere çöküyor. "Dan Merton dün öğleden sonra beni aradı. Fred'in kız kardeşi Audrey, görünüşe göre ölüm haberleri duyulduktan sonra dün ailesiyle birlikte Dan'in evindeymiş. Onlara Fred'in vasiyetini değiştirip yarısını ona verdiğini söylemiş." Dudağını çiğniyor ve ekliyor, "Bu sabah buradaydı ve bana da aynı şeyi söyledi. Fred'in bunu geçen hafta yapmak istediği konusunda oldukça kararlıydı."

Reyes kaşlarını kaldırır, şüphelidir.

"Biliyorum, kulağa pek olası gelmiyor ama geçen hafta aniden bir yere çağrıldım ve döndüğümde beni görmeye çalıştığını fark ettim. Ben müsait olmadığım için sekreterim bu hafta beni görmesi için randevu verdi. Randevu bu sabah saat 10'da olacaktı. Sanırım bundan asla emin olamayacağız."

- - -

Dedektifler ayrıldıktan sonra Walter masasında kalır ve durumu tedirgin bir şekilde değerlendirir. Audrey'nin söylediklerinden oldukça rahatsız olmuştur. Ve dedektiflerin burada olması - kendisi bir şirket ve emlak avukatıdır, bir cinayet soruşturması yürüten dedektiflerle uğraşmaya alışık değildir.

Ölümler hakkında kötü konuşmak istemediği için dedektiflere karşı pek açık sözlü olmamıştı. Doğru olmayan hiçbir şey söylememişti. Fred kesinlikle çekici olabilirdi ve Walter'ın bildiği kadarıyla düşmanı da yoktu ama yine de bir huyu vardı. Fred her zaman iyi bir adam değildi.

Audrey'nin söylediği her şeyi dedektiflere de anlatmamıştı - Fred'in kendi çocuklarını suçlayarak. Bahsedilemeyecek kadar korkunçtu. Hayal edilemeyecek kadar korkunçtu.

Walter'in karısı Caroline Temple, Merton'ların vahşice öldürülmesinden dolayı gözle görülür bir şekilde üzgündür. Sanki her şey yolundaymış gibi davranmak istercesine, dedektiflere uygun porselen fincanlarda çay ikram etmekte ısrar eder.

Normal. Ancak Reyes, Caroline Temple gibi bir kadın için oturma odasında cinayet masası dedektifleri tarafından sorgulanmanın normal bir şey olmadığını anlıyor.

"Sheila ve Fred'i ne kadar iyi tanıyordunuz?" Reyes soruyor.

"Onları uzun yıllardır, aslında on yıllardır sosyal olarak tanıyoruz." "Kocanız Sheila ile yakın olduğunuzu söyledi."

"Öyle mi yaptı? Muhtemelen ona öyle görünmüştür. Ama pek yakın değildik. İçini dökecek biri değildi. Walter Fred'le arkadaştı ama dürüst olmak gerekirse onu pek sevmezdim."

"Fred'i neden sevmedin?" Barr soruyor.

Bir an tereddüt eder ve "Erkekleri bilirsin" der. Reyes'e özür dileyen bir bakış atıyor. "Her şey iş ve golfle ilgili. Kişisel konulara pek girmezler. Ama Sheila bana ondan hoşlanmamama neden olan şeyler söyledi."

"Ne gibi?" Reyes soruyor.

"Birlikte yaşaması kolay bir adam olduğunu sanmıyorum. Kötü bir çizgisi vardı." Çayından bir yudum aldı. "İşi oğlunun elinden nasıl aldığını kastediyorum!" Onlara her şeyi anlatıyor, Dan'in ne kadar çok çalıştığını, ne kadar üzgün olduğunu, bir daha nasıl iş bulamadığını. Fred'in onlara bunu Dan'in işi batırmaması için yaptığını söylediğini.

"İnsanlar çocuklarına bu şekilde davranmaz. Sheila bu durumdan memnun değildi, bunu söyleyebilirim."

"Fikrini değiştirmeye çalıştı mı?" Reyes soruyor.

"Kimse Fred'in fikrini değiştiremezdi. İnatçıydı. Onun denediğinden bile şüpheliyim. Ona hiç karşı çıkmadı."

Barr, "Sheila son zamanlarda özellikle endişeli görünüyor muydu?" diye soruyor.

"Aslında evet," diyor Caroline. "Bana anksiyete için ilaç almaya başladığını söyledi."

"Sana nedenini söyledi mi?" Barr bastırıyor.

Caroline başını sallar. "Hayır. Onu açmaya çalıştım ama Sheila biraz teklif etti ve sonra geri çekildi. Üst dudağı falan sertti. Ben, üzgün olduğumda bir su birikintisi gibiyim." Caroline bir şey hatırlamış gibi duraksıyor. "Onu son gördüğümde bana çocukların babalarının vasiyeti konusunda mutlu olmayacaklarını, bekledikleri gibi olmayacağını söylemişti."

Reyes, Barr'a bir bakış attı. "Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Bana bundan daha fazlasını anlatmazdı. Dediğim gibi, oldukça özel biriydi." Biraz daha çay doldurmak için durdu ve sonra devam etti. "Çocuklar babalarıyla anlaşıyorlardı ve bu durum giderek kötüleşiyordu. Hiçbiri onu sevmiyordu - bunu bana o söyledi. Fred onlara kötü davranmaktan zevk alıyor gibiydi. Önemsediği tek şey kendisiydi." Öne doğru eğildi, önemli bir şey söylemek üzereydi. "Aramızda kalsın," diyor Caroline, "Fred Merton'ın bir psikopat olduğundan oldukça eminim. Görünüşe göre pek çok başarılı iş adamı öyle."

- - -

TED bu sabah dişçi muayenehanesindeki işine gitmedi. Çifte cenaze töreni düzenleyen karısına duygusal ve pratik destek vermek için evde kaldı. Catherine sürekli telefonla konuşuyor ve insanlar kapılarına gelip başsağlığı diliyor ve yiyecek bırakıyor. O kadar çok kesinti oluyor ki Catherine bir şey yapmanın zorluğundan şikayet ediyor.

Bitti. Cinayetlerle ilgili haberleri yakalamak için dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerinde açık duruyor.

Ted karısını incelerken ve ne yapması gerektiği konusunda endişelenirken elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışır. Polisin karısıyla ve muhtemelen kendisiyle de resmi olarak görüşmek isteyeceğinden emindir. Onlara ne söyleyecektir? Catherine'in fikrini değiştirmesini sağlayamazsa, o da mı yalan söyleyecek? Bütün gece evde onunla olduğunu mu söyleyecek? Bu hoşuna gitmez. Dedektiflere itiraf etmesi gerektiğini düşünüyor.

Ama onlara çoktan yalan söyledi. Ne kadar aptalca bir şey ve adam bunun için ona kızgın. Sebeplerini anlamıyor. Görebildiği kadarıyla, eğer dedektifler yetişkin çocuklardan biri olduğunu düşünüyorsa, Dan en belirgin şüpheli. Dün biraz garip davranıyordu. Ama Catherine'in de garip davrandığı söylenebilir.

Telefon konuşmasını düşünüyor. Pazar gecesi kendi cep telefonundan annesinin cep telefonunu aramış. Bunun bir kaydı olacak. Ona bunu sormayacaklar mı? Cevapsız aramanın saatini görecekle ve anne babasının çoktan öldüğünü düşüneceklerdi, oysa Catherine de o da onların bir süre daha hayatta olduklarını biliyordu. Tüm bunlar, kapının eşiğinde durup aile dostlarından gelen kapalı bir tabağı kabul ederken aklından geçer.

Jenna'nın arabasının caddede durduğunu görür ve bu sırada iyi dileklerini iletenlerle konuşmayı başarır. Jenna kapıya ulaştığında ayrılmaya başlıyorlar, ama sonra ona sarılmak ve taziyelerini tekrar sunmak zorunda kalıyorlar.

"O nasıl?" Jenna nihayet gittiklerinde ona sorar.

Catherine'i kastediyor. Ted Jenna'ya yeni gözlerle bakar ve karısının ona güvenmekten neden korktuğunu merak eder. Nasıl bir geçmişleri vardı? "Tamam, düşününce," der Ted. "Burada olmana sevindim. Nasılsın?"

"Dan'den daha iyi." Kadın adamın yanından geçip eve girer ve Ted de onu oturma odasına kadar takip eder.

"Konuşmalıyız," der, Catherine'le onun arasına bakarak. "Sorun nedir?" Catherine bir sorun olduğunu sezmiş gibi sorar.

"Dedektifler dün siz gittikten sonra, ben hala oradayken Dan'in evine geldiler. Bize bir sürü soru sordular. İyiydi, ama Dan

onlar gittikten sonra dağıldı." Kanepede Catherine'in yanına oturur ve bir süre sonra, "Sence o yapmış olabilir mi?" diye sorar.

Ted, Catherine'in gözlerini kaçırıp, "Bilmiyorum," deyişini izler.

Ted yutkunur, biraz midesi bulanır.

"Ben de," diye itiraf eder Jenna. Uzun, gergin bir sessizlik olur. Sonunda Jenna, "Sanırım kontrolünü kaybediyor. Onun yaptığını düşüneceklerine ikna olmuş görünüyor. Babamın işi satması yüzünden. Ve hiç parası olmadığını biliyor muydun?"

Catherine şimdi ona bakıyor ve bitkin bir şekilde başını sallıyor.

"Biliyor muydun? Ben bilmiyordum. Polisin onun peşine düşeceğini ve at gözlüğü takarak olaya gireceklerini ve kendilerini onun yaptığına ikna edeceklerini ve başka bir şey göremeyeceklerini söylüyor."

Ted boğazını temizler ve "Belki de bir avukat tutmalı?" diye sorar.

Catherine ona döner ve başını sallar. "Olabilir. Bu arada hiçbir şey söylemeyeceğiz." Jenna'ya döner ve gözlerinin içine bakar. "Tamam mı?"

Jenna başını sallar. "Tamam."

"Paskalya yemeğinde olanları onlara anlatmadın, değil mi?" Catherine soruyor.

"Tabii ki hayır."

"Güzel." Biraz rahatlamış görünüyor. Sonra Catherine kaşlarını çatarak şöyle dedi: "Dan endişelenmekte haksız değil. Dün onun evinden çıkarken, Irena bana polisin bunun bir soygun olduğuna inanmayabileceğini düşündüğünü söyledi. Bizden birinin yaptığından şüphelenebilirler."

"Bunu neden hepimize söylemedi?" Jenna

soruyor. "Muhtemelen Dan'i üzmemek istemedi."

Ted Jenna'nın başını sallayışını izler. "Sanırım Dan sana iyi haberi vermiştir?" Jenna sorar.

"Ne iyi haberi?" Catherine diyor ki.

"Dün Walter'ı aradı, sen gittikten sonra, polis gelmeden önce." "Ne?"

Catherine keskin bir sesle.

Ted ses tonundan Catherine'in bu durumdan hoşnut olmadığını anlar.

"Babam Audrey'e fayda sağlamak için vasiyetini değiştirmede. Bir randevu almıştı ama öldürülmeden önce bunu yapmamıştı. İşte bu yüzden."

Sırtarak ekliyor: "Acaba Audrey'nin haberi var mı?"

OceanofPDF.com

J Enna çiçekçiye gitmeyi teklif etti, çoğunlukla da evden çıkmak için. Catherine'den uzaklaşmak istiyor. Catherine'in her şeyin sorumluluğunu üstlenmesinde onu rahatsız eden bir şeyler vardır, her ne kadar Jenna kesinlikle

cenaze işlerinin yönetimini tek başına üstlenmek istemiyor.

Jenna çiçekleri sipariş etmek için şehir merkezine doğru yola çıktığında, daha önce ailesinin evine düzenli olarak taze buketler getiren çiçekçiden -Aklına Irena'nın Catherine'e söyledikleri geldi. Yani dedektifler zaten onlardan biri olduğundan şüpheleniyor. Miras yüzünden tabii ki. Ama başka bir şey var mı? Irena tam olarak ne duymuştur? Çiçekçideki işinden sonra Irena'yı ziyaret etmeye ve ona kendisi sormaya karar verir.

Jenna içeri girdiğinde çiçekçinin kapısındaki zil çınlar. İçeride, bir renk cümbüşü ve taze bitkilerin tatlı, hoş kokusu tarafından saldırıya uğrar. Kilisenin önü için zambak ve güllerden oluşan bir dizi aranjman seçerek biraz zaman geçirir. Catherine'in memnun olacağını biliyordu. İşini bitirdiğinde Jenna dükkândan çıkar ve Audrey'i caddenin karşısında kendisine bakarken görünce şaşırır. Audrey'nin onu takip edip etmediğini, zengin olamayacağını bilip bilmediğini merak eder.

Jenna Audrey'e bir gülümseme ve küstah bir el sallama verir, sonra da ona sırtını döner.

- - -

ISTASYONDA Reyes ve Barr, Merton'ların yetişkin çocuklarının geçmiş bilgilerini araştırıyorlar. Catherine ve kocası,

Ted'in durumu oldukça iyi ama mirasla birlikte tamamen başka bir lige düşecekler.

Ancak Dan Merton'ın mali durumuyla ilgili ayrıntılar çaresizlik belirtilerini ortaya koyuyor. Babası şirketini sattığından beri, yani altı aydır çalışmıyor. O ve bir işi yokmuş gibi görünen karısı, biriktirdikleri parayla geçiniyor olmalı. Son zamanlarda, limiti dolmuş diğer kredi kartlarının asgari ödemelerini yapmak için yeni kredi kartları kullanıyorlar. Reyes alaycı bir tavırla, ailesinin ölümünün daha iyi bir zamana denk gelebileceğini düşünüyor.

En küçükleri Jenna, çoğunlukla ailesinin verdiği cömert harçlığa güvenerek ve ara sıra sanatının bazı parçalarını mütevazı miktarlar karşılığında satarak aydan aya yaşıyor gibi görünüyor. Yakın zamanda ailesiyle yaşadığı herhangi bir soruna dair bir işaret yok. Ama Paskalya Pazar günü erkek arkadaşıyla evden ne zaman ayrıldıkları konusunda yalan söylemiş. Neden yalan söylemiş?

Şu anda en ilginç bulduğu kişi temizlikçi kadın Irena Dabrowski. Birini korumak için bıçağı temizlemiş. Bu onun için oldukça aptalcaydı ama sağlıklı düşünemezdi. Belli ki cinayetlerin Fred ve Sheila'ya yakın biri, değer verdiği biri, büyük olasılıkla çocuklardan biri tarafından işlendiğini düşünüyor.

Nedenini bilmek istiyor.

- - -

IRENA mutsuz bir şekilde telefonu kapatır. Birkaç soruya cevap vermesi için polis merkezine gelmesi istenmiştir. Vücudunda hoş olmayan bir adrenal dalgası dolaşıyor.

Bungalovunu arkasından kilitlerken Jenna'nın arabasının geldiğini fark eder.

"Irena!" Jenna arabasından inip ona doğru yaklaşarak seslenir. "Bir dakikan var mı?"

Jenna ona ulaşır kısa bir süre sarılırken Irena, "Ben çıkıyorum," der.

"Nerede?"

"Az önce o dedektiflerden biri beni aradı; bana bazı sorular sormak istiyorlar."

"Onlara ne söyleyeceksin?" Jenna açık açık sorar.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor Irena. "Onlara söyleyecek hiçbir şeyim yok. Neden söyleyeyim ki?"

"Güzel." Jenna onu inceliyor. "Bu sabah Catherine'lerdeydim," der. "Ona polisin aileden birinden şüphelenebileceğini söylediğini anlattı. Tam olarak ne dediler?"

Irena gözlerini başka yöne çevirir. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyor. "Sadece para konusunu çok büyüttüler."

"Tabii ki para konusunu büyütecekler," diye onu rahatlatır Jenna. "Ama bu hiçbir şey ifade etmez. Muhtemelen bir soygundur."

"Fred ve Sheila'nın katili tanıyor olabileceklerini söylediklerini duydum." Irena bunu Jenna'ya söylerken başının döndüğünü hissederek.

Jenna ona dikkatle bakar. "Neden böyle düşünüyorlar?"

"Sheila'nın kapıyı her kimse ona açmış olabileceğini düşünüyorlar ve gece geç bir saatti."

"Yani? Annem senin için kapıyı her zaman, herkese açardı, bunu biliyorsun."

Irena başını sallar. "Ama çok şiddetliydi." Orada durur. Bunu tarif etmek istemiyor, yeniden yaşamak istemiyor. "Tanıdıkları biri olabileceğini düşündüler."

Jenna bu bilgiyi değerlendiriyor gibi görünüyor. Irena, "Gitmem gerek." diyor.

Jenna, "İşin biter bitmez Catherine'lere geri dön ve bize ne dediklerini anlat," dedi.

"Pekala."

"Irena?" Irena arkasını dönerken Jenna "Irena" der. Jenna geri döner. "Catherine ve ben Dan için endişeleniyoruz."

D garajda tamirat yapıyor. Eğitimine ve yöneticilik hedeflerine rağmen, aslında ellerini kirletmeyi, bir şeyleri tamir etmeyi seviyor. Meşgul olmayı, zihnini meşgul etmeyi seviyor. Şu anda, bir binicisi var.

Biçme makinesini vinçle kaldırmış, bıçakları kontrol ediyor. Garajın rahatlatıcı kokusunu, başının yanındaki çimento zemindeki yağı, hatta biçme bıçaklarına yapışmış eski otları bile seviyor ama bu, olan biten her şeyi aklından çıkarmaya yetmiyor.

Dün öğleden sonra geç saatlerde evine gelen dedektifleri, sorularını ve imalarını düşünmeden edemiyor. Ne düşündüklerini biliyor. Şu anda onu en çok endişelendiren şey, onun hakkında oluşturdukları kanaat. Onlara nasıl görünmüştü? Hissettiği kadar tedirgin görünüyor muydu? Vicdan azabı çekiyormuş gibi mi görünüyordu?

Lisa bu konuda konuşabileceği, tamamen güvenebileceği tek kişidir. Jenna'ya sormaya korkuyor; onun söyleyebileceklerinden korkuyor.

"Bunun zor olduğunu biliyorum," dedi Lisa bir gece önce yatakta ona sessizce, "ama senin yaptığını düşünmeyecekler."

"Ya yaparlarsa?" diye fısıldadı. Bağırsaklarında paniğin kıvrıldığını hissedebiliyordu.

Kahverengi gözlerini kocaman açarak ona baktı. Işıklar kapalıydı ama aydan gelen belli belirsiz bir parıltı odaya süzülüyordu. "Dan, biz aileden döndükten sonra o gece yine dışarı çıktın. Nereye gittin?"

Yutkundu ve "Sadece arabayla gezmeye çıktım. Her zaman yaptığım gibi." "Nereye?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Sadece buralarda. Kafamı boşaltmam gerekiyordu. Aklımda çok şey olduğunda araba kullanmayı sevdiğimi biliyorsun." "Ne zaman döndün?"

"Saati kontrol etmedim. Neden bakayım ki? Geç olmuştu, sen uyuyordun." Sesinin savunmacı çıktığını biliyordu. Eğer bilmiyorsa uyuyor olmalı, dedi kendi kendine.

"Polis bizi sorgulayacak. Hikâyemizi doğru anlatmalıyız." Onun için yalan söylemeyi teklif ediyordu - teklif ediyor muydu? "Ne?"

"Yani, bence onlara bütün gece evde benimle olduğunu söylemelisin. Ben de sana destek olacağım."

Başını salladı, minnettar. "Tamam." Bu onu rahatsız eden bir şeydi. Bu sorunu onun için çözmüştü ve sormasına bile gerek kalmamıştı. Küçük bir rahatlama.

İki eliyle onun yüzüne dokundu. "Rahatlaman gerek. Onları sen öldürmedin. Baban hakkında ne hissetmiş olursan ol, senin iyi bir adam olduğunu biliyorum." Onun gözlerinin içine derin derin baktı. "Sen *asla* böyle bir şey yapamazsın." Ona küçük bir gülümseme verdi ve dudaklarından kısaca öptü. "Her şey yoluna girecek. Tüm bunlar sona erdiğinde mirasını alacaksın ve tüm bunları arkamızda bırakabileceğiz."

Dan şimdi gözlerini biçme bıçaklarının karanlığına dikmiş. Parayı düşünmeye çalışıyor. Sahip olacağı özgürlüğü. Parlak bir gelecek hayal etmeye çalışıyor.

- - -

AUDREY polis karakolunun önündeki park yerinde arabasının içinde, elleri direksiyon simidini sıkarak dumanlar çıkarıyor. Çiçekçinin önünde Jenna'nın yüzündeki gülümsemeyi düşünüyor. Fred'in vasiyetini değiştirmediğini şimdiye kadar öğrenmiş olmalılar. Bir şeyleri tekmelemek ister ama sürücü koltuğunda otururken bunu yapmak zordur. Dışarı çıkıp kendi tekerleklerini tekmelemeyi düşünür ama dikkatleri üzerine çekmek istemez. Hızlı ve sık nefes alıyor ve gözyaşlarıyla savaşıyor - hala buna inanamıyor. Sahip olmak

Sırf Walter o hafta uzakta olduğu için güvendiği bir şey böyle elinden alındı. Çok öfkelen-di.

Ama hayır, bu doğru değil. *Walter uzakta olduğu için* en çılgın hayallerinin bile ötesinde bir serveti elinden alınmadı. Çünkü Fred, Walter'ı göremeden soğukkanlılıkla öldürüldü ve artık bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Nedenini bildiğinden oldukça emin. Sadece kim olduğunu bilmek istiyor.

Söz verilen para gitti. O lanet çocuklara gidecek. Ağzındaki acıyı tadabiliyor. Hep zengin olmak istemişti. Yoksulluk içinde büyümek insana bunu yapar. Fred başardı, o başaramadı. Bu onun son şansydı.

Audrey, Fred ve Sheila'yı kimin öldürdüğünü bilmek istiyor. Onu milyonlarca dolar dolandıranın tam olarak kim olduğunu bilmek istiyor.

Ailesi tarafından bir kenara itildi, dışlandı. Ona neler olduğunu anlatmayacaklar. Dün Dan'in evine varır varmaz hepsi sustu.

Polis daha çok bu kamyonla ilgileniyor gibi görünüyor. Dedektiflerin bu konuda fazla zaman kaybetmemesini umuyor. Tabii ki değerli eşyalar alınmış.

-Katil bunu bir soygun gibi gösterecektir. Bunu belli etmezler. Ama hırsızlar bir insanın boğazını kesip sayısız kez bıçaklamazlar. Kardeşini kim öldürdüyse belli ki ondan nefret ediyordu.

şimdi karakolun dışında oturmuş, aileden herhangi birinin sorgulanmak üzere içeri girip girmeyeceğini izliyor. Elbette resmi olarak sorgulanacaklardı? Cesetlerin bulunmasından sonraki gün çok erken değildir. Keskin gözlerini karakoldan ayırmıyor ve şimdiden bir şey kaçırıp kaçırmadığını merak ediyor.

Bir süre sonra tanıdık bir kadının istasyonun ön merdivenlerinden yukarı doğru yürüdüğünü görür. Irena gelmiştir.

- - -

DEDEKTİF REYES, Irena Dabrowski'nin sandalyesine yerleşmesini izler. Bir masa ve sandalyeler dışında bomboş olan görüşme odalarından birinde bulunuyorlar. Barr yanında

Irena'ya su teklif eder ama o reddeder.

Irena'nın yüzü çizgilidir; kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya topladığı kahverengi saçlarına aklar düşmüştür. Elleri güçlü ve kaba görünümlü, yüzüksüz, tırnakları kısa ve boyasız. Bir temizlikçinin elleri.

Reyes oturur, acele etmez. Ona şöyle der: "Geldiğiniz için teşekkürler. Elbette burada gönüllü olarak bulunuyorsunuz. İsteddiğiniz zaman ayrılabilirsiniz."

Sessizce başını sallıyor, ellerini masanın altında adamın göremeyeceği şekilde kucağına götürüyor.

"Yıllar önce Merton'ların evinde yatılı dadıydınız."

"Evet, sana söylemiştim."

"Kaç yıl yatılı dadılık yaptınız?"

Düşünüyor gibi görünüyor. "Catherine doğduktan hemen sonra başladım, yani yaklaşık otuz iki yıl önce. Dan iki yıl sonra geldi. Jenna da ondan dört yıl sonra. Jenna okula başlayana kadar bu evde yaşadım, yani toplamda yaklaşık on iki yıl."

"Yani hepsini çok iyi tanıyorsun," diyor Reyes hafifçe.

"Evet, söyledim ya, kendi ailem gibiler."

"Peki onlarla hala yakın mısınız?"

"Evet, tabii ki. Ama onları eskisi kadar çok görmüyorum."

Reyes, "Çocuklara mı yoksa ebeveynlere mi daha yakın olduğunuzu söylersiniz?" diye soruyor.

Soru onu rahatsız etmiş gibi görünüyor. "Çocuklar, sanırım," diye yanıtlıyor.

Reyes daha fazlasını söylemesini bekliyor. Sessizlik harika bir araçtır. Onun düşünmesini izler.

"Fred ve Sheila benim işverenlerimdi - bir bakıma beni kol mesafesinde tuttular." Biraz gülümsüyor. "Çocuklar bunu yapmaz. Ve hepsi de iyi, sevecen çocuklardı."

"Aile içinde herhangi bir sorun var mıydı?" Reyes soruyor. "Sorunlar mı?" diye tekrarlıyor.

Ve hemen, sorunlar olduğunu anlıyor ve ne olduklarını bilmek istiyor. "Evet, sorunlar."

Başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz. Yani, sıra dışı bir şey yok."

Reyes, "Fred Merton'ın oğlu Dan ile arasının bozuk olduğunu biliyoruz," diyor. "Bize bu konuda ne söyleyebilirsiniz?"

"Aslında bu bir anlaşmazlık değildi. Fred şirketi için reddedemeyeceğini düşündüğü son derece iyi bir teklif aldı ve şirketi sattı. Tek derdi doğru iş kararını vermektir." İnce dudaklarını birbirine bastırıyor. "Dan'in hayal kırıklığına uğradığını biliyorum."

"Kızların aileleriyle arası nasıldı?" Reyes soruyor. "Çok iyi," diyor Irena.

"Paskalya yemeğinde olağandışı bir şey oldu mu?"

Başını sallıyor. "Hayır, hiç olmadı."

"Neden herkes bu kadar çabuk gitti?"

"Pardon?"

Reyes onun zaman kazanmaya çalıştığının farkında. "Catherine ve kocası, Dan ve karısı ve siz hepiniz birkaç dakika içinde ayrıldınız."

Omuz silkiyor. "Gitme vakti gelmişti, hepsi bu."

"Ve sen temizlemek için kalmadın mı? Bu beklenmez miydi?"

Kıllanıyor. "Bunu bana tatil olarak vermişti. Beni Paskalya yemeğine davet ettiler. Kalıp temizlik yapmamı beklemiyordu."

Reyes sandalyesinde arkasına yaslanır ve ona uzun, düz bir bakış atar. "Merton'ların çocuklarına karşı çok korumacı görünüyorsun," diyor. Kadın cevap vermiyor. "Belki de cesetleri bulduğunda neler olduğunu tekrar gözden geçirmeliyiz." Irena önceki sabah cesetleri nasıl bulduğunu anlatırken onu dinliyor. Irena anlatmayı bitirdiğinde Reyes, "Sanırım bir şeyi atladın" der.

"Özür dilerim?" diyor tekrar.

Kadının yüzünün hafifçe kızardığını görüyor. "Cinayet silahını yerden nasıl aldığın, mutfak lavabosunda nasıl temizlediğin ve bıçak bloğuna nasıl geri koyduğunla ilgili kısım" diyor.

rena oldukça durgunlaşmıştır ve hedefi vurduğunu bilmektedir. "Ben yapmadım," diyor ama bu zayıf bir girişim.

Sonra öne doğru eğiliyor, kollarını masaya dayayarak ona yaklaşıyor. "Senin yaptığını biliyoruz. Adli kanıtlar bunu gösteriyor. Yerdeki bıçağın etrafındaki kan en az yirmi dört saat kurumuş. Ayak izlerin cesedin yanından lavaboya kadar uzanıyordu. Bıçak temizlendi ve bıçak kutusuna geri konuldu. Ama cinayet silahının o olduğunu biliyoruz." Elleri kucağında, yırtıcı bir hayvanın farkında olan bir hayvan gibi kıpırdamadan oturuyor. "Benim sorum şu: Bunu neden yaptınız?"

Telaşlanır. "Nedenini bilmiyorum. Şoka girmiştım. Yerde oyma bıçağını gördüm. Onu tanıdım. Yıllardır ailemizdeydi. Onu aldım, yıkadım ve yerine koydum. Sanırım alışkanlıktı."

Reyes ona gülümsüyor. "Ve buna inanmamız mı gerekiyor?" "Neye inandığınıza yardım edemem," diyor.

"Sana neye inandığımı söyleyeyim," diyor Reyes yavaşça. "Oraya vardığına, Sheila'yı ölü, Fred'i kanlar içinde bulduğuna, yerde oyma bıçağını gördüğüne, onu aldığına, lavabonun altında bulduğumuz lastik eldivenleri giydiğine ve katilin üzerinde parmak izi bırakmış olma ihtimaline karşı bıçağı iyice temizlediğine inanıyorum. Çünkü bunu yapan kişiyi korumak istediniz. Bu da bize katilin çocuklardan biri olduğuna inandığınızı düşündürüyor."

"Hayır," diye itiraz ediyor.

"Seni suçlayabiliriz, biliyorsun."

Sessizliğini koruyor, ona bakıyor.

Sandalyesinde tekrar geriye yaslanarak ona biraz y e r açıyor. "Şimdi bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Mesele şu ki," diyor Reyes, "katil her kimse, oldukça dikkatliydi ve eldiven giyiyordu. Sonuçta cinayet mahalline müdahale etmene gerek yoktu." Yüzü kaskatı kesilmiş bir halde ona bakıyor. "Yine de ipucu için teşekkürler."

Ayrılmak için ayağa kalktığıında Barr, "Gitmeden önce parmak izlerinizi alacağız - dışlama amacıyla onlara ihtiyacımız var. Herkesten almamız gerekiyor."

- - -

IRENA POLİS İSTASYONUNDAN ÇIKAR ve sanki yeterince hızlı gidemiyormuş gibi arabasına doğru ilerler. Arabaya bindiğinde, düşüncelerini toparlamak için birkaç dakika hareketsiz oturur. Derin nefesler alır, başını koltuk başlığına yaslar. Gözlerini kapatır. *Ne yapmıştır?*

Sonunda elleri titreyerek arabayı çalıştırır ve Catherine'in evine doğru yola çıkar. Bu zor olacak ve o da bundan korkuyor.

Oraya vardığında her iki arabanın da garaj yolunda olduğunu ve Jenna'nının de öndeki sokağa park edilmiş olduğunu görür. Dan'in aracından hiçbir iz yoktur. Arabadan iner ve tanıdık ön kapıya yaklaşır.

Kapıyı açan Ted'dir, yakışıklı yüzü ciddidir.

"İçeri gel, Irena," diyor. "Jenna geleceğini söyledi."

Irena oturma odasına girdiğinde Catherine ayağa kalkar; Jenna pencerenin yanında çoktan ayağa kalkmıştır. Üçü de beklentiyle ona bakar. Karakolda polis tarafından sorgulanacak ilk kişi o; ne olduğunu bilmek istiyorlar. Sıranın kendilerine geleceğini biliyorlar. Oda gerginlikle doludur.

Catherine ona çabucak sarılır ve "Gel otur ve bize her şeyi anlat" der.

Irena koltuğa oturur oturmaz ağzından "Özür dilerim" cümlesi dökülür. Herkes telaşla ona bakar.

Onlara bıçakla ne yaptığını ve polisin bunu bildiğini söyler ve yüzlerinin önce şaşkınlık sonra da inançsızlıkla dolmasını izler.

Catherine, "Neden? Bunu neden yaptın?" der. Şaşkın ve kızgın görünüyor.

Irena kelimeleri bulamayınca Jenna onun yerine cevap verir, her zamanki gibi açık sözlüdür. "Çünkü bizden biri olduğunu düşünüyor."

Irena kimsenin gözlerine bakamıyor. Sessizce oturuyor, yere bakıyor.

Bir an için herkes nefes almayı unuttur gibi olur. Sonunda Catherine, "Irena, buna kesinlikle inanmıyorsun," der.

Irena sessiz. Ne söyleyeceğini bilemiyor.

"Peki," diye dürtüyor Jenna, "sence hangimiz yaptı?"

Irena soruyu geçiriyor. Sırayla her bir kız kardeşe bakıyor, affedilmek istiyor ama affedilmeyeceğini de biliyor. "Bunu yapmamalıydım. Şimdi polis sizden birinin yaptığını düşünüyor. Özür dilerim."

Catherine, Jenna ve Ted dehşet içinde ona bakarlar.

Jenna, "Çok teşekkürler," der.

- - -

AUDREY, istasyonun önündeki otoparkta, bulunduğu noktadan, Irena'nın arabasına doğru aceleyle gidişini izlemişti, geldiği zamankinden daha üzgün görünüyordu. Sonra sanki sarsılmış ve kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre orada oturmuştu. Sonunda arabasına binip gitmiş, Audrey'yi istasyonda neler olduğunu öğrenmek için çaresiz bırakmıştı.

Audrey'nin acilen işemesi gerekmektedir ama bir şey kaçırma ihtimaline karşı yerinden ayrılmak istemez. Ama çok geçmeden Dan'in arabasının otoparka girdiğini görür. Girişe yakın bir yerde durur. Arabadan tek başına iner. Ona doğru bakmıyor ya da arka tarafta olduğunu fark etmiyor. Onun merdivenlerden çıkıp istasyona girdiğini görünce, biraz zamanı olduğunu anlıyor. Saatine bakar, arabadan iner ve hızla caddenin aşağısındaki bir çörekçiye doğru yürür. Tuvaleti kullanır, kendine bir çikolatalı çörek ve kahve alır ve on dakika içinde arabasına geri döner.

- - -

DAN Merton'u kısa bir süre önce Irena'yı sorgulamak için kullandıkları görüşme odasına getirirler. Temiz bir kot pantolon, açık yakalı bir gömlek ve lacivert bir blazer ceket giymiştir. Pahalı görünümlü bir saat takıyor. Paralı bir aileden geliyor gibi görünüyor - pahalı şeylere karşı o umursamaz tavrı var, diye düşünüyor Reyes, iyi bir gardıropla büyümüş olmanın verdiği güvence. Kıyafetlerini iyi giyiyor ama diğer her şeyi rahatsız ve kararsız görünüyor. Oturuyor ve gergin bir şekilde boğazını temizliyor, parmakları masaya vuruyor.

"Dan," diyor Reyes, "sana sadece birkaç soru sormak istiyoruz. Burada gönüllü olarak bulunuyorsun; istediğin zaman gidebilirsin."

"Elbette," diyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu korkunç şeyi kimin yaptığını bulmanızı istiyorum. Kamyonun sürücüsüyle ilgili bir gelişme var mı?"

Reyes başını sallar ve sandalyesine geri oturur. Barr her zamanki gibi yanında, her şeyi izleyen, değerlendiren, kurnaz ikinci bir çift göz. Reyes, "Düşünmek için biraz vaktin olduğuna göre, aileni kimin öldürmüş olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sorar.

Dan kaşlarını çatar ve başını sallar. "Hayır. Birinin bunu neden yapacağını hayal bile edemiyorum." Garip bir şekilde ekliyor, "Yani hırsızlık gibi bariz bir sebep dışında."

Reyes başını sallıyor ve "Baban Merton Robotics'i sattığında ne hissettin?" diye soruyor.

Dan Merton'ın yüzü kızarır. "Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Sadece soruyorum." Reyes, Dan'in ellerinin masanın üzerinde kıpırdanışını izler.

"Dürüst olmak gerekirse bu durumdan pek memnun değildim," diye itiraf ediyor. "Bir gün benim olacağı beklentisiyle o şirkette yıllarca çok çalışmıştım. Benim için ne anlama geleceğini düşünmeden sattı." Sanki çok şey söylemiş gibi aniden duruyor.

Reyes başını sallar. "Yapılacak boktan bir şey gibi görünüyor."

Dan ona sanki bazı savunmalarını bırakmaya karar veriyormuş gibi bakıyor. "Bazen boktan bir insan olabiliyor. Ama benim bununla hiçbir ilgim yok."

Reyes, "Yaptığınızı söylemiyorum," diye onu temin ediyor. "Biz sadece olayın arka planını tam olarak anlamaya çalışıyoruz." Duraklıyor ve devam ediyor. "İşin satışı nedeniyle, anladığım kadarıyla şu anda bazı mali zorluklar içindesiniz. Bize bundan bahsetmek ister misiniz?"

"Hayır, özellikle değil," diye tersledi. "Bunun konuyla ne ilgisi var anlamıyorum."

"Bilmiyor musun?" Reyes diyor ki. "Babana karşı bir garezin var, mali sıkıntı içindesin ve şu anda çok büyük bir servetin mirasçısı konumundasın."

Dan onunla Barr arasında gergin bir bakış fırlattı. "Avukat tutmama gerek var mı?"

"Bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Dan daha sert bir sesle, "Benim bununla hiçbir ilgim yok," diye tekrarlar. Sandalyeden ayağa kalkar. "Daha fazla soruya cevap vermeyeceğim. Haklarımı biliyorum."

"Gitmekte özgürsünüz," diye onaylıyor Reyes, sonra Barr'a bakıyor. "Önce parmak izini almamız gerekiyor."

Y Çıkıp gittin mi? Neden?" Lisa endişeli bir şekilde sorar.

Dan karakoldaki görüşmeyi anlatırken onu dikkatle izler.

Mutfaktalar, masaya oturmuşlar. Dan'in bacağı gergin bir şekilde sallanmaktadır. Dinledikçe kendi endişesi de artar. Dan'in neredeyse Gözlerindeki panik onu tedirgin eder. Ona bir avukat tutması gerektiğini söyler.

Yutkunur, ağzı kurur. Adamın muhtemelen haklı olduğunu düşünüyor. Bu çok çirkin olsa da Dan bir pireye bile zarar veremezdi. Ama ya korkuları haklıysa ve koşullar yüzünden Dan'in üzerine odaklanırlarsa ve kamyondaki adamı bulamazlarsa ve sırf mahkumiyet alabilmek için Dan'i suçlu göstermeye çalışırlarsa? İnsanlar her zaman haksız yere mahkum edilir. Bu nasıl olabilir?

Ve polise yalan söylemek zorunda kalacak.

"Avukat parasını nasıl ödeyeceğiz?" diye soruyor endişeyle.

Dan ona bakıyor, gözleri vahşi. "Catherine yardım edecek," diyor. "Etmek zorunda. Bunu karşılayabilir. Ve değerli aile adının çamura bulanmasını istemeyecektir. Paranın satın alabileceği en iyi şeyi isteyecektir."

- - -

KISA BİR SÜRE SONRA Dan onları Catherine'in evine kadar götürür, akıllı bir karış havadadır. Catherine ve Jenna'yla konuşması gerekmektedir. Arabadan çıkmadan hemen önce Lisa'ya döner. "Onlara o gece dışarı çıktığımı söyleme, bu sadece seninle benim aramda. Bilmelerine gerek yok. Ya bunu polise söylerlerse?"

Kahverengi gözleri irileşmiş bir şekilde başını sallıyor.

Ted kapıyı açar ve eve girerler. Jenna beklendiği gibi oradadır ama Irena'yı da oturma odasında görünce şaşırır. Belki o da cenaze hazırlıklarına yardım ediyordur, diye düşünür. "Az önce karakolda o dedektifler tarafından sorgulandım," diye ağzından geçirir. Ona temkinli bir şekilde bakarlar. Kendini bir koltuğa atar. "Sanki onları *benim* öldürdüğümü düşünüyorlarmış gibi davranıyorlardı!"

Diğerleri arasında paylaşılan bir bakış fark eder. Onun da yaptığını mı düşünüyorlar? Kesinlikle hayır. Korku aniden içine doluyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

Catherine, "Bu sabah Irena'yla da röportaj yaptılar." diyor.

Irena ona karakolda olanları anlatır. Dan her şeyi artan bir dehşetle dinler. O ve Lisa bir süre şaşkın bir sessizlik içinde otururlar, tek ses şöminenin üzerindeki saatin tik taklarıdır.

Sonra Irena'ya bakarak, "Bunu neden yaptın? *Ne yaptın sen?*" Odanın içinde perişan bir halde hepsine bakar. "Bir avukat tutmalıyım," diyor. "Bugün. Ama avukat tutacak param yok," diyor Dan ağlamaklı bir sesle ve doğrudan Catherine'e bakıyor.

"Bu konuda yardımcı olabiliriz," der Catherine, Ted'in bu konuda ne hissettiğini anlamak için ona bakmadan. "Lütfen bu konuda endişelenmeyin. Ben öderim." O anda Catherine'in cep telefonu çalar. Hepsî yan masanın üzerindeki telefona bakar. Catherine telefonu eline alır.

- - -

AUDREY her bir görüşmenin ne kadar sürdüğünü not ediyor. Dan'ın karakolda geçirdiği kısa süreye bakarak, ondan pek bir şey öğrenemedikleri sonucuna varıyor. Muhtemelen onlarla konuşmayı reddetmiştir. Irena'nın aksine Dan aceleyle oradan ayrılmış, arabası sanki kızgınmış gibi park yerinden hızla çıkmıştı.

Audrey girişe göz kulak olurken zaman öldürmeye çalışır. Telefonuyla oynar. Çörekçide bir işeme molası daha vermeyi göze alarak bir kahve daha alır ve tam zamanında geri dönerek Catherine'in geldiğini ve arabasını park ettiğini görür. O da yalnızdır. Audrey saate dikkat eder, neredeyse 14:30'dur.

Orada duvarda bir sinek olmayı ne kadar isterdi. Audrey'nin her şeyden çok bilmek istediği şey: *Fred'in onu vasiyetine koymayı planladığını kim biliyordu?*

- - -

CATHERINE, ailesinin öldürüldüğünün ortaya çıkmasından bir gün sonra sorgu odasında otururken MÜKEMMEL derecede sakin görünüyor. Onu şimdi beyaz doktor önlüğü olmadan gören Reyes tarzı hakkında daha net bir fikir ediniyor. Pahalı ve klasik. Koyu renk pantolon ve baskılı bir bluz giyiyor. Bugün inci yok ama boğazında pırlantalı altın bir kolye var. Elmas tenis bileziği. Tasarım bir el çantası.

"Sana bir şey getireyim mi? Kahve?" Barr teklif ediyor.

Catherine kibarca gülümser. "Kahve iyi olurdu," diyor.

Kardeşinden daha soğukkanlı.

Barr kahve ile döner ve Reyes burada gönüllü olarak bulunduğunu ve istediği zaman ayrılabilceğini açıklar.

"Elbette," diye yanıtlıyor Catherine. "Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum." Görüşme ilerledikçe, Catherine Paskalya yemeğinde olağandışı bir şey olduğunu bir kez daha reddeder. Gecenin geri kalanında Ted'le birlikte evde kaldıklarını söyler.

"Dan'ın babasıyla sorunları olduğunu biliyoruz," diyor Reyes. "Finansal sorunları vardı. Hepinize çok para miras kalacak." Kadının ifadesi değişmiyor. Bir süre bekledikten sonra, "Jenna'nın ailenizle herhangi bir sorunu var mıydı?" diye soruyor.

Sabırsızmış gibi başını sallıyor. "Hayır."

"Sen yaptın mı?"

"Hayır." Spontane bir şekilde ekliyor, "Eğer bir şey varsa, ben favoriydim."

Reyes sandalyesinde tekrar geriye yaslandı. "Yani sen en sevilen, Dan en az sevilen ve Jenna da ortada bir yerde miydi? Ailen favorileri mi seçti?" Kadının gözlerinde bir titreşim seziyor; belki de söylediklerinden pişmanlık duyuyordur.

"Hayır, öyle değildi. Bunu söylememeliydim. Sadece ailem doktor olduğum için mutluydu. Dan- babamızın Dan'den beklentileri çok yüksekti ve ona karşı biraz sertti. Jenna'nın ise sanatını sevmiyorlardı. Müstehcen olduğunu düşünüyorlardı."

"Müstehcen mi?"

"Evet. Kadın cinsel organı ve benzeri şeylerin heykellerini yapıyor."

Reyes başını sallar. "Anlıyorum. Bu ailenle pek iyi gitmedi mi?" "Pek değil." Şöyle ekliyor: "Ama bunlar küçük şeylerdi. Biz bir tamamen sıradan bir aile."

Reyes buna yanıt vermiyor. "Eski dadınız Irena ile yakın mısınız?"

"Tabii ki. Yıllarca bize baktı. Bizim için bir anne gibidir." "Sevdiği bir şey var mı?"

"Bak, ne demek istediğini anlıyorum," diyor Catherine, sesi eşit. "Irena biraz önce evime geldi ve bize senin mülakatından söz etti. Ne yaptığını açıklayamam. Tek bildiğim, hiçbirimizin bu işle bir ilgisi olmadığı. Ve kimin yaptığını bulmanız gerekiyor."

- - -

CATHERINE karakoldan rahatlamış bir şekilde ayrılır ve görüşmenin iyi geçtiğini hisseder. Son derece rahat ve ikna ediciydi. En azından kendisi için bunun son olmasını ummaktadır. Otoparka doğru yürürken, yukarı bakar ve Audrey'i arabasında, otoparkın arka tarafında tek başına görür. Catherine onu orada görünce şaşırarak bir an durur. Audrey onunla göz göze gelir ve sanki cep telefonuna bakıyormuş gibi yere bakar. Catherine bir an için yanına gidip onunla konuşup konuşmamayı, burada ne aradığını sorup sormamayı düşünür. Onları mı gözetliyor? Yoksa polis ondan bir görüşme için gelmesini mi istemiştir?

Doğrudan kendi arabasına doğru yürüyor, daha önceki özgüveni gitmiş.

Rose Cutter, Catherine Merton'ın kapısının eşiğinde gergin bir şekilde durmaktadır. Avuç içleri terlemiştir. Eteğine siler ve kapının ziline basar. Burada olmak istemiyor ama Catherine'in ona ihtiyacı olduğu kesin.

destek.

Rose ona borçlu. Catherine, İngilizce dersinde tanıştıkları liseden beri çok sağlam bir arkadaştı. Catherine pek İngilizce öğrencisi değildi, daha çok fen bilimleri ile ilgileniyordu ve yüksek notlar almak istiyordu. Bir ödev için eşleştirilmişlerdi ve o andan itibaren Rose ona kompozisyonlarında yardım etmeye başladı. Beklenmedik bir dostluk gelişti ve sınıfın dışına taştı. Catherine kim olduğu ve güzel kıyafetleri nedeniyle popülerdi - her zaman en yeni stilleri alabiliyordu. Rose bir hiçti ve moda anlayışı sıfırdı, bu da lisede ölüm öpücüğüydü. Catherine'in ona ne kadar cömert davrandığını, arkadaş olduklarını herkese nasıl açıkladığını ve bundan sonra diğer çocukların ona ne kadar farklı davrandığını hatırlıyor. Catherine onu bir şeylere davet etmişti -partilere, gezilere- ve bir anda kabul edilmişti.

Catherine, Rose'un kendisinin sahip olduğu avantajlara sahip olmadığını biliyordu. Daha iyi giyinmesine yardım ediyor, hatta kendi giysilerinden bazılarını ona veriyor ya da gerçekten alabileceği parçalar bulması için onu ikinci el mağazalarına götürüyordu. Rose bazen kendisinin Catherine için bir tür proje olup olmadığını, Catherine'in onunla bir tür zengin insan suçluluğu yüzünden mi arkadaşlık ettiğini merak ediyordu. Ama bir süre sonra Catherine'in popüler görünmesine rağmen yalnız olduğunu ve Rose'un yanında kendisi olabileceğini fark etti. Yakınlaştılar. Catherine görüldüğü kadar kendinden emin değildi.

olması gerekiyordu ve evde işler zordu. Rose'un olduğu kadar onun da bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Hatta bir gün Rose'a hırsızlık yaparken yakalandığını ve babasının onu öldüreceğini sandığını söylemişti. Rose şaşırılmıştı; ailesi milyonerdi, Catherine istediği her şeye sahip olabilirdi ve o hırsızlık mı yapıyordu? Bu Rose'u daha iyi hissettirmişti, çünkü kendisinin de ne kadar açgözlü olduğunu hep biliyordu ve bu konuda tek olmadığını bilmek güzeldi.

Rose için SUNY, Catherine için Vassar olmak üzere farklı üniversitelerde okurken iletişim halinde kalmışlar ve her ikisi de kendilerini yetişkin olarak Aylesford'da bulduklarında yeniden bağlantı kurmuşlardı. Bu düzen devam etti. Catherine onu sosyal etkinliklere davet etti - Hudson Yat Kulübü'nde yelken ve geçen yılki yardım amaçlı polo maçı. Rose'un tek başına asla katılamayacağı ya da karşılayamayacağı şeylerdi bunlar. Ama çoğunlukla kahve içmek ya da öğle yemeği yemek için buluşuyor, uzun uzun konuşuyor, hayatlarının ayrıntılarını paylaşıyor, geçirdikleri eğlenceli zamanları anımsıyorlardı.

Şimdi kapıyı Ted açıyor. Rose, Catherine ve Ted'i birçok kez sosyal ortamlarda birlikte görmüştür. Ted'i her zaman çekici bulmuştur; uzun boylu, geniş omuzlu, güçlü, sessiz bir tiptir. Catherine'in ona yaslanmasından memnundur. Ona belli belirsiz bir gülümseme verir ve "Merhaba Ted, içeri girebilir miyim?" der. "İyi bir zaman değil Rose," diyor özür dileyerek. "Catherine az önce karakoldan geri gel."

Rose arka planda Catherine'in sesini duyar. "O Rose mu?" Sonra Catherine Ted'in omzunda belirir ve kapıda ona katılır.

"Rose," diyor Catherine. Gülümseyerek hoş geldin der, ama gözyaşlarının eşiğinde bir gülümsemedir bu.

"Ah, Catherine," diye haykırıyor Rose, ona sarılmak için uzanıyor. Onu kendine yakın tutar, tanıdık kokusunu içine çeker. Rose kendini gözyaşlarına karşı koyarken buluyor ve gözlerini sıkarak kapatıyor.

Catherine çok iyi bir arkadaşdır, ancak Rose'un sahip olmadığı her şeye, paranın getirdiği tüm avantajlara sahip olduğu için onu hep kıskanmıştır. Rose, hayatı boyunca kıt kanaat geçiren dul ve bekar bir anne tarafından büyütülmüştür. Rose kendi başına bir şeyler yapabilmiş olmasını

Çoğunlukla kendi sıkı çalışması sayesinde. Merton'ların çok mutlu bir aile olmadıklarını biliyor ama milyonları var.

Yine de Catherine onun en iyi arkadaşıdır. Kucaklaşırlarken Rose biraz titrer. Onun ne yaptığını öğrenmemeliler.

- - -

REYES, JENNA MERTON'ın yırtık kot pantolonu ve siyah deri motorcu ceketıyla görüşme odasına girişini izler. Üç Merton çocuğunun birbirinden ne kadar farklı olduğuna bir kez daha şaşırır. Kısa bir süre için kendi iki çocuğunu düşünür; ikisi de görünüş, mizaç ve ilgi alanları bakımından birbirinden tamamen farklıdır. Ve sonra tüm dikkatini karşısındaki kadına yöneltir. Birkaç giriş cümlesinden sonra hemen konuya giriyor.

"Sen ve Jake Brenner anne babanızı canlı gören son insanlardınız," diye başlıyor.

Kaşlarını kaldırıyor. "Diğerlerinden sadece beş dakika gerideydik."

Reyes ona uzun uzun bakar. "Ama siz de ğ i l d i n i z . Diğerleri gibi saat yediden hemen sonra ayrılmadınız. Yaklaşık bir saat sonra ayrıldınız. saat sekizden sonra."

Hafifçe sertleşir ama ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi sessiz kalır.

O bekler. Birbirlerine bakarlar. "Saat sekizden kısa bir süre sonra köpeğini gezdiren bir komşu tarafından görülmüşsünüz," diyor. Arabanızı tanıdı. Yeterince sık görmüş."

Derin bir nefes alıyor ve "İyi, her neyse" diyor. "O fazladan bir saatte ne oldu?"

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Pek bir şey yok. Biraz konuştuk. Sanırım zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Onu bu konuda zorlar, ama o hikayesine sadık kalır. Adam konuyu değiştiriyor. "O gece hiç dışarı çıktın mı?"

"Hayır. Benim evime döndük. Jake gece burada kaldı. Yatmaya gittik."

Jenna parmak izini alıp gittikten sonra Reyes, Barr'a "Bütün mazeretlerini kontrol etmeliyiz" der.

- - -

AUDREY NEREDEYSE günü bitirmeye karar verir. Otoparkta bir arabanın içinde oturmak rahatsız edici ve çoğunlukla sıkıcıdır. Saatlerdir buradaydı. Catherine onu görmüştü; diğerlerine onlara göz kulak olduğunu söyleyecekti. Güzel.

Dedektiflerin Catherine ve Jenna'nın yanı sıra Dan ve Irena ile de konuştuklarını biliyor. Muhtemelen bu kadar olduğunu düşünüyor. Arabayı çalıştırmak üzereyken tanıdık bir figürün polis merkezinin ön kapısına doğru yürüdüğünü görür. Ön cama yaklaşip izlemeye koyulur. Dan'ın karısı Lisa'yı tanır. Dan'i kontrol ediyor olmalılar, bir mazereti var mı diye bakıyorlar. Memnun, koltuğuna geri yerleşir.

- - -

LISA KORKUSUNU YUTAR ve görüşme odasına girer. Kalbi küt küt atıyor. Risk alıyordu. Dan gelmesini istememişti. Ona reddetmesini, bir avukatı olana kadar beklemesini söylemişti. Catherine sayesinde öğleden sonra en iyi ceza avukatlarından Richard Klein ile bir randevuları vardır.

Ama o kendini tuttu. "Dan," dedi, "içeri gireceğim ve onlara bütün gece benimle olduğunu söyleyeceğim. Bu kadar. Onlarla konuşmayı reddedersem nasıl görünür?"

İşte burada. Ne söyleyip ne söylemeyeceğini biliyor.

Genellemelerle başlarlar ama Dedektif Reyes kısa süre sonra şöyle der: "Biliyoruz ki

Paskalya yemeğinde bir şey oldu. Bize bundan bahsetmek ister misin?"

Bu beklenmedik bir şey. Kimin ağzından bir şey kaçırması olabileceğini merak ediyor ve başını sallıyor, ne demek istediğini anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Hayır, tamamen sıradan bir Paskalya yemeği idi."

"O gece eve döndükten sonra siz ya da eşiniz tekrar dışarı çıktınız mı?" Reyes soruyor.

Bunu soracağını biliyordu; bu yüzden buradaydı. Mükemmel bir inandırıcılıkla, "Hayır. Ailesinin yanından eve döndükten sonra ikimiz de evde kaldık. Bütün gece."

- - -

TED RAHATSIZDIR; kollarının altından, sırtından aşağı terlediğini hisseder. Onu bu duruma soktuğu için Catherine'e çok kızgındır. Onu içeri çağırdıklarında gelmeyi reddedemezdi. Bugün her biri karakola çağrıldı, pikniğe giden karıncalar gibi. Ve hepsinin parmak izleri alındı.

Sonunda yalnız kaldıklarında Catherine, "Onlara bütün gece evde olduğumu söyle," dedi. "Zor değil."

"Onlara gerçeği söylemeliydin," diye karşılık verdi.

"Evet, muhtemelen yapmalıydım," diye itiraf etti kızgınlıkla. "Ama yapmadım. Bir hata yaptım. Şimdi soru şu: durumu daha da kötüleştirecek misin, yoksa bana yardım mı edeceksin?"

Şartlar göz önüne alındığında, orijinal hikayesine sadık kalmanın muhtemelen en iyi hareket tarzı olduğuna karar vermişti. İşte burada. Dan'ın yasal masraflarını ödemeyi bu kadar çabuk kabul ettiği için ona da biraz kızgın. Ya yüz binleri bulursa? Ama bu onun parası - bir serveti miras alan o, kendisi değil, bu yüzden söyleyebileceği pek bir şey yok.

Ama kendine güvenen bir adamdır ve mülakatta kendini iyi ifade edebileceğini bilir. Catherine'in ailesini öldürmediğini biliyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyor Reyes.

Ted o akşamki yemekte olağandışı bir şey olduğunu inkar eder. Hepsi de buna sadık kalmaya karar vermiştir - güzel bir akşam olmuştur ve herhangi bir anlaşmazlık yaşanmamıştır. Sonunda Reyes beklenen soruyu sorar. "Paskalya Pazarı akşamı Merton'lardan eve döndükten sonra bir daha dışarı çıktınız mı?"

"Hayır."

"Peki ya karın?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bütün gece evde benimleydi."

- - -

TED polis karakolundan ayrıldıktan sonra Audrey günü sonlandırmaya karar verir. Bütün aksiyon o binanın içinde yaşanırken otoparkta sıkışıp kalmak çok sinir bozucudur. Bugün daha ilginç olan tek yer muhtemelen Catherine'in ya da Dan'in evidir ve oraya da giremez.

Telefonunu bir kez daha kontrol eder ve hızla yerel internet haberlerine bakar. Polis ekipleri şu anda Brecken Hill yakınlarındaki nehirde Merton cinayetleriyle ilgili kanıt arıyor. Park yerinden çıkar.

OceanofPDF.com

Audrey Hudson Nehri'ne bakarak duruyor. Serin bir esinti nehrin karanlık yüzeyini karıştırıyor. Suyun üzerinde bir polis botu hafifçe sallanıyor ve dalgıç kıyafetleri içindeki dalgıçlar iş başında. Üniformalı

Memurlar nehrin kenarını arıyorlar. Audrey Aylesford'un iki köprüsünü görebiliyor, biri güneyinde, diğeri kuzeyinde, nehri diğ taraftaki Catskill Dağları'na kadar uzatıyor. Güzel ve huzurlu bir manzara olabilirdi ama burada olup bitenler yüzünden gölgeleniyor.

Audrey, güzel bahar havasında polis faaliyetlerini izleyen küçük bir kalabalığın parçasıdır. Medya da burada. Bir süre sessizce izler, otuzlu yaşlarında profesyonel tavırlı bir kadının yanında durur. Audrey onun bir gazeteci olup olmadığını merak eder. Sonra kadının rüzgârlığındaki *Aylesford Record* logosunu fark eder ve bunu doğrular. "Ne yapıyorlar?" diye sorar kadına.

"Merton cinayeti davası," diye yanıtlıyor kadın, kısa bir süre ona baktıktan sonra dikkatini tekrar nehre çeviriyor. "Pek bir şey söylemiyorlar ama belli ki kanıt arıyorlar. Muhtemelen cinayet silahı. Bıçak." Bir süre sessiz kaldıktan sonra ekliyor: "Ve kanlı giysiler. Bu kadar vahşi bir cinayette katil kıyafetlerinden kurtulmak zorunda kalmış olmalı. Onları da arıyor olmalılar."

İyi bir noktaya değindi, diye düşünüyor Audrey kendi kendine. Gerçek suç hakkında muhabirden daha fazla bir şey bilmemesi onu rahatsız ediyordu ve o da ailesindendi. Fred onun kardeşiydi ama yine de hiçbir şeyden haberdar edilmedi. Polis hiçbir şey söylemiyor ve aile de basına konuşmuyor. Hepsine karşı hissettiği kötücül öfkeyi bastırmaya çalışıyor.

"Yeni bir şey var mı?" Audrey, muhabirin bir şeyler paylaşmasını umarak sorar.

Yanındaki kadın başını sallıyor ve sonra omuz silkiyor. "Eminim söylediklerinden daha fazlasını biliyorlardır. Varlıklı aileler, bilirsiniz. Her zaman ayrıcalıklı muamele görürler, daha fazla mahremiyet. Daha fazla saygı görürler."

Audrey planlamadan aniden, "Aileyi tanıyorum," diyor.

Kadın ona döner ve ilk kez ilgiyle bakar. "Öyle mi? Nasıl?"

"Fred Merton benim kardeşimdi."

Kadın sanki onun bir tür kaçık olup olmadığını anlamaya çalışıyormuş gibi onu değerlendiriyor. Belki de Audrey'nin yaşı ve görünüşü hakkında hızlı bir yargıya varıyor ve doğruyu söylüyor olabileceğini fark ediyor. "Gerçekten mi? Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Audrey tereddüt eder, gözlerini nehirdeki polis botuna diker. Başını sallar ve gitmek için döner.

"Bekle," diyor diğer kadın. "Size kartımı vereyim." Audrey'e bir kartvizit uzatır. "Konuşmak istersen beni ara. Ne zaman istersen. Eğer söylediğin kişiysen seninle konuşmayı gerçekten çok isterim."

Audrey kartı alır ve bakar. Robin Fontaine. Başını kaldırır ve kadına elini sıkması için uzatır. "Audrey Stancik. Ama kızlık soyadım Merton'dı." Sonra arkasını dönüp arabasına yönelir.

- - -

REYES karşıındaki genç adamı inceliyor. Jake Brenner yıldız sanatçı görünümüne sahip; yırtık kot pantolon, buruşuk tişört, hırpalanmış deri ceket, iki günlük kirli sakal. Havalı olmak için çok çaballıyor, sanki dünyada umurunda değilmış gibi görünüyor, ama Reyes onun görünmek istediğı kadar rahat olmadığını söyleyebilir. Bir kere çok fazla gülümsüyor. Ve başparmağı düzensiz, sinir bozucu bir şekilde masanın yüzeyine vuruyor.

Reyes, "Şehirden buraya kadar gelip bizimle konuştuğunuz için teşekkür ederiz. Bu arada buraya nasıl geldiniz?" diye soruyor.

"Tren."

Reyes başını sallıyor. "Yirmi birinci Nisan gecesi, yani Paskalya Pazarı hakkında size birkaç soru sormak istiyoruz." Jake başını sallıyor. "O gün Jenna Merton'la birlikteydiniz, akşam yemeği için ailesinin evindeydiniz, doğru mu?"

Jake onlara sabit bir şekilde bakar. "Evet." "O yemek nasıldı?"

Jake derin bir nefes alır ve bırakır. "Şey, biraz süslüydü. Doğru çatalı kullanmak konusunda endişeliydim." Tekrar gülümser. "Çok paraları var, biliyorsun. Yeterince iyi görünüyorlardı."

"Herkes iyi geçiniyor mu?"

Başını sallıyor. "Sanırım öyle."

"Tamam." Reyes, "Anladığım kadarıyla o gece evden en son sen ve Jenna ayrılmışsınız." der. Jake kısa bir süre donup kalır gibi olur, sonra rahatlar. Reyes ekler, "Jenna'yla senin diğerlerinden yaklaşık bir saat sonra ayrıldığınızı biliyoruz. Neden böyle oldu?"

Artık gülümseme yok.

"Sen ve Jenna Merton'ların evindeki o fazladan bir saat içinde ne yaptınız?" Reyes sohbet eder gibi sorar.

"Yok bir şey," diyor omuzlarını silkerek. "Sadece konuştuk. Beni daha yakından tanımak istediler."

"Gerçekten mi?" Reyes öyle diyor. Öne doğru eğilir. "Tam olarak ne hakkında konuştunuz?"

Jake endişeyle yutkunuyor. "Çoğunlukla sanat. Ben bir sanatçıyım."

"O gece bir tartışma mı oldu, Jake? Yemek sırasında bir şey mi oldu? Ya da belki yemekten sonra?"

Başını sertçe sallıyor. "Hayır. Tartışma olmadı. Sadece bir süre konuşmak için kaldık ve sonra ayrıldık. Onları bıraktığımızda iyiydiler, yemin ederim."

"Devam edelim," diyor Reyes. "Jenna'yla birlikte Merton'ların evinden ayrıldıktan sonra ne yaptınız?"

"Onun evine geri döndük. Geceyi orada geçirdim."

"İkiniz de tekrar dışarı çıkmadınız mı?"

"Hayır."

Reyes ona uzun uzun bakar ve "Tamam. İrtibatta olacağız." Parmak izi alınması için onu Barr'la birlikte gönderiyor.

Barr döndüğünde ona şöyle der: "Üçünün de çok uygun mazeretleri var, sence de öyle değil mi?" Kadın alaycı bir şekilde başını sallar. "Ben buna inanmıyorum. Onları kontrol etmeliyiz. Aylesford tren istasyonundan görüntü alabilecek misin bir bak. O gece şehre dönmek için trene binmiş mi bir bakın." "Ve eğer yoksa, sabahki görüntüleri de kontrol edin. Emin olmak istiyorum." Kadın başını sallar. "Bu arada ben de ikinci otopsi için adli tabiplikle görüşeceğim."

Saatine bakar - neredeyse 17:00'dir - ve oraya doğru kısa bir yolculuk yapar.

Adli patolog Sandy Fisher, "Ben de tam sizi aramak üzereydim" diyerek onu selamlar.

Onu Fred Merton'ın çelik bir sedyede üstü açık yatan cesedinin yanına götürür. Ona bakarlar.

"On dört bıçak yarası, bazıları gerçekten vahşet gösteriyor. Ama onu öldüren ilk olarak boğazının kesilmesi olmuş. Arkadan yakalanmış, boğazı soldan sağa doğru kesilmiş - katil sağ elini kullanıyormuş - sonra yere düşmüş ya da yüzüstü yere fırlatılmış ve muhtemelen katil yorulduğu için derinliği azalan bir şekilde sırtından on dört kez bıçaklanmış." Bir an duraklıyor ve ekliyor: "Çok fazla öfke var."

"Evet," diye onaylıyor Reyes.

"İlginç bir şey daha var," diyor. "Fred Merton ileri derecede pankreas kanseriydi. Zaten ölmek üzereydi. Muhtemelen sadece üç ya da dört ayı vardı."

"Bilebilir miydi?" Reyes şaşırarak sorar. "Oh, kesinlikle öyle düşünürdüm."

Reyes düşünceli bir şekilde arabasına doğru ilerliyor. Bu kesinlikle Audrey Stancik'in Fred'in vasiyetini değiştireceği iddiasına ağırlık kazandırabilirdi. Fred'in ölmekte olduğunu kimin bildiğini ve ne yapmayı planladığını merak eder.

Dan şehir merkezindeki avukatlık bürosuna gittiğinde Çarşamba öğleden sonra geç saatlerdi, Lisa yanındaki yolcu koltuğunda sessizdi. Ona Ted'in kendisinden hemen sonra sorguya gittiğini söylemişti.

Catherine'in o geceki hareketlerini de kontrol ediyorlar. Ceza avukatının oturduğu binanın otoparkına girerken bunu düşünür. Ama Catherine mali bir karmaşa içinde değildi. Ve Catherine babalarıyla herkesin önünde kavga etmedi.

Üst düzey bir hukuk firmasının cam kapılarından geçiyorlar. Babasının kullandığı firma değil. Ve burada Aylesford'un sunduğu en iyi ceza savunma avukatı var. Beklemelerine gerek yok. Richard Klein onları karşılamak için dışarı çıkar ve doğrudan ofisine götürür.

Dan çevresindekileri pek fark etmiyor. Sanki bir can simidiymiş gibi avukata odaklanır. Klein onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyecek. Polise bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını açıkça söyleyecek. Bu onun işi.

"Beni aradığınıza sevindim," diyor avukat güven verici bir şekilde. "Doğru olanı yaptın."

Dan avukata her şeyi anlatır; gergin Paskalya yemeğini, cesetlerin bulunmasını, Irena'nın bıçakla ne yaptığını, babasıyla arasının bozulmasını, içinde bulunduğu mali sıkıntıyı, polisin onu agresif bir şekilde sorgulamasını. Yine de o gece uzun bir araba yolculuğuna çıktığını, bunun bir alışkanlık olduğunu ve Lisa'nın onun için polise yalan söylediğini anlatmıyor. Avukat dikkatle dinliyor, ara sıra sorular soruyor.

Klein diyor ki, "Yani bütün gece evdeydin. Karınız da bunu doğruluyor." Dan ve Lisa başlarını sallarlar. "O zaman bir sorunun yok." Öne doğru eğilir

başını eğdi. "Sana -ve muhtemelen kardeşlerine- para yüzünden bakıyorlar. Doğal olarak. Ama ellerinde kanıt olmadıktan sonra senin bir nedenin olduğunu düşünmelerinin bir önemi yok. Ne bulacaklarını görmek zorundayız."

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyor Dan.

"Doğru. Yani herhangi bir kanıt *olmayacak*. Endişelenecek bir şey yok. Sadece otur. Ben yanınızdayken sizi izleyemezler." "Ben yanlarında olmadan onlarla bir daha konuşmayın, ikiniz de. Eğer seninle konuşmak isterlerse, bu numarayı ara" -bir kartı masasının üzerinde kaydırıyor, üzerine kalemle aceleyle bir numara karaladıktan sonra- "bu benim cep telefonum. İstedığınız zaman arayabilirsiniz. Gece ya da gündüz. Ben gelirim."

"Tamam," diyor Dan, kartı alarak.

Ücret konusunu hallederler. Dan bunun sorun olmayacağını, kız kardeşi Catherine'in ona borç verdiğini söyler. Ve tüm bunlar sona erdiğinde, kendi kendine, mirasından ona geri ödeyeceğini düşünür. Sonunda Dan gitmek için ayağa kalkar, Lisa da yanındadır.

"Bir şey daha var," diyor avukat. "Ne yaparsanız yapın, basınla konuşmayın. Kanıt olmadan polis size pek bir şey yapamaz ama basın yine de sizi yok edebilir."

- - -

AUDREY NEHİRDEN DOĞRUDAN Ellen'ın evine gider, haber vermeden gelir. Aralarında böyle bir dostluk var. İkisi de yalnız yaşayan dullar, bu yüzden herhangi bir şeyi bölmek gibi bir kaygıları yok. Sık sık birbirlerine uğrarlar. Audrey bütün gün duygularını zorla kontrol altında tutmuştur ama Ellen'ın nazik ve tanıdık yüzünü görünce hemen gözyaşlarına boğulur.

"Sorun nedir?" Ellen telaşla sorar.

Audrey her şeyi anlatır - o sabah Walter'a yaptığı ziyareti, Fred'in vasiyetini nasıl olup da onun lehine değiştirmediğini, Fred niyetini gerçekleştiremeden önce çocuklardan birinin ailesini öldürdüğüne dair şüphelerini.

Audrey büyük beklentilerinden Ellen dışında kimseye bahsetmemiştir. Bilen tek kişi o, ruhunu açtığı tek kişi.

Ellen'in önce nutku tutulur, sonra "Audrey, çok üzgünüm" der.

Audrey sonunda hıçkırarak hıçkırarak ağlamayı bıraktığında kendini tükenmiş, tamamen bitkin hisseder.

"Bunu gerçekten kendi çocuklarından birinin yaptığını düşünmüyorsun, değil mi?" Ellen sanki bu fikri hazmedemiyormuş gibi çekingen bir tavırla soruyor. Merton'ların nasıl öldürüldüğünü artık herkes biliyor; tüm haberlerde bu var.

"Bundan eminim. Ve hangisinin olduğunu bulacağım," diye yemin ediyor Audrey. "Polis de öyle düşünüyor, bugün hepsini sorgulamaya aldılar" diye ekliyor.

- - -

AKŞAM OLDUĞUNDA, Catherine akşam yemeği için Ted'e mutfakta katılır. Yemek pişirmeye gerek yoktur, buzdolabı ikramlarla doludur. Ted, Catherine'in en çok hoşuna gideceğini düşündüğü bazı şeyleri koymuştur; uzun ve zorlu bir gün olmuştur. Polisin herkesi sorgulamasının yarattığı strese ek olarak, aile dostlarından gelen telefonlarla da uğraşmak zorunda kaldı. Bir yandan başsağlığı dileklerini kabul ederken bir yandan da fesat meraklarını bastırmak zordu. Bütün gün kendini o kadar sıkı tutmuş ki şimdi tüm vücudu ağrıyor. Ama cenaze törenini büyük ölçüde kontrol altına almış durumda; Cumartesi günü öğleden sonra ikide yapılacak. Kalabalık bekliyorlar. Anne ve babası Aylesford'un önde gelen vatandaşlarıydı ve ölüm şekilleri, aksi takdirde bunu atlayabilecek birçok insanı çekecek. Cenazeden sonra golf kulübünde içki ve yiyeceklerin sunulacağı bir resepsiyon verilecek ve arka planda fotoğraflardan oluşan bir slayt gösterisi yapılacak. Ve bu bittiğinde, Catherine çökecek. O zamana kadar hiçbir şeyi doğru dürüst düşünecek zamanı olacağını sanmıyor. Sonunda izin verdiğinde her şeyin onu nasıl etkileyeceğini merak ediyor.

Ted masanın üzerinden ona doğru uzanıyor. "İyi misin?"

Kadın başını yavaşça sallar.

"Bir şeyler ye," diyerek en sevdiği lazanyayı işaret ediyor.

Yeniden ısıtılmış lazanyanın bir kısmını gönülsüzce tabağına kaşıklıyor, biraz salata ekliyor ve yemeye çalışıyor. Ama titremeye başlar. Elindeki çatal o kadar sallanıyor ki ağzına götüremiyor. Çatalı bir takırtıyla tabağına düşürür.

"Catherine, ne oldu?" Ted söyledi.

Ağzından kaçırıyor. "Ya-" Devam edemez.

Ted masadan kalkar ve gelip onun yanına oturur. Kadın göğsüne doğru hıçkırırken Ted kollarını ona doluyor.

"Ya ne olursa?" diye fısıldıyor saçlarına.

Ona bakıyor. "*Ya Dan onları öldürdüyse?*"

- - -

TED'İN KORKU HISSİ SU YÜZÜNE ÇIKAR. Catherine, Dan'in çok tuhaf davrandığı bir önceki öğleden sonradan beri çoğunlukla görmezden gelmeye çalıştığı bir korkuyu dile getirmişti. Çok sinirli ve tedirgindi ve uygunsuz şeyler söylemişti. Ted şimdi ne diyeceğini, onu nasıl rahatlatacağını bilemiyor. Sadece ona sarılıyor. Sonunda, yüzü gözyaşlarıyla dolmuş bir halde onu bırakır. Son bir buçuk gün içinde yanakları çukurlaşmış gibiydi.

Onun saçlarını okşar. "Catherine, her şey yoluna girecek," diyor çaresizce. "Seni seviyorum." Onu hiç bu kadar perişan görmemişti. "Gel," diyor nazıkçe, onu oturma odasına geri götürürken. Yemeğe olan tüm ilgilerini kaybetmişlerdir. Birlikte kanepeye çöküyorlar ve kadın ona dönüyor, gözleri kocaman, yaşlarla dolu. "Babamızdan *nefret ederdi* Ted. Hiçbir fikrin yok."

"Ama bunu yapabilir mi?" diye sorar, tiksintisini yutkunarak. "Onu benden daha iyi tanıyorsun."

"Bilmiyorum," diyor, sesi boş. "Belki."

Ted sırtından aşağıya doğru bir ürperti hissediyor. Dan'in öz annesini boğması, babasını öfkeyle defalarca bıçaklaması ve sonra da hepsinin önünde masummuş gibi davranması düşüncesi o kadar rahatsız edicidir ki, fiziksel olarak midesi bulanır.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsiniz" diyor. Ama bunu söylerken bile kendi kendine soruyor: *Ne yapmalılar?* Eğer o bir katilse, onu evlerine almaya devam edemezler, değil mi? Gerçekten deli olabilir.

"O haklı. Onun yaptığını düşünecekler," diyor Catherine telaşla, "ve beni tekrar sorgulayacaklar."

Ted, derin bir sıkıntı içinde, kollarını ona dolamış, boş gözlerle oturma odasının penceresinden dışarı bakmaktadır. Sokağın karşısında, komşularının ön kapısına doğru yürüyen iki kişi görür. Belli belirsiz tanıdık geliyorlar. Sonra Ted bir sarsıntıyla kim olduklarını anlar. Bunlar dedektifler, Reyes ve Barr. Onların sokağında ne işleri vardır?

Ve bir anda anladı. Orada olmalarının tek bir nedeni vardı.

Catherine onun ani gerginliğini hissetmiş olmalı ki ona bakarak "Ne oldu?" diye sorar.

Bakışlarını caddenin karşısına kadar takip eder, dedektifleri tanır ve keskin bir nefes alır.

"Siktir," diyor Ted.

"Ya biri beni gördüyse?" diyor korkuyla.

Ted'in aklı bir karış havada. Birisi Catherine'i o gece dışarı çıkarken görmüş olabilirdi. Bir yerde kameraya yakalanmış olabilir. Polis onu kontrol ediyorsa, gerçeği öğrenebilirler. Korktuğu şey de buydu. "O zaman onlara gerçeği söylemek zorunda kalacaksın," dedi yavaşça. "Onlara daha önce söylemediğini çünkü şokta olduğunu ve miras yüzünden ne düşüneceklerinden korktuğunu. Oraya gidip aileni gördüğünü, onların iyi olduğunu ve tekrar eve döndüğünü."

"Ama ..." diye fısıldıyor ona.

Yüzü şok edici bir şekilde solgunlaştı ve bu onu korkuttu. "Ama ne?" diye sorar.

"İyi değillerdi. Çoktan ölmüşlerdi."

Ed şaşkınlık ve şok içinde karısına bakar. "Ne?"

"Özür dilerim Ted, ben de sana yalan söyledim." Şimdi yine ciddi ciddi ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

Ondan uzaklaşıyor ve dehşet içinde ona bakıyor. "Nasıl çoktan ölmüş olabilirler? Ve sen hiçbir şey söylemedin?" Çok iyi tanıdığı karısının, ailesinin vahşice öldürüldüğünü gördükten sonra eve geldiğini ve hiçbir şey olmamış gibi yattığını fark ettiğinde kalbi sıkışır. Ve ertesi sabah ona pervasızca annesiyle konuştuğunu ve annesinin kendisinden Jenna adına babasına müdahale etmesini istediğine dair bir yalan uydurduğunu söyledi. Dünyası başına yıkıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" diye öfkeyle soludu.

"Bana kızma Ted!" diye yalvarıyor. "Ne yapacağımı bilemedim!" Sehpanın üzerindeki kutudan mendil alıp gözlerini sildi. Ted onu izlerken kendini toparlamak için çaba sarf ediyor, kalbi hâlâ kulaklarında acı verici bir hızla atıyor.

"Annemle konuşmak için oraya gittim. Oraya gittiğimde saat geç olmuştu, on bir buçuk civarıydı. Üst katın ışığı hala yanıyordu. Ben de kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi, ben de tekrar çaldım. Hâlâ uyanık olmaları gerektiğini biliyordum. Ama bunun garip olduğunu düşünmeye başladım, çünkü annem telefonuna cevap vermemişti ve kimse kapıya gelmemişti. Denedim ve kilitli değildi. Ben de içeri girdim. Koridor karanlıktı ama mutfakta biraz ışık vardı. Oturma odasına baktım ve yerde bir lamba gördüm ve sonra annemi gördüm. Oturma odasında yerde yatıyordu." Hiperventilasyona başladı. "Yanına gittim. Annem ölmüştü. Gözleri açıktı. Korkunçtu."

Ted onun bariz acısını ve korkusunu görür ve dehşet içinde dinler.

"Kaçmak istedim ama sanki felç olmuş gibiydim. Hareket edemiyordum. Çok korkmuştum. Babamın onu öldürdüğünü sandım. Sonunda kafayı yedi." Sesi kesildi. "Orada ne kadar kaldım bilmiyorum. Ama hiçbir şey duymadım. Sonra onun da kendini öldürmüş olabileceğini düşündüm."

Tanrım, Ted kendi kendine düşünüyor.

Yutkunuyor. "Bir şekilde koridordan mutfığa doğru yürüdüm. O zaman yerde kan olduğunu gördüm ve bundan kaçındım. Ve sonra-" Durdu.

Ted sersemlemiş bir halde onu izler. Bunların hiçbirini algılayamıyor. "Devam et," der Ted. "Bana her şeyi anlat."

"İçeri girmedim, sadece kapıda durdum. Babam mutfakta yerde yatıyordu. Her yerde kan vardı. Oyma bıçağı oradaydı, yanı başındaydı." Sanki her şeyi zihninde yeniden görüyormuş gibi donup kalıyor. Sanki orada değilmiş gibi. Kadının yüzündeki ifade adamın midesini bulandırıyor.

"Neden 911'i aramadın?" Ted ağlıyor. "Neden *bana* söylemedin?"

"Düşündüm ki-" Ama kelimeleri çıkaramıyor gibi görünüyor. Ted onun yerine söylüyor, fark ediyor. "Dan'ın yaptığını sandın."

Neredeyse belli belirsiz başını sallıyor. Artık ağlamayı bıraktı; sadece uyuşmuş görünüyor. "Dan'ın o gece geri gelip onları öldürdüğünü düşündüm. Paraya ihtiyacı olduğunu ve babamın ona para vermeyeceğini biliyordum. Ve korkuyordum."

"Korkuyorum-"

"Yakalanacağını." Gözlerini ona çevirdi. "Sadece ona biraz zaman tanımak istedim, kaçması ya da temizlenmesi için biraz zaman. Düzgün düşünemediğini biliyordum."

"Catherine," diyor Ted. Kızın adını olabildiğince sakın bir şekilde söylüyor ama derinden sarsılmış durumda. "Dan bunu yaptıysa hapse girmeli. O *tehlikeli biri*."

Elleriyle yüzünü kapatır ve hıçkırığa hıçkırığa ağlar. "Biliyorum. Ama buna dayanamıyorum." Sonunda ona bakıyor ve sanki yalvarır gibi, "O benim küçük kardeşim. Onu korumak zorundayız."

O söylemiyor ama Ted düşünmeden edemiyor: *Ve hepimize bir iyilik yaptı.*

- - -

Dedektif Reyes, Barr'la birlikte sokağın karşısındaki komşularının evine yaklaşırken Catherine Merton'ın evinde ışıkların açık olduğunu fark eder.

Rozetlerini gösterirler ve altmışlı yaşlarında bir kadın ve erkek olan ev sahipleri tarafından içeri davet edilirler. Reyes, kızları sokağın karşısında yaşayan Fred ve Sheila Merton'ın cinayetlerini araştırdıklarını açıklar. Gözleri büyür.

"Pazar gecesi evde miydiniz?" Reyes soruyor.

"Evet, ama erkenden yattık," diyor adam. "Kızımızda büyük bir Paskalya yemeği yedik."

Reyes, "Paskalya Pazar günü akşam saat yedi buçuktan sonra sokağın karşısındaki evden -Ted Linsmore ve Catherine Merton'ın evinden- çıkan birini görmüş olma ihtimaliniz var mı?" diye soruyor.

İkisi de birbirlerine bakıp başlarını sallıyorlar. Reyes daha sorusunu soramadan adam şöyle der: "Ama verandada bir kameramız var ve caddeden geçen arabaları yakalıyor. Bakmak ister misin?"

"İzin verir misiniz?"

"Elbette," diyor, karısı arka planda gezinirken.

Üst katta güvenlik görüntülerine bir dizüstü bilgisayar aracılığıyla erişilebilen bir ofis var. Paskalya Pazar günü akşam yediye ve sonra da ileriye gider. Siyah-beyaz görüntüleri, arada bir geçen yaya ya da arabaları izlerken, Ted'in arabasının saat 19:21'de geri dönüp garaj yoluna park ettiğini görürler.

Reyes "Durun" diyene kadar görüntüleri ileri sararak izlemeye devam ederler.

Yardımsaver komşu biraz geri gider ve sonra tekrar yavaşça çalar. 11:09'da Catherine'in arabasının garaj yolundan geri geri çıktığını görüyorlar. Video arabaya kimin bindiğini göstermiyor ama sokaktan aşağı inerken Catherine'in sürücü koltuğunda tek başına oturduğunu fark ediyorlar.

Reyes yalan söylediğini düşünüyor. Kocası da onu koruyor. O ve Barr adamın başının üzerinden bakışırlar.

Reyes ekrana dönerek, "Bakalım ne zaman geri gelecek," diyor.

- - -

CATHERINE görünmemeye dikkat ederek oturma odasının penceresinin kenarında durur. Dedektifler uzun süredir sokağın karşısındaki evdedir. Dışarı çıkmalarını bekler. Çıktıklarında, her ikisini de arabalarına doğru yürürken evine bakarken yakalar. Başka kimseyi sorgulamıyorlar. Belli ki sorgulamalarına gerek yok.

Görölmüş olmalı. O gece dışarı çıktığını biliyor olmalılar. Yalan söylediğini biliyorlar. Ted'in yalan söylediğini biliyorlar. Onun için yalan söyledi ve Ted'in bundan memnun olmadığını biliyor.

Eğer onu kontrol ediyorsa, Dan ve Jenna'yı da kontrol edeceklerdir. Dan o gece ailesinin yanından döndükten sonra evden hiç çıkmadığını söyledi. Lisa onu destekledi.

Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor.

- - -

DAN garajdadır, geniş kapısı sokağa açılmıştır. Çok geçmeden onları görür. O iki dedektif komşularıyla konuşuyor, Pazar gecesi onu evden çıkarken gören olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorlar. Gölgede duruyor, dehşet içinde.

Belki kimse bir şey görmemiştir.

Catherine bir süre önce onu cep telefonundan aramış, dedektiflerin ne yaptığını anlatmıştı. Sokağında kamera olup olmadığını sormuş. Bilmiyordu. Şansı yaver giderse, birilerinin lanet olası kameraları olacaktı. Catherine'e -hepsine- bütün gece evde olduğunu söylemiş. Belli ki ona inanmamış, yoksa aramazdı.

Kendisi dışında herkesin bir mazereti olduğunu düşünüyor.

Paniklemeye başlıyor. Eve döner ve Lisa'yı mutfakta temizlik yaparken bulur. "Dedektifler geldi," der sertçe.

"Ne?" diye soruyor telaşla.

"Sokakta. Git pencereden dışarı bak," diyor sertçe. "Seni görmelerine izin verme."

Ona endişeli bir bakış fırlatır ve oturma odasının penceresine doğru sürünerek perdelerin arkasında durur.

Onun arkasında durur ve bunun ne anlama geldiğini anladığında yüzünün değişmesini izler.

- - -

ELLEN CUTTER o akşam kendine bir banyo çizer, biraz mırıldanarak Audrey'nin daha önceki uzun ziyaretini düşünür. Görünüşe göre ona bir servet miras kalmayacaktır. İşler ne kadar çabuk değişiyor. Fred'in çocukları hakkında oldukça çılgınca konuşmuştu - vasiyetini değiştirme planını öğrenmiş ve onu ve Sheila'yı da öldürmüş olmalılar. Ellen banyosuna köpükler eklerken, "Saçma," diye düşündü. Bu, her zaman canlı bir hayal gücü olan Audrey için bile biraz abartılı.

Uzun zamandır arkadaşlıklar, ama Ellen birazcık şımarıklık hissediyor.

OceanofPDF.com

Jenna, hayatında ilk kez Catherine'in a la metifarıkası olan soğukkanlılığının görünürde olmadığını görmekten memnun olur. Catherine onu cep telefonundan aramış ve biraz geç de olsa gelmesini istemiştir. Üstün ablası onun önünde paramparça oluyordu ve Jenna kendi kendine, Catherine'in birazcık da olsa hoşuna gitmediyse.

Yine de duydukları ürkütücüdür. Catherine ve Ted polise yalan söylemişler. Bu pek de şaşırtıcı değil, Jenna onlara kendisi de yalan söylemişti. Şok edici olan, Catherine'in o gece cesetleri bulması ve kimseye söylememesi. Kocasına bile. İki gün bekledi ve Irena'nın onları bulmasına izin verdi. Catherine, Dan'i korumak için bunu kendine sakladığını söylüyor.

Jenna ciddi ve dalgın görünen Ted'e bakar ve onun şimdi Catherine hakkında ne düşündüğünü merak eder. O hâlâ evlendiğini sandığı kadın mı? Anne babanızın öldürülmüş cesetlerini görüp eve döndüğünüzde her şey yolundaymış gibi davranmak için ne kadar soğukkanlı olmanız gerekir?

Bu ona Catherine hakkında bir şey söylüyor. Harika bir oyuncu. En azından bir noktaya kadar. Görünüşe göre şimdi stres onu daha iyi bir hale getiriyor. "Gerçekten Dan'in yaptığını mı düşünüyorsun?" Jenna şimdi soruyor.

"O zaman ben de öyle düşünmüştüm," diyor Catherine tedirginlikle. "Bu yüzden o gece hiçbir şey söylemedim. Ama Lisa'yla birlikte evde olduğunu söyledi."

Jenna şüpheyle, "Belki de öyleydi," dedi.

"Yakında öğreniriz," diyor Catherine, "çünkü dedektifler tanık arıyorlar."

Jenna sesi sertleşerek, "Belki de Dan'e bunu yapıp yapmadığını açıkça sormalıyız. O zaman neyle karşı karşıya olduğumuzu biliriz. Belki ona

yardım edebiliriz."

"Zaten inkar etti!" Catherine diyor ki. "Hem neden bize itiraf etsin ki? Bize asla bu kadar güvenmez."

Jenna, "Birbirimize hiçbir zaman fazla güvenmedik," diyor.

Catherine, sanki bu bir fark yaratacakmış gibi, "Artık yetişkiniz," der.

Ama gerçekten, diye düşünüyor Jenna, riskler şimdi daha yüksek.

"Sana güveniyorum," diyor Catherine, "gerçekler konusunda."

"Peki," diye soruyor Jenna, "polis o gece dışarı çıktığınızı öğrenirse, onlara ne söyleyeceksiniz?"

Catherine hızla Ted'e bakar, sonra tekrar ona. Yutkunur. "Belki de onlara gerçeği söylemeliyim. Oraya gittiğimi, çoktan öldüklerini, eve geldiğimi ve hiçbir şey söylemediğimi."

"Nedenini bilmek isteyeceklerdir," diye bastırır Jenna. "Onlara şokta olduğumu söyleyeceğim," der Catherine.

"Tanrı aşkına, Catherine, sen lanet olası bir doktorsun. Bundan daha iyi bir şey bulmalısın." Catherine sessiz. Ted kenarda durmuş, endişeyle dudağını ısırıyor. Seçenekleri değerlendirirken uzun bir duraklama olur. Jenna, "Dan'den hemen şüphelendiğini düşünmelerini istemiyorsan," diye önerir, "onlara babamın o gece bize evi satacağını söylediğini anlatabilirsin. Senin yaptığını düşünmelerinden korktuğunu söyleyebilirsin."

Catherine ona oldukça soğuk bir şekilde bakar.

"Ev konusunda seni destekleyeceğim," dedi Jenna, "ve eminim Dan de destekleyecektir. Eğer sen yapmadıysan, korkacak bir şey yok."

Sanki odanın tüm havası çekilmiş gibi görünüyor.

Sonunda Catherine, "Ya da onlara iyi olduklarını, annemle konuştuğumu ve eve geldiğimi söyleyebilirim" diye karşılık verir.

Jenna Ted'i izliyor. Bu yalandan rahatsız olduğu bellidir.

"Belki de onlara gerçeği söylemelisin," der Ted.

"Onlara gerçeği söylersem nasıl görünecek?" Catherine itiraz eder. "Ya benim ya da Dan'in yaptığını düşünecekler. Bütün gece evde olsa ve Lisa ona kefil olsa bile, buna inanmayabilirler."

Jenna omuz silkiyor ve "Ne olursa olsun bizden biri olduğunu düşünecekler" diyor.

"Sanırım bir mazeretin var?" Catherine dedi ki.

"Evet. Jake bütün gece benim evimdeydi."

- - -

O GECE ÇOK GEÇ SAATLERDE Ted yatakta uzanmış, uyanıktır. Catherine polise ne söyleyeceğine karar vermemiştir, ancak Ted bir dahaki sefere dedektifler onu sorgulamak için çağırdığında yanında bir avukat götürmesi konusunda ısrar edince kabul etmiştir.

Yatmadan önce saat 11:00'deki yerel haberleri izlemişlerdi. Polis soruşturma hakkında halka daha fazla bilgi vermedi. Hâlâ cinayetlerin işlendiği gece evin yakınlarında görülen kamyoneti arıyorlar. Ted hâlâ kamyonetin anahtarı elinde tuttuğunu umuyor, ama buna pek inanmıyordu; katil o kamyonetin şoförüydü ve sadece bulunması gerekiyordu.

Karısının, Ted'in de kabul etmek zorunda olduğu gibi, muhtemelen bir katil olan küçük erkek kardeşini korumak için yaptıklarından hoşlanmamaktadır.

Catherine ışığı söndürürken, "Irena belli ki Dan'ın yaptığını düşünüyor," dedi ona, açıkça sıkıntılıydı. "Yoksa bıçağı neden temizlesin ki?"

Ted şimdi karanlıkta tavana bakıyor. Gözlerini kapatamıyor, çünkü kapattığında Catherine'in annesini ölü bulduğunu hayal ediyor. Ailesinin onun bildiğinden çok daha berbat durumda olduğu açıktır. Catherine'in sonunda cesaretini toplayıp mutfığa gittiğini ve babasının parçalanmış cesedini bulduğunu, onları öldürenin muhtemelen küçük erkek kardeşi olduğunu anladığını hayal eder. Ted bunu kabul etmese de, onun Dan'i koruma arzusunu anlayabiliyor. Muhtemelen Dan'ın bunu neden yapmış olabileceğini de anlıyor - belli ki Dan'ın kendine göre nedenleri olması gerektiğini düşünüyor. Ama ne olursa olsun, diye düşünür Ted, bu cinayet için bir mazeret olamaz.

Ama anlayamadığı şey, o gece eve gelip yatağa onun yanına nasıl girebildiği ve onu yanağından öpüp uyumadan önce "Her şey yolunda" diye fısıldayabildiğidir.

Ertesi sabah, Perşembe günü, Reyes sandalyesinde oturmuş derin düşüncelere dalmıştı. Cesetlerin bulunmasının üzerinden iki gün geçmişti. Kalemni masasındaki kurutma kağıdına vuruyor. Merton'ların cesetlerinden hiçbir iz yok.

kredi kartı kullanılmamış, ATM'lerden para çekilmeye çalışılmamış. Çalınan mücevher ya da gümüşten hiçbir yerde iz yok. Fred'in ölümünde aşırıya kaçılmış. Çok dikkatli bir katil. Tanrı aşkına, ayakkabısı bile yok. Nedense bunun basit bir haneye tecavüz olmadığını düşünüyor. Ve şu gizemli kamyonunda daha fazla ilerleyemediler. Hala oto kaporta boyacılarını dolaşıp izini bulmaya çalışıyorlar.

Bildikleri tek şey Dan Merton ve Catherine Merton'ın mazeretleri konusunda yalan söyledikleri.

Reyes, Dan Merton'ı resmi bir görüşme için çağırır. Bu sefer avukatını da getiriyor. İkisi sabah onda gelir ve Merton takım elbise giymiştir. Reyes, avukatının ona ne giymesi gerektiği konusunda tavsiyede bulunup bulunmadığını merak ediyor. Tutuklanmayı mı bekliyor? Dan huzursuz ve keyifsiz görünüyor.

Uyarıldıktan ve kaset için resmi tanıtımlar yapıldıktan sonra başlıyorlar. Reyes, "Cinayetlerin işlendiği gece saat on sularında arabanızla dışarı çıktığınızı gördüğüne yemin eden bir tanıgımız ve daha sonra, sabah saat bir sularında eve geldiğinizi gördüğünü söyleyen bir başka tanıgımız var" diyor. Reyes avukatın müvekkiline sert bir bakış attığını görür.

Dan daha da hasta görünüyor ve gözlerini kapatıyor.

Avukat, "Belki bir dakika konuşabiliriz?" dedi.

"Elbette." Reyes kaseti kapatır ve Barr ile birlikte odadan çıkarak beklemek üzere koridorda yürürler. Avukat dönmeleri için işaret ettiğinde

Görüşmeye devam ettiklerinde Reyes, "Bize söylemek istediğin bir şey var mı Dan?" diye sorar.

Dan derin, titrek bir nefes alıyor ve şöyle diyor: "Arabayla gezmeye çıktım. Aklımda çok şey vardı ve araba kullanmak kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Sık sık geceleri arabayla gezmeye çıkarım."

"Üç saat oldukça uzun bir yol. Nereye gittiniz?"

"Bilmiyorum, özel bir yere değil. Hatırlayamıyorum."

Reyes ona inanmayarak kaşlarını kaldırıyor. "Aileni görmek için Brecken Hill'e geri dönmedin mi?"

"Hayır. Onların evinin yakınına bile gitmedim. Brecken Hill'de değildim." Şakağının soluk derisinin altında bir damar gözle görülür şekilde atıyor.

"Bize neden yalan söyledin Dan?"

"Şüpheli olmak istemedim," diyor sıkıntıyla.

"Paskalya yemeğinde babandan para istemiş olabilir misin?" Dan, Reyes'e kötü kötü bakar.

Avukat araya giriyor. "Sanırım sorular şimdilik bu kadar." Dan takım elbisesinin içinde buruşuyormuş gibi görünüyor. "Başka bir şeyiniz yoksa?" Klein, Reyes'e dönerek soruyor. "Örneğin bir tür doğrudan fiziksel kanıt?" Reyes başını sallar. "Gidelim," der avukat ve müvekkilini dışarı çıkarır.

Onlar gittikten sonra Barr, "Eğer o yaptıysa, tüm kanlı kıyafetlerini bir yerlere atmayı başarmış olsa bile, ne kadar iyi temizlediğini düşünürse düşünsün, arabasının bir yerlerinde hala babasının kanının izleri olabilir" diyor.

Reyes başını sallar ve "Arama emri çıkartacağız." der. Ağır ağır nefes verir. "O kanlı giysileri bulmamız gerek. Bu arada, Catherine Merton'la bir kez daha konuşalım."

- - -

BİLGİYE AÇ olan Audrey yine karakola gelir. Bu sabah, ön kapıda sabırla bekleyen bir basın mensubu da vardır. Audrey bu sefer arabasından inmeye karar verir. O

muhabir ve kameramanların arasına karışır ve ne olacağını görmek için bekler.

Çok geçmeden Dan'ın yanında iyi bir takım elbise giymiş uzun boylu bir adamla cam kapıdan çıkmasıyla ödüllendirilir; Dan onun bir avukat olduğunu anlar. Avukat onları savuşturmaya çalışırken medya içeri doluşur ve ikisini de istenmeyen sorularla sıkıştırır. Audrey çaba gösterdiği için memnundur. Umarım onu gerçekten sıkıştırıyorlardır. Dan'ın yüz ifadesini yakalamaya çalışır ama Dan başını öne eğmiş, ellerini yüzüne götürmüş, koruyucu avukatıyla birlikte koşarak uzaklaşmaktadır.

Kısa bir süre sonra, Catherine'in takım elbiseli bir kadınla birlikte elinde bir evrak çantasıyla geldiğini gören Audrey'nin sabrı yeniden ödüllendirilir. Gazetecileri görmezden gelmek için ellerinden geleni yaparlar. Audrey, işlerin ciddileştiğini düşünür. Kendini eğlendirmeye başlıyor.

- - -

Reyes, CATHERINE MERTON'un bugün bir gün öncesine göre çok daha farklı görüldüğünü belirtiyor. Buraya gelmek için medyanın arasından geçmek zorunda kaldı ve belki de bu onu oyundan düşürdü. Pek uyumamış gibi görünüyor ve kıyafetine ve makyajına özen göstermiş olsa da yorgunluğu hala belli oluyor. Yanında bir avukat getirmiş.

Onu uyardıktan ve kayıt başladıktan sonra Reyes, "Bayan Merton, dün bize Paskalya Pazar günü ailenizden döndükten sonra bütün gece evde olduğunuzu söylemiştiniz" diyor. Hiçbir şey söylemiyor ama sanki en kötüsüne hazırlanmış gibi görünüyor. "O akşam saat on bir buçukta arabanızla evinizin önünden ayrıldığınızı ve sabah on iki kırk birde geri döndüğünüzü gösteren video kayıtlarımız var. Komşularınızdan birinin güvenlik kamerası var." Reyes, "Nereye gittiniz?" diye soruyor.

Derin bir nefes alıyor ve kendisine hafifçe başını sallayan avukatına bakıyor. "Ailemin yanına gittim. Akşam yemeğine gittiğimizde annem benimle konuşmak istediği önemli bir şey olduğunu söyledi ama sözümüz kesildi. Onunla bu konu hakkında konuşma fırsatım olmadı.

ve ne olabileceği konusunda endişeliydim. Bu yüzden saat on birden kısa bir süre sonra cep telefonunu aradım ama cevap vermedi."

"Evet, biliyoruz," diyor Reyes. "Ailenizin telefon kayıtları elimizde." "Neden sabit hattı denemediniz?" diye soruyor.

Kısa bir süre tereddüt ediyor. "Babamın çoktan uyumuş olabileceğini düşündüm ve onu uyandırmak istemedim." Devam ediyor. "Bu yüzden arabayla oraya gittim - uzak değil. Oraya vardığımda annemle konuştum. Kız kardeşim Jenna konusunda babama müdahale etmemi istedi. Babam onun harçlığını kesmek istiyordu." "Bu zaman zaman oluyordu. Ama hiç yapmadı."

"Peki bu yalan neden?" Reyes soruyor.

Onun gözlerinin içine bakar ve şöyle der: "Neden öyle düşünüyorsun? Ben olduğumu düşünmeni istemedim."

Reyes ona bakar ve kendisinin ve kardeşinin aynı anda orada olup olmadığını merak eder.

L Dan'in karakoldan dönmesinden sadece birkaç saat sonra dedektiflerin arama emri ve adli tıp ekibiyle gelmesini isa dehşetle izler. Bazıları evin içine girerken, Reyes ve

Barr ve diğerleri Dan'in garaj yolunda duran arabasının kapılarını açarlar. Tüm sokağın gözü önünde arabayı incelemek için acele etmezler, bu sırada bir polis kamyonu arabayı, kocasının katil olduğuna dair bir ipucu bulmak için parçalara ayıracakları bir yere götürmek üzere beklemektedir.

Dan'in yapmadığını bildiği halde midesi bulanıyor. Dan o gece eve kanlar içinde gelmedi. O yapmış olamaz. Arabayla gezmeye çıktığında Dan'in ne giydiğini hatırlıyor; akşam yemeğinde giydiği kot pantolon ve boynuna kadar sıyrılmış gömleği. Muhtemelen çıkarken de baharda her zaman giydiği gündelik rüzgarlığını giymişti. Koridordaki dolapta asılı. O zamandan beri görüyor ve üzerinde tek bir leke bile yok. Onun eve geldiğini hatırlamıyor ama ertesi sabah aynı kotu ve gömleği, çoraplarını ve iç çamaşırlarını yatağın yanında yerde bulmuş ve çamaşır sepetine koymuş. O gün pazartesiydi. O gün çamaşırları yıkamış ve her şeyi kaldırmış. Hiçbirinde kan lekesi görmemiş. Endişelenecek bir şey olmadığını biliyor. Peki neden bu kadar gergin?

Dan onun yanına geliyor. Avukatı az önce buradaydı, arama emrinin geçerliliğini kontrol ediyordu. Sonra Dan'e özel olarak çenesini kapalı tutmasını ve herhangi bir "gelişme" olursa kendisini aramasını söyleyerek ayrıldı.

Dan, "Bu bir rezalet," diye yakınıyor.

"Sadece sakın ol," diyor Lisa. Onun şimdi, herkes izlerken duygusallaşmasını istemiyor. Son zamanlarda şok dengesizdi, bu onu endişelendiriyordu. "Hiçbir şey bulamayacaklar."

- - -

JENNA'NIN CEP TELEFONU çalar ve ona bakar. Yine Jake arıyor.

"Hey," diyor. Dan ve Lisa'nın evinin önünde durmaktadır; Dan polis geldiğinde panik içinde onu aramıştı. Dan ve Lisa'nın Dan'in arabasının incelenmesini izledikleri yerden biraz uzakta, sokakta durmaktadır.

"Orada işler nasıl gidiyor?" Jake soruyor.

Onun sesini seviyor, alçak ve boğuk. Dün onun için yalan söyledi. Karşılığında bir şey istemesinin an meselesi olup olmadığını merak ediyor. Biraz para bulduğunda muhtemelen para isteyecektir. şimdi düşününce, Jake'i okumak aslında oldukça zor.

"Dan için durum iyi görünmüyor. şu anda evini arıyorlar."

- - -

AUDREY, karakoldan çıktıklarında dedektifleri takip etmiş, onları tanımış, sade, koyu renkli bir sedana binişlerini izlemiş ve doğruca Dan'in evine kadar onları takip etmişti. Orada, Dan'in sakın ve varlıklı sokağında, bir adli tıp minibüsü onlara katıldı. Beyaz takım elbiseli bir ekip tüm ekipmanlarıyla birlikte indi. İçlerinden ikisi garaj yolundaki arabayı incelemeye başladı, diğlerleri ise evin içine girdi. Dedektifler arabaya bakmak için durdular.

Audrey şok mutlu. Bu iş gittikçe daha iyi oluyor. Dan'in baş şüpheli olduğunu düşünüyor. Dışarı çıkıp Dan'in evini parçalamalarına yardım etmek istiyor. Bunun yerine, caddenin kenarında arabasında oturur ve bir dürbünü olmasını diler.

Çimlerinden ve araba yollarından izleyen komşular ve sokakta basın mensupları var. Aralarında muhabir Robin Fontaine'i tanıyor. Audrey'nin cüzdanında onun kartı var.

Dikkatini, garaj yolunun sonunda karısı Lisa ile birlikte durmuş, arabasını aramalarını izleyen Dan'e çevirir. Sanki onun gözlerini üzerinde hissediyormuş gibi başını çevirir ve onu görür. Yüzü sabit bir şekilde hızla ona doğru yürümeye başlar. Audrey kendini yüzleşmeye hazırlar. Canı cehenneme, diye düşünür Audrey, sokak kamu malıdır ve burada olup bitenleri izleyen tek kişi kendisi değildir. Dan, yüzü öfkeyle çarpılmış bir halde penceresine yaklaşır ve Audrey onu yarı yolda bırakır.

"Burada ne halt ediyorsun?" Dan tükürüyor. Koyu renk saçlarına karşın yüzü çarpıcı biçimde solgun.

Audrey onun gözlerindeki vahşiliği görür ve bocalar. Bir an için ona Fred'in gençliğini hatırlatır. Sonra bu illüzyon kaybolur ve tek düşünebildiği bir katilin gözlerine bakıyor olabileceğidir. Aceleyle pencereyi tekrar açar. Adam ona ters ters bakıyor, sonra dönüp arabasının ön kaputuna yumruğunu vurarak uzaklaşıyor ve kadının sıçramasına neden oluyor.

- - -

Gün ilerledikçe Dan, dedektiflerin ve adli tıp ekibinin evini didik didik aramasını soğukkanlılıkla izler. Kalbi hızla çarpıyor ama sıkıntısını belli etmemeye çalışıyor. Cevaplaması gerekip gerekmediğini bilmediği soruları vardır. Avukatı gitmiş ve ona hiçbir şey söylememesini tembihlemiştir. Ama o gece ne giydiğini sorduklarında, onlara söylemek zorunda olduğunu hisseder. O ve Lisa, Paskalya'da giydiği kot pantolonu ve gömleği, blazer ceket ve daha sonra dışarı çıkarken giydiği ceket tedarik ederler. Hangi iç çamaşırını ve çorapları giydiğini bilmiyor - çekmecede hepsi aynı görünüyor. Her şeyi alıyorlar.

Dışarıda, bahçede yeni dönmüş toprak bulurlar. Dedektif Reyes alarma geçer ve hep birlikte oldukça تنها olan arka bahçeye giderler; burada bir teknisyen ortanca çalılarının altında yaklaşık dört metre karelik bir alanda yeni bozulmuş toprağı göstermektedir. Reyes ona bakar.

"Birkaç gün önce köpeğimi oraya gömdüm," diyor onlara. "Yaşlılıktan öldü."

Dan'in dehşetine rağmen kazmaya başlarlar. Lisa onun yanında duruyor, elini tutuyor. Kısa süre sonra siyah plastik bir çöp torbası bulurlar. Dan endişeyle bakarken poşeti dikkatlice bahçeden çıkarırlar. Torbayı açarlar ve kötü bir koku onları ele geçirir. İçinde bir köpeğin çürümüş cesediyle karşılaşır. Başka bir şey yok.

"Tatmin oldun mu?" Dan öfkesini zar zor gizleyerek "Tatmin oldunuz mu?" diye soruyor.

"Kazmaya devam edin," diyor Reyes onlara, "daha derine."

- - -

Dedektif REYES, Dan'in arabasının içini incelediğinde hayal kırıklığına uğramıştı. Sanki yıllardır temizlenmemiş gibi görünüyordu. Gösterge panelinin her tarafı toz içindeydi, yerde yiyecek ambalajları vardı. Koltuklarda köpek tüyleri vardı. Arabanın temizlenmemiş olduğu gerçeği, cinayetleri Dan'in işlememiş olabileceğini düşündürüyordu. Fred Merton'ınki kadar vahşi bir cinayetten sonra her yerde kan olurdu. Kendini temizlemiş ve kıyafetlerini değiştirmiş olsa bile, muhtemelen arabayı yine de fırçalardı. Ama belki şansları yaver gider. Belki de cinayetlerden sonra kıyafetlerini değiştirdi ve arabanın içini temizlemesi gerektiğini düşünmedi.

Saatler geçtikçe ve suçlayıcı hiçbir şey bulunmadıkça Reyes'in hayal kırıklığı artar. Dan'in cinayet gecesi giydiğini iddia ettiği giysileri ele geçirmişlerdir; daha önce de yalan söylediğini bildikleri karısı da bunu doğrulamıştır. Yıkanmış olmalarına rağmen kıyafetleri ve tertemiz görünen rüzgârlığı torbaya koyarlar. Reyes ikisinin de doğruyu söyleyeceğine güvenmiyor. Eğer cinayetleri Dan işlediyse, o sırada üzerinde ne varsa Hudson Nehri'nin dibinde ya da bir çöplükte olmalı. Köpeğin mezarının altında saklı değil -Reyes bundan emin oldu. İtirazlarına rağmen tüm elektronik eşyalarını aldılar. Banyolarda, çamaşır odasında ve mutfakta luminol kullanırlar ama hiçbir yerde kan izi bulamazlar.

Ama sonra, iki arabalık garajda ilginç bir şey bulurlar. Büyük bir plastik kutunun içinde, açılmış bir paket N95 maskesi; bir paket beyaz, kapüşonlu, tek kullanımlık tulum; ve açılmış bir paket patik bulurlar. Bu

tek kullanımlık tulum paketi açık ve üç paketten sadece bir tane kalmış.

Elbette, diye düşünüyor Reyes. Eldiven giyecek, çorap giyecek ve ayakkabı giymeyecek kadar kurnaz olan, iz bırakmayan bir katil, tıpkı Barr'la birlikte baktıkları gibi koruyucu bir giysi giyiyor olabilir. Adli tıp ekibinin kullandıklarına çok benziyor. Bu, olay yerindeki fiziksel kanıt eksikliğini açıklar. Arabada ve evde kanıt olmamasını. Ve önceden planlandığını gösterir. Gözlerini Barr'ınkilerle buluşturmak için kaldırır. "Buraya," diye seslenir en yakın teknisyene.

Garajın girişinde sessiz karısıyla birlikte bekleyen Dan'e dönüyor ve onu yanına çağırıyor. "Bunlar ne için?"

"Birkaç yıl önce tavan arasını sprey köpükle yalıtırken almıştım," diyor Dan, yüzü kızararak. "Onları takman gerekiyor. Ve maske. Kimyasallar tehlikeli."

Adli tıp ekibinin bir üyesi tek kullanımlık tulum paketinin ve altındaki patik paketinin fotoğrafını çeker, ardından dikkatlice toplar. Reyes, bakışlarından çekinen Dan'e bakar.

Reyes katili olay yerine bağlayan fiziksel kanıtlara ihtiyaçları olduğunu biliyor. Dan Merton'ın garajında açılmış bir paket tek kullanımlık tulum bulmaları yeterli olmayacaktır. Daha fazlasına ihtiyaçları var. Atılmış kıyafetleri ya da muhtemelen tek kullanımlık tulumları bulmaları gerekiyor.

Ama şu ana kadar onlardan hiçbir iz bulamadılar.

Irena, çağrıldığı Catherine'in evine öğleden sonra geç saatlerde vardığında endişelidir. Irena herkesi selamlarken odayı okumaya çalışır. Catherine gergin görünmektedir, Ted de öyle. Dan duygusaldır ve çılgınca şeyler söylemektedir. Jenna her şeyi ihtiyatla izliyor. Irena'nın kendi sinirleri yıpranmaya başladı.

Dan'i yakından gözlemliyor. Saç çizgisi boyunca ter vardır. Lisa hasta görünüyor, dönüşümlü olarak kocasına bakıyor ve sonra bakışlarını kaçırıyor. Irena onları çocukken hatırlıyor, Dan, Jenna ve Catherine, kavga edip ağlıyorlar ve Irena her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışıyor. Bunu daha iyi hale getiremez.

Dan, "Beni tutuklayacaklar ve bunu ben yapmadım!" diyor. Onlara aramayı, hatta ölü köpeğini nasıl çıkardıklarını anlatıyor. Son olarak, garajında tek kullanımlık tulumların bulunmasını anlatıyor.

Bunun üzerine oda sessizliğe bürünür.

Dan şöyle diyor: "Tek kullanımlık bir elbise giydiğimi düşünüyorlar ve bu yüzden olay yerinde ya da başka bir yerde herhangi bir kanıt bulamıyorlar. Onlara tavan arasına sprey köpük sıktığımı söyledim ama onlar çoktan kararlarını vermişler. Suçlu olduğumu ve *benim yapmadığımı* düşünüyorlar!"

Bu, dehşete düşmüş bir sessizlikle karşılanır.

Sonra Catherine, "Onların ne *düşündüğü* önemli değil Dan. Kanıta ihtiyaçları var ve ellerinde kanıt yok gibi görünüyor. Garajında bir paket tek kullanımlık tulum olması önemli değil. Onları neden aldığını açıkladın."

"Ama o gece dışarı çıktığımı biliyorlar," diyor Dan endişeyle. Lisa'ya bakar. "Lisa beni korumaya çalıştı ama beni dışarı çıkarken gören tanıkları var."

Dışarı. Arabayla gezmeye çıktım. Her zaman arabayla gezerim. Oraya gidip onları öldürmedim!"

Irena bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyor.

Catherine bir süre sonra, "Bu yeterli değil," dedi. "O gece benim de dışarı çıktığımı biliyorlar."

Irena irkilerek dönüp ona bakar. "Ne?"

Dan söylüyor.

"O gece ben de dışarı çıktım," diye tekrarlıyor Catherine. "Kameraya çektiler -"Sokağın karşısındaki komşunun verandasında kamera var." "Polise yalan mı söyledin?" Dan inanmadığını söylüyor.

"Evet, onlara yalan söyledim, tıpkı senin gibi," diyor

Catherine sertçe. "Neden?"

Irena, Catherine'in tereddüt ettiğini ve kararsızca kocasına ve Jenna'ya baktığını görür. Catherine yutkunur. "O gece on bir buçuk gibi annemle babama gittim. Ve onlar çoktan ölmüştü."

Sadece saatin tik taklarıyla dolu, mutlak bir sessizlik anı daha var.

"Onları *sen* buldun," diye haykırıyor Irena sonunda, tamamen şok olmuş bir halde, "ve hiçbir şey söylemedin mi? Onları bulmayı bana mı bıraktın?"

Catherine kendini açıklamaya çalışır. Sesi titrer. "Özür dilerim, Irena. Oraya gittiğim konusunda yalan söyledim çünkü benden şüphelenmelerini istemedim."

"*Senin* yaptığını düşünmeyecekler," diye itiraz ediyor Dan. "Gözde olan sensin. Neden onları öldüresin ki?"

Jenna araya giriyor. "Babam o gece evi satacağını söylemişti, hatırladın mı?"

Dan onunla yüzleşmek için döner. "Ne olmuş yani? Bu onları öldürmeye değmez." Tekrar Catherine'e döner. "Senden asla şüphelenmeyecekler, Catherine." Duraklar. "Bu hiç de senin yapacağın bir şey değil. Neden 911'i aramadın?"

Irena bunu çoktan anlamıştır ama şimdi Dan'in yüzündeki aydınlanmayı görmektedir.

"Oh, anlıyorum," diyor yavaşça. "*Benim* yaptığımı düşündün." Şaşkınlıkla ablasına bakıyor.

Irena, Lisa'nın yüzündeki şoku, Catherine, Ted ve Jenna'nın suçlu ifadelerini okur ve anlar. *Zavallı Dan*, diye düşünür Irena. Gözlerini kısa süreliğine kapatır ve tekrar açar.

"Ne düşüneceğimi bilemedim," diyor Catherine dikkatle. "O yüzden hiçbir şey yapmadım. Şok içindeydim. Hiçbir şey olmamış gibi davrandım."

"Saçmalık!" Dan sert bir şekilde söylüyor. "Ben olduğumu sandın!" Odanın etrafına çılgınca bakar. "Hepiniz benim yaptığımı düşünüyorsunuz!"

Kimse konuşmaz ve Dan onlara döner. "Bunu benim yapmadığımı *biliyorum*, belki de içinizden biri yapmıştır."

Irena çocukken birbirlerine nasıl düşman olduklarını hatırlıyor. İlişkiler ve kalıplar erken kurulur; değişmezler. Aile dinamikleri tekrar tekrar ortaya çıkar.

Dan dikkatini ablasına odaklar. "Neden inanalım ki *Sen*, Catherine?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?" Catherine diyor ki.

"Yani, belki de oraya gittiğinde ölmemişlerdi. Belki de oraya gittin ve onları öldürdün!"

"Bu çok saçma," der Catherine küçümseyerek. "Az önce onları öldürmek için bir nedenim olmadığını söyledin."

Ona soğuk bir şekilde bakar. "Belki de yanılmışımdır. Hepimiz onların ölmesini istedik. Bütün o para var. Ve sen de evi istedin. Belki de beklemekten yoruldun ve suçu benim üzerime atabileceğini düşündün, böylece sen ve Jenna için daha fazlası olacaktı." Jenna'ya kötü niyetli bir bakış gönderdi. "Böyle mi oldu?"

Catherine ona bakar, açıkça Gök olmuştur. "Bu çok saçma Dan, bunu sen de biliyorsun."

Jenna itiraz eder, "Biz seni *korumaya* çalışıyoruz Dan. Seni otobüsün altına atmaya değil."

"Beni korumak mı?" diye acı acı haykırır. "İkinizden biri beni ne zaman korudu ki? Hiç kimse müdahale etmedi."

Dan şimdi Irena'ya dönüyor, yüzü duyguyla çarpılmış. "Sen hariç, Irena. En azından beni korumaya *çalıştın* ve bunu asla unutmayacağım." Acıyla ekliyor, "Ama o bıçağı temizlememeliydin."

Irena onlara, yetiştirdiği bu huysuz yavrulara bıkkınlıkla bakıyor.

Catherine, "Seni incitmeye çalışmıyoruz Dan. Polise annemle konuştuğumu söyledim ve oradan ayrıldım." "Ve savunma avukatının parasını da biz ödüyoruz." diye ekledi.

Dan Jenna'ya döner. "Peki ya sen?" "Ne?"

der Jenna, irkilerek.

"Senin de kazanacak çok şeyin var. Onları *senin* ldrmediğini nereden bileceğiz? şiddetli bir fken olduğunu hepimiz biliyoruz."

Jenna soğuk bir ifadeyle, "Jake bütün gece benimleydi," dedi.

"Elbette yleydi," diyor Dan alaycı bir şekilde. "Bunun ne kadar değerli olduğunu hepimiz biliyoruz.

Sizin için yalan söylüyor

olabilir." "Ama söylemiyor."

"Harika. O zaman ona sormamın bir sakıncası

yok." "Gtlk yapma."

Irena, Dan'in Jenna'dan Catherine'e bakıp bir şey dğnyormuğ gibi acele etmemesini sinirleri bozulmuğ bir halde izler. Sonra şöyle der: "Sadece ikiniz de garajımdaki tek kullanımlık giysileri biliyordunuz. Ve ikinizden biri kolayca bir tane alabilirdi."

Hamile sessizliğinde, kapı zili alar. Ve odadaki herkes dönüp bakar.

- - -

AUDREY'nin yapmak üzere olduğu şeyle ilgili derin kuşkuları vardır. Ama bir şey arabasını Catherine'in evine doğru yöneltmesine neden olmuştu. Oraya vardığında herkesin arabasını tanıdı ve hepsinin içeride toplandığını anladı. Bir şekilde garaj yolundan n kapıya kadar ilerledi ve zili çaldı. şimdi orada durmuş, nefesi kesilmiş bir halde bekliyordu.

Dan'in o gün onu ne kadar korkuttuğunu hatırlar ve şöyle düşünür: *Ne halt ediyorum ben?* Topuklarının üzerinde dönüp hızla oradan ayrılmayı düşünür ama sonra kapı açılır ve artık çok geçtir.

"Ne istiyorsun?" Catherine düşmanca bir tavırla, "Ne istiyorsun?" der.

"İçeri girebilir miyim?"

Catherine bunu düşünür gibi olur, sonra geri çekilir ve onu içeri alır. Audrey oturma odasına doğru ilerler. Dan'ın gözleriyle karşılaşır ve hemen gözlerini kaçırır. Ortamda yoğun bir gerginlik vardır. Belli ki bir şeyin içine girmiştir, belki de bir aile tartışmasının. Şöyle düşünür: *Bu odadaki biri katil.* . . . Korkunun ensesindeki ince tüyleri diken diken ettiğini hissediyor.

"Fazla kalmayacağım," diyor korkusunu gizlemek için kaba bir şekilde, oturmaya bile tenezzül etmeden. "Dün Walter'la konuştum. Eminim babanın vasiyetini benim lehime değiştirmedeğini artık biliyordur."

Jenna küçümseyerek, "Tabii ki yapmadı," diyor.

Jenna'ya döndü, onun küçümseyici ses tonuna öfkelenmişti. "*Zamanı* yoktu, çünkü bunu yapamadan içinizden biri onu öldürdü!" Gözlerini kendisine açık bir düşmanlık ve belki de korkuyla bakan diğerlerine kaldırır. Audrey öfkesini zorlukla kontrol ederek devam ediyor. "Babanız size vasiyetini değiştireceğini söyledi mi? Ya da belki de Fred'in arkasından iş çeviren annendi. Babanızın ne yapacağını biliyordu ve bundan hoşlanmadı. Acaba hanginize söyledi?" Sırayla her birine bakıyor ve biraz da tehditle, "İçinizden biri olduğunu biliyorum. Ve tüm küçük sırlarınızı biliyorum. Belki de herkesin bu ailenin *gerçekte* neye benzediğini öğrenmesinin zamanı gelmiştir."

Ve sonra dönüp dışarı çıkıyor, yaptığı şeyden hem heyecan duyuyor hem de korkuyor.

Ü Audrey çıktıktan sonra Dan kız kardeşinin evinden ayrılır, Lisa da aceleyle onu takip eder. Karısının arabasına biner ve kapıyı kapatır. Onun yanına tırmanıyor. Arabayı bir gıcırtyla garaj yolundan geri geri çıkarıyor ve caddede ilerliyor.

"Yavaşla," diye bağıyor Lisa.

Ayağını gazdan çeker ama elleri öfkeyle direksiyonu sıkar. "Benim yaptığımı düşünüyorlar, Lisa, kendi kız kardeşlerim," diyor acımasızca. Çok hızlı giderek bir virajı alıyor. "Ve o kaltak, Audrey-o ve koca ağzı." Onun hakkında ne bildiğini, neler söyleyebileceğini düşünüyor. Karısından beklenen teselli sözleri gelmiyor. Ona bakar. Yüzü boştu.

- - -

LISA ŞOK GEÇİRİYOR. Yolcu koltuğunda oturmuş, bir elini gösterge paneline dayamış, Dan çılgınca araba kullanmaktadır. Dan onunla konuşuyor ama o dinlemiyor. Hâlâ olanları kavramaya çalışıyor. Catherine ve Jenna, Dan'in ailelerini öldürdüğünü düşünüyor. Bu çok açık. Asıl soru, *o* ne düşünüyor?

Şüpheleri olmaya başladı.

İlk başta Dan'in bu işle bir ilgisi olduğuna inanmadı. O gece hangi kıyafetlerle dışarı çıktığını biliyor. Üzerlerinde kan yoktu. Bu yüzden polise onun için yalan söylemeyi umursamadı.

Ve sonra dedektifler tek kullanımlık tulum paketini buldular. Garajın girişinde durmuştu, zihni kekeliyordu. Eğer takım elbise ve patik giymiş olsaydı, üstü başı kan içinde kalmayacaktı. Eve temiz kıyafetlerle gelebilirdi.

Ve Catherine, cesetleri bulup nasıl hiçbir şey söylemedi? Bu çok rahatsız edici. Bu hiç Catherine'e göre değil. Kardeşini korumaya çalışmasa, ona kanıtlardan kurtulması için zaman tanımasa bunu yapmazdı. Sorun da bu. Kendi kocası yerine Catherine'e inanıyor. Kanı soğuk akıyor. O gece uzun süre ortalıkta yoktu.

Dan öyle görmese de kız kardeşlerinin onu korumak istediğine inanıyor. Onlar bununla yaşayabiliyorsa, belki o da yaşayabilir. Dan'e bir servet miras kalmak üzere. Tabii hüküm giymeze.

Ama Catherine ve Jenna onunla *yaşamak* zorunda değiller.

Ve Audrey. Neden hepsi ondan bu kadar korkuyor?

- - -

TED, Dan ve Lisa'nın uzaklaşmasını izler ve arkalarından kapıyı kapatır. Yavaşça oturma odasına döner. Ted karısının yanına ağır ağır oturur ve kanepeye yaslanır. Tüm bunlar onu çok yormuştur. Tek çocuk olduğu için çocukluğu nispeten basit geçtiği için minnettardır. Catherine'in ailesi tam bir tren enkazı.

Jenna ayağa kalkar. "Ben gidiyorum o zaman. Bir şey olursa bana haber ver." "Ben de gidiyorum," diyor Irena.

Ted, köşesinde oturan Irena'yı neredeyse unutmuş gibi göründüklerini düşünüyor. Irena'nın artık onlar için çoğunlukla önemsiz mi hissettiğini merak ediyor.

Catherine onları kapıya kadar geçirir.

Ted gözlerini kapatır. Kısa süre sonra karısının oturma odasına geri döndüğünü duyar, onun yanındaki kanepeye oturduğunu hisseder.

Dan'in söylediklerini düşünüyor. Saldırganlaşıyordu, Dan iplere dayanmıştı ve bunu biliyordu. Catherine ve Jenna ona yardım etmeye çalışıyorlar. Ted bu işin dışında kalmaya karar verdi. Bırakalım ne olacaksa olsun.

Ama Dan'in söyledikleri onu rahatsız ediyordu. Catherine'i suçlaması, Jenna'yı suçlaması. Çünkü gerçek şu ki, Catherine o gece *oradaydı*. Ve Ted, Catherine'in eve gelip her şey yolundaymış gibi davranabildiği gerçeğini kabullenemedi. Artık onu ne kadar iyi tanıdığından emin değildir. "Neden öyle dedi, tek kullanımlık kıyafetler hakkında?" Ted başını çevirip ona bakarak sorar.

"Ne?"

"Nerede olduklarını bildiğinizi. Nereden biliyorsun?"

Başını umursamazca sallıyor. "Jenna ve ben, o tavan arasında çalışırken bir gün öğle yemeği için oraya gitmiştik, hepsi bu. Tehlikeli madde giysisinin içinde nasıl görüldüğüne güldük. Sanırım o gün golf oynuyordunuz."

Ted gözlerini kaçırır. "Peki Audrey neden bahsediyordu?"

Catherine huffs. "Boş ver onu. Parayı alamadığı için kızgın sadece. Zararsız biri."

Ama Ted onun endişeli olduğunu söyleyebilir. Ve bu onu da endişelendiriyor.

- - -

JENNA EVİNE DÖNER, kız kardeşinin rahat banliyösünden kuzeye doğru ilerler. Kısa bir süre sonra şehrin dış mahallelerine ve ardından kırsalın toprak yollarına varır. Arabayı sürerken Audrey teyzesinden ne kadar nefret ettiğini düşünür. Audrey her zaman onu en az seven kişi olmuştur. Nedeninden emin değildir. En sevdikleri sıralamasının anne babasıninkiyle aynı olacağını düşünürdü: Önce Catherine, sonra Jenna, sonra Dan. Ama Audrey'nin kendi tercihleri var gibi görünüyor, Jenna'yı son sıraya koyuyor. Jenna ona hiçbir şey yapmamış gibi.

Audrey'nin hepsini tehdit ettiği çok açık. Babaları hayattayken bunu yapmaya asla cesaret edemezdi. Ama belli ki kendini kindar ve pervasız hissediyor. Bir servetinin çalındığını ve bunun onların suçu olduğunu düşünüyor.

Audrey aile sırlarına vakıftır, en azından çoğuna. Onlar hakkında polise ve halka önyargı oluşturabilecek şeyler biliyor,

onlara karşı. Örneğin Audrey, Jenna'nın erken dönemdeki şiddet eğilimini biliyor.

Jenna altı yaşındayken, kendisiyle alay ettiği için Dan'e çok kızmış ve onu arka bahçelerindeki kaydırağın tepesinden aşağı itmişti. Dan bir çılgılık atarak geriye doğru düşmüş ve sert bir şekilde yere çakılmıştı. Çok daha kötüsü de olabilirdi; sadece kolu kırılmıştı, boynu değil. Catherine olanları görmüş ve ağlayarak ailesine gitmişti.

"Nasıl bir çocuk bir diğerini kaydırağın tepesinden aşağı iter?" Audrey dehşete kapılarak nefesini tuttu ve olması gerekenden fazlasını yaptı. Ne yazık ki o gün orada bulunmuştu. Sonra anneleri Dan'i kolunu alçıya aldirmek için hastaneye götürürken o babalarıyla birlikte geride kalmıştı. Jenna mutfak masasının altında oturmuş Barbie'leriyle oynuyor ve Audrey ile babasının onun hakkında konuşmalarını dinliyordu. "Bu öfkeni kontrol altında tutsan iyi olur genç bayan," demişti Audrey giderken. Jenna o zamandan beri ondan hoşlanmıyordu.

Bunun ardından Catherine'e bir beyin sarsıntısı yaşatmıştı ve Audrey bunu da biliyordu, çünkü babaları kız kardeşine çocuklarla ilgili her şeyi anlatıyordu, ne kadar kötüyse o kadar iyiydi. Tartıştıkları sırada Jenna eline plastik bir sopa almış ve düşüp başını kaldırma çarpan Catherine'e vurmuştu. Catherine acilen hastaneye kaldırılmıştı. Ailesi insanlara Catherine'in oyun oynarken düştüğünü söylemişti.

Jenna bunun için uygun bir şekilde cezalandırılmıştı.

- - -

O GECE EVDE, Audrey pijamalarıyla saat on bir haberlerini izler, papatya çayını yudumlar. Merton davasıyla ilgili yeni bir şey yoktur. Yatağında oturmuş, televizyonun karşısına geçmiş, tadını çıkarabilmeyi çok umduğu kayıp mirasını mutsuzca düşünmektedir. Brecken Hill'de kendine ait bir ev, güzel kıyafetler, Avrupa ve Bahamalar'a seyahatler hayal ediyordu. O günün erken saatlerinde Dan'in evini aradıklarına dair kısa bir görüntü var ama bir şey bulup bulmadıklarına dair hiçbir fikri yok

suçlayıcı. Söylemiyorlar. Dan arabasının camına doğru geldiğinde ne kadar korktuğunu, arabasına çarpan yumruğundaki öfkeyi hatırlıyor.

Şimdi bunu düşünecek zamanı olduğu için, Catherine'in evindeki aile toplantısını bastığına inanmakta güçlük çekmektedir. Bu cesareti nereden bulmuştu?

Sabah dedektifleri ziyaret etmeye karar verir.

OceanofPDF.com

Cuma sabahı ve Reyes ile Barr davayı inceliyorlar. Olay yerinde hayal kırıklığı yaratacak kadar az kanıt ya da ipucu bulunmuştur. Katilin geride bıraktığı hiçbir fiziksel kanıt bulamadılar.

Reyes oldukça zeki biriyle karşı karşıya olduklarına inanmaya başlıyor, çifte cinayet planlayabilecek ve belki de bundan paçayı sıyrabilecek biriyle. Ama bu işle bir ilgisi varsa, hayır.

O gece civarda muhtemelen başka bir araç daha olduğunu biliyorlar - komşu Bayan Sachs'ın gördüğünü iddia ettiği araç. Catherine'in, Dan'in ya da Jenna'nın arabalarıyla karıştırılamayacak bir kamyonet. Ya da Irena'nınkiyle. Kim kullanıyorsa bir şey görmüş olabilir. O kamyonetteki kişi Merton'ları öldürmüş olabilir. Ama içgüdüleri ona aksini söylüyor. Merton'ların çocuklarından biri ya da birkaçı ebeveynlerini öldürmesi için birini tutmadıysa -muhtemelen kamyondaki kişi. Ancak polis bültenleri, medyaya yapılan açıklamalar, bu tür özel boya işleri yapan dükkanlarda yapılan soruşturmalar, hiçbirinden bir sonuç çıkmadı.

Resepsiyondaki çavuş Reyes'in açık kapısına hafifçe vurur. "Efendim," der.

"Evet, ne oldu?"

"Merton davası hakkında sizi görmek isteyen biri var. Audrey Stancik mi?"

Reyes Barr'a bakar. "Fred Merton'ın kız kardeşi." Henüz onunla konuşmamışlar ama listelerinde var. Masasından kalkıyor. "Bakalım neden buradaymış."

Bekleme alanına girdiklerinde Reyes sandalyelerden birinden omuz hizasında sarı saçları olan tombul bir kadının kalktığını görür. Bakımlı, parlak mercan rengi ruj sürmüş, bej rengi bir pantolon, parlak desenli bir bluz ve topuklu ayakkabı giymiş. Kadının muhtemelen altmış yaşlarında olduğunu tahmin ediyor. Fred'in altmış iki yaşında olduğunu hatırlıyor.

Audrey'i görüşme odasına yerleştirirler. Barr ona kahve ikram eder, o da memnuniyetle kabul eder. "Süt ve iki şeker," diyor.

"Sizi buraya getiren nedir?" Reyes sonunda sorar.

"Ailedeki herkesle görüştüğünü biliyorum," diyor, gözleri kurnaz, "ben hariç." Kahvesinden bir yudum alıyor ve tekrar yerine koyuyor.

Reyes **o n u n** sadece kendini dışlanmış hissedene bir işgüzar olup olmadığını merak ediyor, ama sonra söyledikleri kulaklarını dikeyyor.

"O aile hakkında çok şey biliyorum," diyor. "Ve diğerlerinin aksine, bunu size anlatmaya hazırım."

- - -

JENNA Cuma sabahı trenle New York'a gider ve Jake'le kahve içmek için ikisinin de sevdiği bir yerde, Rocket Fuel kafede buluşur. Burası sanatçıların takılmayı sevdiği bir yerdir; ucuz ve köhne bir yerdir, yaralı masaları ve uyumsuz sandalyeleri vardır ve kahvesi serttir. Oraya ilk o gider, pencereden onu izler, kapıdan içeri girmesini bekler. Onu o kadar uzun zamandır tanımıyor. Onu o kadar iyi tanımıyor. Bir hata yapmamış olmayı umuyor.

Onun uzun ve zayıf bir şekilde kafeye girdiğini görür ve ondan ne kadar etkilendiğini hatırlar. Bunu neredeyse unutmuştu. Adam ona doğru yürürken gülümser. Ayağa kalkar ve ona uzun bir öpücük verir, diğer müşterilerin bakışlarına neden olur.

"Selam," diyor Jake, sesi alçak ve seksi. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diyor ve bunun doğru olduğunu fark ediyor. Ondaki gelen, ter kokusuna karışan boya ve terebentin kokusunu seviyor.

Kahvesini aldıktan sonra küçük masasında birbirlerine sokularak oturuyorlar. "Seni görmek çok güzel" diyor, saçlarını okşayarak. "Nasılsın? İyi misin?"

Başını salladı. "Sanırım öyle. Ama Jake-" Onun gözlerinin içine bakar ve sesini alçaltır. "Catherine ve ben, Dan'in yapmış olabileceğini düşünüyoruz." Adam ciddiyetle ona bakar. Onun o kadar da şaşırmadığını fark eder. O anda herkesin Dan'i bariz şüpheli olarak göreceğini anlar.

Yaklaşıp fısıldıyor. "Polis açıkça onun yaptığını düşünüyor. Onlara o gece, bütün gece içeride olduğunu söyledi ve Lisa da onu destekledi ama polislerin tanıkları var - arabasıyla dışarı çıkmış ve saatlerce gitmiş." "Şimdi bir avukatı var." diye ekliyor.

"Onu tutuklayacaklar mı?"

"Bilmiyorum. Umarım değildir. Catherine ellerinde kanıt olmadığını söylüyor. Evinde hiçbir şey bulamadılar." Duraklıyor. "Sadece-" "Ne dışında?" Jake sorar.

Ona garajdaki tek kullanımlık tulumlardan bahseder ve gizlilik yemini ettirir.

Jake çekingen bir tavırla, "O gece babandan para istediğini gördüm ve onu vurdu," diyor. "Dedektiflere bundan bahsetmedim" diye de ekliyor.

Önündeki çizik masaya bakıyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Jake, "Yapabileceğin hiçbir şey yok," diye onu temin eder. "Sadece oturup bekle. Ne olacaksa olacak." Uzanıp onun elini tutuyor. "Ve ben senin için buradayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Eğilir ve minnettar bir ifadeyle onu dudaklarından usulca öper. Öpücüğü keser.

"Yarın orada olmamı ister misin? Cenazede?" diye sorar.

"Sakıncası yoksa," diyor. Yüzünü buruşturuyor. "Berbat olacak. Polis orada olacak, her şeyi izleyecek."

Eğer Dan cenazede Jake'le konuşmaya kalkarsa, orada, onun yanında olacağını ve buna bir son vereceğini düşünüyor. Kahveleri bittiğinde, "Belki de senin evine dönüp yarın ne giyeceğine karar vermeliyiz," dedi.

"Bu sadece beni yatağa atmak için bir bahane, değil mi?"
diyor. Kadın gülümsüyor.

OceanofPDF.com

Görmek," diyor Reyes Audrey'e, söyleyeceklerini duymak istiyor. "O ailenin sorunları vardı," diye başlıyor Audrey. "Sheila kardeşime iyi davranmıyordu. Zayıf ve anlamsızdı. Kardeşime bir şey getirmezdi.

içindeki en iyi şeyi ortaya çıkarırdı. Fred zayıflıktan nefret ederdi; bu onu sinirlendirirdi." "O zaman neden zayıf bir kadınla evlendi?" Barr araya girer.

Barr'a bir bakış atıyor. "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. İç çekiyor ve "Belki de onun için güçlü biriyle evlenmekten daha kolaydı" diyor. Bir an duraksıyor. "Sheila, çocuklarına pek ilgi göstermeyen, bencil bir kadındı. Sorunlu bir aileydi. Bunu size söylemezler ama ben biliyorum. Herkesin her şeyin mükemmel olduğunu düşünmesini istiyorlar. Ama çocuklar Fred'den nefret ederdi."

"Neden?" Reyes soruyor.

"Çünkü onlara çok kötü davranıyordu. Fred zalim olabiliyordu, özellikle de Dan'e karşı." Kahvesinden bir yudum alıyor, sonra devam ediyor. "Fred'in ne yapacağını bildiğinden çok daha fazla parası vardı ve özellikle ilk yıllarda çocuklarına karşı cimri davranmadı.

"Bu çocuklar harika şeylere sahip olmaya alışkın olarak yetiştirildiler," diye açıklıyor Audrey. "Ama sonra Fred her şeyi ellerinden almaya başladı. Çocukları onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Küçükken onlar için çok büyük beklentileri vardı. Özellikle Dan konusunda mutsuzdu. Bana sorarsanız her iki kız da Dan'den daha iyi durumdalar. Her neyse, Fred parlak bir iş adamıydı ve Dan onun sahip olduklarına sahip değildi. Dan babasını memnun etmek istiyordu ama hiçbir şey yeterince iyi değildi. Ve Fred onu sürekli küçümsedi, güvenini yok etti. Sanki bir kez Dan'in

ölçemeyeceğini anlayınca, öfkesini ve memnuniyetsizliğini her fırsatta ondan çıkarmaya karşı koyamadı. Dan alamasın diye şirketi sattı. Bunun muhtemelen doğru bir iş kararı olduğuna eminim ama bunu kötü niyetle yaptığını da biliyorum. Dan'i hayal kırıklığına uğrattığı için onu incitmek istedi." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Bu şekilde önemsiz biri olabilir."

Reyes, "Yani onları Dan'in öldürdüğünü düşünüyorsun," diyor.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor. "Ama içlerinden birinin yaptığından eminim." "Neden bu kadar eminsin?"

"Fred ölmek üzereydi. Pankreas kanseri idi ve fazla zamanı olmadığını biliyordu. Ağrı kesiciler dışında tüm tedavileri reddetti. Her neyse, çocuklarına karşı aşırı cömert davrandığını ve belki de bunun onları mahvettiğini düşünüyordu." Onlara Fred'in vasiyetini nasıl değiştireceğini ve çocuklardan en az birinin bunu bildiğine, belki Fred'in ya da muhtemelen Sheila'nın onlara söylediğine ve niyetini gerçekleştiremeden önce bunun için nihai bedeli ödediğine olan inancını anlatıyor.

Reyes'e göre bu da onları Audrey'nin öldürmüş olma ihtimalini kesinlikle ortadan kaldırıyor.

Nasıl olsa yakında parayı alacaktı.

Audrey, "Bana sorarsanız, içlerinden biri psikopat ve ebeveynlerini öldürmekte hiç zorlanmadı. Sadece hangisinin olduğunu bulmanız gerekiyor."

Sandalyesine geri oturur ve "Size bu çocuklar hakkında birkaç şey söyleyeyim" der.

- - -

Öğle yemeği saatinde, Dan garajda oyalanırken Lisa gizlice evden çıkar. Arabasını alır ve Dan'e bazı ayak işlerini halledeceğini söyler, ancak aklında farklı bir hedef vardır. Kız kardeşlerine çok kızgındır; sadece onun hakkında kötü düşünerek kendisine ihanet ettiklerine kendini ikna etmiştir. Kız da bundan hoşlanmamıştı ve onun incinmişlik ve ihanet duygularını anlayabiliyordu. Ve korku. Ama kız kardeşlerinin onu korumak istediğine de inanıyor. Bunu ona söylediğinde, "Onları benim tanıdığım kadar tanımıyorsun" dedi ve bu konuyu daha fazla tartışmayı reddetti.

Dan ve kız kardeşleri arasındaki çatışmanın yarın cenazede sergilenmesini istemiyor. Onu bir şekilde ikna etmeli. Birleşik bir cephe oluşturmaları; Dan'ın kız kardeşlerinden uzaklaşmış gibi görünmesine izin veremez. Ve Dan çok gergin, beklenmedik patlamalara meyilli.

Diğer bir şey de, onun hakkında yanıldıklarından tam olarak emin olmaması. Desteğe ihtiyacı var. Teselliye ihtiyacı var. Çünkü hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Catherine'in evine giden kısa mesafeyi ne söyleyeceğini düşünerek gider. Dan'le evlendiğinden beri Catherine'le oldukça yakınlaşmıştır. Lisa, Catherine'e mali durumları hakkında Dan'ın kesinlikle onaylamayacağı kadar çok şey anlatmıştır.

Arabayı garaj yoluna çeker ve oturma odasındaki perdelerin çekili olduğunu fark eder. Sheila ve Fred'in bulunmasının üzerinden sadece üç gün geçtiğine inanmak zor; sanki çok daha uzunmuş gibi geliyor. Tüm dünyası alt üst olmuştur.

Catherine onu içeri alır. Kapı arkasından kapanır kapanmaz Lisa dizginlenemeyen gözyaşlarına boğulur. Catherine onu kucağına çeker ve Lisa içindekileri döker.

Sonunda oturma odasında otururlar ve Lisa ağlayarak özür diler. Ted odaya gelir ama akıllıca davranarak tekrar ayrılır ve üst kata çekilir. "Pek iyi başa çıkamıyorum," der Lisa perişan bir halde.

Catherine ona, "Herkesin başa çıkabileceği kadar iyi başa çıkıyorsun," der.

Lisa ona bakar, Catherine'in yüzündeki ve vücudundaki gerginliği fark eder. Cesaretini toplar ve sormaya geldiği soruyu sorar. "Onu tanıyorsun. Gerçekten Dan'ın bunu yapmış olabileceğini düşünüyor musun?"

Catherine bir an için gözlerini kaçırır, sonra yorgun bir ifadeyle gözlerini onunkilerle buluşturur. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum."

"Ben de," diye fısıldayarak itiraf ediyor Lisa. "O tek kullanımlık kıyafetleri bulduklarından beri."

Karakoldaki işi bittikten sonra Audrey arabasıyla Ellen'ın evine gider ve arabayı garaj yoluna çeker. Biriyle konuşmaya ihtiyacı vardır ve bu konuda Ellen'dan başka konuşabileceği kimse yoktur.

"Audrey," diyor Ellen kapıyı açarken, pencereden arabasını görmüştü.
"Kahve ister misin?"

"Elbette," diyor Audrey, onu mutfaka kadar takip ederek.

"Son durum nedir?" Ellen kahve makinesiyle uğraşırken soruyor.

Audrey mutfak masasına yerleşir ve Ellen'a nerede olduğunu ne kadar anlatması gerektiğini düşünür.

"Polis karakolundan yeni geldim," diye itiraf ediyor.

Ellen arkasını dönüp bakıyor. "Neden? Ne oldu?"

"Onlara gerçeği söyledim."

"Ne gerçeği?" Ellen kahveyi hemen unutarak sorar.

Audrey yutkunur. "Onlara çocuklardan birinin yaptığını düşündüğümü söyledim. Fred ya da Sheila muhtemelen onlardan birine Fred'in vasiyetini benim lehime değiştireceğini söylemiş."

"Oh, Audrey," diyor Ellen yavaşça. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor Audrey. "Belki de değildi."

"Fred'in vasiyetini değiştireceğinden kesinlikle emin misiniz?" Ellen soruyor.

"Evet," der Audrey kararlılıkla. Ellen'ın ona pek inanmadığını söyleyebilir. Bu konuda ne biliyor ki? "Eminim. Bana söz verdi. Çocuklarını cezalandırmak istiyordu. Ve sanırım bunca yıl sessiz kaldığım için beni ödüllendiriyordu."

"Ne hakkında sessizlik?" Ellen merakla sorar.

Audrey aceleyle, "Bilmen gereken bir şey yok," diye onu temin eder.

- - -

CUMA GECEİ İŞTEN SONRA, Rose hâlâ eteği ve bluzuyla yatağına uzanır, yiyecek bir şeyler hazırlamayı düşünemeyecek kadar bitkin düşmüştür. Bunun yerine, gözleri kapalı, içinde bulunduğu durumu düşünüp duruyor, düşünceleri tekrar tekrar

aynı yerde. Sinirleri onu daha iyi hale getiriyor. Şimdi yaptıklarından pişmanlık duyuyor. Bu bir hataydı. *Bunu neden yaptı?* Ama nedenini biliyor; çünkü açgözlü, sabırsız ve kestirme bir yol seçmiş. Zamanda geriye gidip her şeyi geri alabilseydi, alırdı.

Bir süre sonra yatağından kalkıp dolabına bakar. Yarınki cenaze töreninde giyecek bir şeyler bulmalıydı. Siyah takım elbisesinin yeterli olacağına karar verir.

OceanofPDF.com

S Reyes kravatını düzeltirken, "Bugün güneşli ve ılık, bir cenaze töreni için güzel bir gün," diye düşünüyor. O ve Barr'ın yanı sıra sivil giyimli bazı memurlar da cenazeye katılacak, yas tutanların arasına karışacak, gözlerini

ve onlara yakın olanlar. Herkese göz kulak olmak.

Reyes arabasıyla zenginlerin gittiği Brecken Hill'deki Aziz Brigid Kilisesi'ne gider. Oldukça görkemli bir kilisedir ve içine hiç girmemiştir. Otoparka park ediyor ve kiliseye doğru yürüyor, acele etmiyor, etrafına bakınıyor. Erkencidir, ama pahalı arabalarla sürekli bir insan seli otoparka girmektedir. Dışarıda kalıyor, kilisenin önünde dolaşan, saygılarını sunmak için gelen yas tutanları izliyor. Küçük kümeler oluşturuyorlar, elbiseli ve şapkalı orta yaşlı kadınlar, koyu renk takım elbiseli erkekler, tanıdıkları insanlarla tanışıp kaynaşıyorlar, alçak sesle konuşuyorlar. Ailenin isteği üzerine cenaze evinde cenaze töreni yapılmamıştı. Sadece cenaze töreni ve aile için özel bir defin töreni yapılacaktı. Reyes'in tecrübesine göre, her zaman bir cenaze töreni olur. Cenazeden sonra golf kulübünde bir toplantı olacak.

Barr'ın geldiğini görür. Sade siyah elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla o kadar farklı görünüyor ki, bir an için onu tanıyamadı.

Cenaze töreni saat ikide yapılacak. Aileden kimse henüz gelmedi. Sonra Reyes Audrey'i fark eder, yanında otuzlu yaşlarında bir kadın vardır. Birbirlerine benziyorlar; kızı olmalı. Fred'in yeğeninin de ondan nefret edip etmediğini merak eder. Kadın pek mutlu görünmüyor ve Reyes bunun, duyduğuna göre çok az görüştüğü teyzesi ve eniştesi için üzüldüğünden olmadığına bahse girer.

Aile, kilisenin önünde duran iki siyah limuzinle birlikte gelir. İlkinden Catherine, Ted ve Irena, ikincisinden ise Dan, Lisa, Jenna ve Jake Brenner iner. Reyes her birini yakından inceler. Dan Merton solgun ve sinirli görünüyor, sürekli yakasını çekiştiriyor; karısı Lisa kaskatı ve olacıklardan korkuyor gibi. Catherine özel dikim siyah elbisesiyle çok şık, dik sırtlı, sakin ve asil. Dan ve karısı bu durumdan biraz bunalmış görünürken, Catherine duruma ayak uyduruyor. Ted, Catherine'in yanında güçlü ve kararlı bir şekilde durmakta ve olacıklara hazırlanmaktadır. Jenna bu durumdan küçük bir ödün vererek siyah bir etek ve hafif bir bluz giymiş ve mor saçları dışında nispeten geleneksel görünüyor.

Aile yürüyüş boyunca ilerler ve kilisenin merdivenlerini çıkar, gözlerini yere indirir, kimseyle konuşmak için durmaz. Ön kapıda rahip onları selamlar ve içeri buyur eder. Katılımcıların geri kalanı da yavaş yavaş kiliseye girmeye başlar.

Barr gelip merdivenlerin başında onun yanında duruyor.

"Çok hoş görünüyorsun," diyor Reyes.

"Teşekkür ederim."

"Sen sol tarafı al, ben sağ tarafı alacağım." diyor. Reyes uzaklaşırken sivil polislerin yas tutanların arasına karıştığını ve her biriyle göz teması kurduğunu görüyor. Bir şey beklemiyorlar ama fazladan bir çift gözün olması her zaman iyidir. Bir memur otoparkta, bir diğeri de cadde boyunca taşan park yerlerinde konuşlanmış; her ikisi de özellikle yanları alevlerle boyanmış koyu renkli bir kamyonet arıyor. Bir şey görürlerse telefonu titreşimde olacak. Ama kamyonetin ortaya çıkacağını sanmıyor; sürücünün onu aradıklarını bilmesi gerekiyor.

Org müziği kiliseyi doldururken Reyes ön tarafa yakın, sağ tarafta, dış koridorun yanındaki sıranın sonunda bir yere oturur. Başlamaya hazır olduklarında kilisede üç yüze yakın insan olduğunu tahmin ediyor. Kaçının gerçekten Merton'ları tanıdığını ve kaçının sadece öldürüldükleri için burada olduğunu merak ediyor.

Kilisenin ön tarafında birbiriyle uyumlu, pırıl pırıl maun ağacından iki tabut bulunmaktadır. Tabutların etrafında güllerden oluşan bol miktarda çiçek aranjmanı bulunmaktadır.

ve zambaklar; koku Reyes'in oturduğu yere kadar süzülüyor ve ona katıldığı diğer cenazeleri hatırlatıyor. Ama bu seferki kişisel değil, işle ilgili. Tören başlarken gözlerini ön sıradaki aileden ayırmıyor.

- - -

CATHERINE, ayin sona doğru ilerlerken tüm vücudunu sıkıca kenetlediğini fark ediyor ve kendini fiziksel olarak gevşemeye zorluyor. Törene katılanların sayısı onu memnun eder. Çiçeklerin çok güzel olduğunu, Jenna'nın iyi seçim yaptığını düşünüyor. Seçtikleri tabutlardan da memnun. Hizmet saygılı ve zevkli. İyi bir iş çıkarmışlar. Böylesine zor koşullar altında kısa sürede büyük ve etkileyici bir cenaze töreni düzenlemek kolay değil. Şimdi tek yapmaları gereken bunu ve sonrasındaki resepsiyonu atlatmak. Bu gece her şey bitmiş olacak ve o da kendini bırakabilecek.

Bu sabah güne sarsıntılı başlamışlardı ama Lisa Dan'i yeniden Jenna ve kendisiyle konuşturmayı başarmış, kız kardeşleriyle aralarının açık olmasının kötü görüneceği konusunda onu ikna etmişti. Lisa onu birleşik bir cephe, yas tutan bir aile görüntüsü vermeleri gerektiğine ikna etmişti.

Catherine kalabalığın içinde iki dedektifi fark etmişti; arkasında bir yerdelerdi, gözlerini ensesinde hissediyordu. Ön sıranın sonunda, orta koridora en yakın yerde oturuyordu. Yanında Ted var. Ted'in yanında Jenna, sonra da Jake. Jake'in gerçekten düzgün bir takım elbisesi olduğunu görünce şaşırır. Belki de kiralamıştır. Sonra Dan, Lisa ve Irena. Audrey'nin cenaze için gelen kızıyla oturduğunu biliyor.

-Sıranın sonunda oturuyor ve bu onu üzüyor. Audrey'nin dedektiflere bir şey söyleyip söylemediğini merak eder. Catherine okumasını bitirmiştir ve rahip de bitirmek üzeredir. Güzel bir "Ave Maria" şarkısı söyleniyordu. Sağında bir hareket hissettiğinde ayin neredeyse bitmek üzeredir. Çabucak oraya bakar. Hayır, olamaz. Rahip konuşurken Dan ayağa kalkıyor. Lisa elini Dan'in koluna koymuş, çekiştiriyor, yüzü dehşetle Dan'e bakıyor, sonra bir şeyler fısıldıyor. Catherine ona oturmasını söylediğini sanıyor. Dan şimdi kızarmıştır; yüzünde o inatçı ifade vardır.

Çocukluklarından hatırlıyor. Yeterince ikiyüzlülük yapmıştır, gitmek istiyordur, diye düşünür. Sonra, karısı Irena'nın, Audrey ve kızının dizlerinin yanından tökezleyerek geçip sıranın sonuna ulaştığında, kilisenin önüne döner ve Catherine onun konuşacağını dehşetle fark eder. Lisa'nın gözleriyle karşılaşır ve gözlerinde panik vardır. Lisa sessizce ona bir şeyler yapması, bir felaketi önlemesi için yalvarmaktadır. Ama ne yapabilir ki? Onu durdurmaya çalışmalı mıdır? Catherine dikkatini kilisenin önüne çevirir ve korkunç bir kararsızlık içinde Dan'ın kürsüye yaklaşmasını izler. Ayinden dolayı yarı uykulu olan yas tutanlar, Dan'i kilisenin önünde görünce can sıkıntılarından sıyrıldıkları için kilisedeki hareketlerin hıştısını duyabiliyordu. Ted'in elinin kendi elinin üzerine bastırıldığını ve onu sabitlediğini hisseder.

Catherine yutkunur ve müdahale etme isteğiyle savaşı. Belki her şey yoluna girer. Sonra rahip konuşmasını bitirip uzaklaşır ve Dan konuşmaya başlar.

"Annemle babamın cenazesinde konuşmayacaktım." Yutkundu. Yüzündeki kızarıklık şimdi daha belirgin ve gergin bir şekilde yakasını çekiştiriyor. "Topluluk önünde konuşmayı pek beceremem, o yüzden bu benim için zor." Duraklar, kalabalığa bakar ve cesaretini kaybeder gibi olur. Catherine onun cesaretini kaybetmesi için dua eder, *geldiği için teğekkür ederim* gibi kısa ve zararsız bir Ėey söyleyip yerine çekilir. Ama sonra cesaretini bulur gibi olur. "Konuşmayacaktım çünkü çoğunuzun bildiği gibi babamla pek anlaşılamazdık. Ama söylemek istediğim bazı şeyler var."

Catherine dinliyor, vücudu kaskatı. Dan'ın sesi sinirden titriyor ama bunu yapmaya kararlı görünüyor.

"Birçoğunuz babamı iyi bir adam, düzgün bir insan olarak tanırırsınız. Başarılı bir iş adamıydı ve başarısıyla gurur duyardı." Kalabalığa bakıyor, ön sıradaki ailenin yüzlerinden kaçınıyor. "Ama evde farklıydı. Sizin hiç görmediğiniz başka bir yönünü gördük. Zor bir adamdı. Birlikte yaşaması zor biriydi. Talepkâr, memnun edilmesi zor." Duraklıyor.

Catherine arkasındaki insanların rahatsız bir şekilde yer değiştirdiklerini hissediyor, ama o donup kalmış, küçük kardeşine bakıyor ve olacaklardan korkuyor.

Dan devam ediyor. "Okulda değil ama kendi babam tarafından acımasızca zorbalığa uğradım. Zalim ve kindar biriydi. Tek erkek çocuk olarak ve muhtemelen onu en çok hayal kırıklığına uğrattığım için özellikle bana karşı çok sertti. Hayatındaki en büyük hayal kırıklığı bendim, bunu bana sık sık söylerdi." Sanki kendini kontrol etmek ister gibi durdu. "Bize bu konularda sessiz kalmamız öğretildi." Sonra ses tonunu ve konuşmasını değiştiriyor, sanki senaryo dışına çıkıyormuş gibi. Kelimeler daha hızlı geliyor. "O kötü niyetliydi. Artık bunun farkındayım. Çocukken bunu hak ettiğimi düşünürdüm ama şimdi biliyorum ki kimse böyle davranılmayı hak etmez. Sonunda acı çekmiş olmalı. Ölmek için korkunç bir yoldu. Muhtemelen benim hakkımda bir şeyler duyacaksınız ama hepinizin bilmesini isterim ki bunu ben yapmadım. Bana yaptığı onca korkunç şeyden sonra bile onu ben öldürmedim. Ve annemi asla öldürmezdim. Umarım çok fazla acı çekmemiştir. Umarım çabucak ölmüştür." Saçmalıyor.

Catherine dehşete düştü. Yüzü kızarmışken rengi solmuştur. Adamın kendini kaybettiğini görür. Kürsüye tutunuyor, sanki tutunmazsa düşecekmiş gibi. Yüzündeki ter lekesini görebiliyor. Buna bir son vermek zorunda. Ayağı fırlar ve orta koridordan kürsüye doğru kısa bir mesafe yürür. Adam konuşmayı bırakmıştır ve kilisenin üzerine bir sessizlik çökerken onun yaklaşmasını dikkatle izlemektedir. Kadın adamın kolunu nazikçe tutar. Adam elinin tersiyle itmeye çalışır ama sonra sanki söylemek istediğı başka bir şeyi unutmuş gibi aniden pes eder ve onunla birlikte sıraya geri döner, herkes yer değıştirir ve adam onun yanına oturur. Catherine yerine otururken, insanların fısıldaşmaya başladığını duyabiliyor. İnsanlar bunun hakkında konuşacak; haberlere çıkacak. Dan'e çok kızgındır ama bunu belli etmemeye çalışır. Bir kez Lisa'nın gözlerine bakmayı dener, ama Lisa yere bakmaktadır.

- - -

REYES az önce gördüklerini düşünür. Dan Merton'ın oldukça rahatsız bir genç adam olup olmadığını merak eder. Reyes arkasına döner ve arkasındaki ve solundaki Barr'ı arar. Onunla göz göze gelir, kaşlarını kaldırır. Tören sona ermiştir. Reyes ayağı kalkarken telefonunu kontrol eder. Hiçbir şey yok. Kamyoneti görselerdi onu ararlardı. Hayal kırıklığını yutkunur.

- - -

ROSE CUTTER kilisenin arka tarafındaki koltuğundan kalkar ve aileyle konuşmak için sıraya girmeden sessizce uzaklaşmayı düşünür. Catherine onu görmeyi bekler. Ama çok fazla insan vardır; bu uzun zaman alacaktır. Aileyle konuşmak istemez. Sadece uzaklaşmak ister. Kiliseden kaçar.

- - -

IRENA yakınlarda dolaşıyor, aile kilisenin girişinde toplanırken insanların dışarı çıkarken saygılarını sunmaları için etrafı gözetliyor. O

Dan'in konuşmasından çok rahatsız oldu. Dan şimdi orada, ona *geldikleri için teşekkür etmekten* başka bir şey söylememesini tembihleyen iki kız kardeşinin arasında, deli gömleği giymiş *halde* duruyor. Hepsi de insanların ne düşüneceği, dedektiflerin ne düşüneceği konusunda endişeli.

Irena bu çilenin bitmesini arzulamaktadır. Cenaze töreni, sonrasındaki toplantı, soruşturma. Hepsi çok yorucu. İyi uyuyamıyor. Kendini vertigo olmuş gibi hissediyor, sanki bir uçurumun kenarında duruyormuş ve düşmek üzereymiş gibi. Dan'i izliyor.

Sağına döner ve Jenna'nın karşısından Jake'e doğru eğilerek, "Jenna, annemle babamın öldürüldüğü gece bütün gece onunla birlikte olduğunu söylüyor. Bu doğru mu?"

Sesini alçaltmadı ve Irena onu birkaç metre öteden duyabiliyor ve yakınındaki insanlar ona bakıyor.

Jake utanmış görünüyor ve onun anlamadığı bir şey söylüyor.

Dan hoş olmayan bir şekilde gülümser. "Doğru. Sanki onun için yalan söylemiyorsun."

Irena o anda mide bulandırıcı bir sarsıntıyla Dedektif Reyes'in yanında durduğunu, onu izlediğini ve dinlediğini fark eder. Onun bu kadar yakınında olmasından, her şeyi duymasından rahatsız olur. Önlerinde yaşanan felaketi dehşet içinde izliyor. Durdurmak için çaresizdir.

Jenna kardeşine döner ve tam olarak duyamadığı bir şeyler tıslar. Muhtemelen ona çenesini kapatmasını söylüyordur.

"Neden?" Dan öfkeyle söylüyor. "Sen benim için ne yaptın ki?"

Irena nefesini tutuyor. Yanında duran ve her şeyi gören dedektife çok kızgındır. Lisa, Dan'i gitmesi için ikna ediyor gibi görünüyor. Onunla sessizce konuşuyor, kolundan çekiştiriyor.

Ancak Dan, Irena'ya doğru bakar ve yanında duran Dedektif Reyes'i görür. "Dedektif!" diye seslenir ve onu yanına çağırır. "Bilmeniz gereken bir şey var."

Irena, Dan hariç ailedeki herkesin dedektifi görünce kaskatı kesildiğini görür. Sıradaki insanlar beceriksizce uzaklaşıyor. Reyes, Dan'in yanında durana kadar birkaç adım atar. "Belki dışarı çıkabiliriz?" diyor dedektif sessizce.

Dan onun önerisini elinin tersiyle iter ve yüksek sesle şöyle der: "Kız kardeşlerimin de mazeretleri yok. Ted'in Catherine için yalan söylediğini biliyorsun. Ve bahse girerim Jake de Jenna için yalan söylüyordur."

Reyes gözlerini kaçırarak Jake'e bakar.

"Catherine ve Jenna da garajımdaki tek kullanımlık giysilerden haberdardı." Sesi şimdi sinsi. "İkisi de bir tane alabilirdi; çoğu zaman garajı kilitlemiyorum bile. Bunu bilmeniz gerekiyor. Onları ben öldürmedim ama belki de onlardan biri öldürdü."

Sanki kilisenin içindeki herkes hareket etmeyi bırakmış, sahneye kilitlenmiş gibidir. Irena çevrede Audrey ve kızını görür. Audrey yüzünde bir sırıltıyla her şeyi dikkatle izlemektedir.

Irena bu aileyi tanıyor. Birbirlerine düşman olacaklar. Bu çocuklar hep böyle yapar. Her zaman yaptıkları şey. Irena aniden fotoğrafçıların öfkeyle fotoğraf çekerken çıkardıkları sesin farkına varır.

- - -

Geçen haftanın olaylarından yorgun düşen Reyes akşam en sevdiği koltuğuna çökmüş, karısı çocukları yatmaya hazırlarken o günkü cenazeyi düşünmektedir. Aslında ona yardım etmesi gerekiyordu ama karısı ona şöyle bir baktı ve ayaklarını uzatmasını söyledi, bitkin görünüyordu.

Reyes'in kendi kendine sorduğu gibi, her iki kız kardeşin de Dan Merton'ın garajındaki tek kullanımlık tulumlardan haberdar olduğu ve iddia ettiği gibi bunlara erişimi olduğu doğru mu? İçlerinden biri suçu üstleneceğini umarak cinayetleri işlemiş olabilir mi? Ve daha büyük bir pay almak için?

Catherine o gece eve döndüğü konusunda yalan söyledi. O zaman onları öldürdü mü? Kendisi bir yerden bir tane satın alma riskine girmektense ve muhtemelen kardeşinin üzerine şüphe düşürmek için o takım elbiselerden birini almış olabilir. Belki de sadece koruyucu kız kardeş gibi davranıyordur. Audrey, Fred ya da Sheila'nın çocuklardan birine ya da birkaçına babalarının vasiyetini Audrey'nin lehine değiştirme planından bahsetmiş olabileceğini iddia ediyor. Eğer bu doğruysa, kim biliyordu? Acaba

Mülkün yarısını teyzelerine kaptırmak, içlerinden birini cinayete sürüklemeye yeter mi?

Ve Jenna ... Şey, Jake çok iyi bir yalancı değil. Jenna ve Jake, Fred ve Sheila ile evdeyken o bir saat içinde gerçekten ne oldu? Daha sonra geri gelip cinayetleri birlikte mi işlediler? Yoksa Jenna bunu kendi başına mı yaptı? Şimdilik, Jake onun mazeretinin arkasında duruyor.

İki kız kardeşle de tekrar konuşmalı. Ve muhtemelen o aileyi herkesten daha iyi tanıyan eski dadıyla bir kez daha konuşmak istiyor.

OceanofPDF.com

Catherine Pazar sabahı uyandığında, önceki uzun ve zor günün yorgunluğu hâlâ üzerindeydi. Kapısının önündeki gazeteyi eline alır ve sokakta muhabirleri ve televizyon araçlarını görür. Şimdiye kadar

Basın onları çoğunlukla yalnız bırakmıştı. Ona doğru hücum ederler ve o da kapıyı hızla kapatır. Elindeki kâğıda bakar.

Aylesford Record, ailesinin öldürülmesiyle ilgili hikayeyi yine ön sayfaya taşıdı. Ama bu sefer farklı. Bir fotoğraf var ve Catherine'in nefesini kesiyor; Dan'in dedektife kinini kismaya başladığı kilisedeki o korkunç anın samimi bir fotoğrafı. Catherine fotoğrafı inceler; soğuk ve öfkeli görünmektedir. Dan heyecanlı, Jenna şaşkın. Ailenin hiç de hoş olmayan bir fotoğrafıdır bu ve Catherine'in içini ürpertir. Catherine yavaşça mutfığa doğru yürür ve masaya oturur, makaleyi hızla ve giderek artan bir hoşnutsuzlukla okur. Merton'lara zenginlikleri ve konumları nedeniyle şimdiye kadar tanınan mesafe ve saygı ortadan kalkmıştır. Eldivenler çıkmıştır ve Gimdi basın kan dökmek istemektedir.

ZENGİN ÇİFTİ KİM ÖLDÜRDÜ? AİLELER ARASINDAKİ ANLAŞMAZLIK CENAZE TÖRENİNİ BOZDU

Makaleyi gözden geçiriyor ve bunu yaparken bazı anahtar ifadeler ve cümleler gözüne çarpıyor.

. . olayın şiddete dönüşen bir soygun olduğuna dair spekülasyonlar . . . Belki de davayla ilgili yeni bir teori ortaya çıkıyor. Dan Merton polise kulak misafiri olmuş.

İki kız kardeşi, Catherine Merton ve Jenna Merton, şüpheli olarak değerlendirilmelidir . . . her zaman çok özel ve toplumdaki konumunun bilincinde olan bir ailede şok edici bir anlaşmazlık görüntüsü. . . .

Okumaya devam ederken Catherine'in kalbi sıkışır.

Polis dikkatini üç yetişkin çocuğa odaklamış durumda her biri Merton'ların mirasından pay alması bekleniyor. Konuyla ilgili konuşan bir kaynak adının açıklanmaması koşuluyla, cinayetlerin tek nedeninin para olmayabileceğini iddia ediyor. Ailenin sorunlu bir aile olduğu anlaşılıyor. çünkü cenazede olanlardan sonra. . . .

Catherine Ted'in mutfığa girdiğini duyunca başını kaldırır.

"Buna inanamayacaksın," der Catherine, midesinin bulandığını hissederek, adam karşısına otururken gazeteyi önündeki masaya fırlatır. Catherine kahveyi koymak için ayağa kalkar.

Ted sessizce okuyor, yüzü asık. "Tanrım," diyor.

Catherine acı bir şekilde, "Dan neden çenesini kapatması gerektiğini anlamıyor?" diyor. "Ve hepimiz o isimsiz kaynağın kim olduğunu biliyoruz." diye ekliyor.

- - -

LISA soğumuş olan kahvesine bakıyor. *Aylesford Record*'daki rahatsız edici makaleyi okudu.

Hiç bu kadar korkmamıştı, hiç bu kadar yalnız olmamıştı. Dan çözüldü. Dün cenazede yaptıklarıyla ikisini de kız kardeşlerinden koparmıştır. Onun kendisine sadık kalmasını ve Catherine ve Jenna'yla bir daha hiçbir şey yapmamasını bekliyor. Sanki aklını kaçırmış gibi. Dün gece felaket cenazeden ve golf kulübündeki bitmek bilmeyen olaydan sonra bu konuda tartıştılar ama o mantığı dinlemedi. Neredeyse kendini, kız kardeşlerinden birinin ailelerini öldürdüğüne ve suçu ona yüklediğine ikna etmiş gibi görünüyor.

Yoksa onu ikna etmeye çalıştığı şey bu mu?

Her şey anlaşılmaz. Lisa imkansız bir durumda.

- - -

REYES VE BARR, Catherine Merton için arama emrini beklerken Pazar sabahı erken saatlerde Irena Dabrowski ile tekrar görüşür. Temizlikçi kadın ikinci kez görüşme odasında karşılarında oturmaktadır. Reyes anahtarın onda olabileceğine inanıyor. Merton'ların çocuklarından birinin ailesini öldürdüğüne inanmaktadır. Onun da böyle düşündüğüne ikna olmuştur. Kadın kesinlikle söylediğinden fazlasını biliyor.

"Birini koruduğunuzu biliyoruz."

"Ben kimseyi korumuyorum. Kimin yaptığını bilmiyorum." Masaya bakıyor ve biraz umutsuzca "Bilmek istemiyorum" diyor.

Reyes dikkatle öne doğru eğiliyor. "Ama biliyorsun ya da oldukça iyi bir fikrin var," diyor. "Çocuklardan biriydi, değil mi? Onlardan biri olduğunu biliyoruz -ya da belki ikisi ya da hepsi birlikte- ve sen de biliyorsun." Kadın başını kaldırıyor ve adam onun gözlerinde yaşların oluşmaya başladığını görüyor. Bekliyor ama kadının tek yaptığı başını sallamak oluyor.

Masanın üzerindeki dosyayı açar ve cinayet mahallerinin fotoğraflarını çıkarıp masanın üzerine yayar. Bir göz atıyor, sonra hızla başka tarafa bakıyor.

"Peki sizce eski suçlamalarınızdan hangisi bunu yapabilir?"

Sonunda, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını yalıyor. Reyes sabırsızlığını göstermemeye çalışarak bekliyor.

"Kimin yaptığını bilmiyorum." diyor. Sanki kendini daha fazla tutma çabası ona çok ağır geliyormuş gibi yenilgiyle yere yığılıyor. "Ama içlerinden herhangi birinin bunu yapabileceğini düşünüyorum."

"Neden?" Reyes ikna etmeye çalışıyor, sesi artık daha kısık.

Yutkunuyor. Titreyen eliyle su bardağından bir yudum alıyor. Gözyaşlarını bir mendille siler. "Çünkü her birini ne kadar sevsem de, nasıl olduklarını biliyorum. Zeki, bencil ve açgözlüler ve babaları bir psikopat. Elimden gelenin en iyisini yaptım ama

hiçbiri." Bir damla gözyaşını daha siliyor ve ona bakıyor. "Ama bunu asla birlikte yapmazlardı. Birlikte hiçbir şey yapmazlar."

- - -

AUDREY, *Aylesford Record*'daki makaleyi tekrar okur ve Fred ile Sheila'nın çocukları arasındaki çekişmenin artık herkesin görebileceği şekilde ortaya çıkmasından memnun olsa da, bu onun adaletsizlik duygusunu azaltmaz. Makalede Audrey'nin mirastan hak ettiği payı alamadığına dair bir şey yok. Robin Fontaine'e bundan bahsetmemiştir. Audrey, Merton ailesi içindeki sorunlardan bahseden isimsiz bir kaynaktı ve bunların hiçbirisi makaleye girmemiştir. Muhtemelen dava açılmasından korkuyorlardır, diye düşünüyor. Belki de bir çentik atmanın zamanı gelmiştir. Belki de o muhabiri geri aramalı ve dedektiflere söylediklerini ona da anlatmalıydı. -Fred'in vasiyetini değiştireceğini ve o çocuklardan birinin katil olduğunu. Ama muhtemelen bunu da basmayacaklar. Elinde kanıt yok.

Ellen Pazar sabahı düzenli yürüyüşleri için uğruyor. Güzel havalarda Aylesford çevresindeki çeşitli parkurlarda yürüyüş yapmayı seviyorlar. Her Pazar, birlikte parkurlardan birinin başına gidiyorlar. Şimdi her ikisi de su şişeleri taşıyor ve yürürken konuşuyorlar.

Doğa parkuru boyunca sessizlik hakimdir, sadece ara sıra koşucular ya da bisikletliler yanlarından geçmektedir. Audrey düşüncesizce Ellen'a ne yapmayı düşündüğünü söyler.

"Muhabirle konuşan sendin," diyor Ellen. "Evet. Ne yani, konuşmamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Ellen cevap vermekte yavaş davranır. Audrey onun yanında yürürken Ellen'ı düşünür. Ellen hiçbir zaman ortalığı karıştıran biri olmamıştır; oldukça sakin bir yaşam sürmüştür. Audrey her zaman renkli biri olmuştur, diye düşünür, Ellen ise daha çekingendir, biraz faremsidir, kahverengi saçları griye boyanmıştır, sade pantolonları ve hırkaları sessiz tonlardadır. Sanki fark edilmek istemiyormuş gibi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda Ellen. "Birini cinayetle suçlamak-"

"Hiçbir şey yapmadan öylece duramam," diye ısrar ediyor Audrey. "En azından Fred için adaleti sağlamaya çalışabilirim."

Ellen, "Belki de bu işi polise bırakmalısınız," diye öneriyor. "Aslında onlardan birinin yaptığını *bilmiyorsun*."

Audrey alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ellen ısrar ediyor.

Audrey yürümeyi bırakır ve bir karara varmış gibi ona bakar. "Sana bir şey söyleyeceğim. Korkunç bir şey. Ama bunu asla tekrarlamayacağına yemin etmelisin. *Kimseye*."

OceanofPDF.com

Audrey, Ellen yanında yürürken hikâyesini anlatırken geçmişe doğru kayar. Kimseye söylemeyeceğini sanıyordu ama şimdi Fred öldü ve artık onu korumak zorunda değil. O biliyor ki Ellen'in bir şey söylemeyeceğine güvenebilir. O konuştukça, uzun zamandır gömülü olan anılar ve duygular devreye girer. Bir ömür boyu içinde kilitli tuttuktan sonra nihayet birine anlatmak rahatlatıcıdır.

Ona büyüdükları evi anlatır, Vermont'ta daha iyi günler görmüş harap bir kırsal mülktür. O yaz Audrey on bir, Fred ise on üç yaşındaydı. Babaları yıllardır kötü bir gidişat içindeydi. İçki içtiği için birbiri ardına işini kaybetmişti ve Audrey ailesinin masaya nasıl yemek koyabildiğinden emin değildi. Bazen annesinin ailesinden postayla bir çek geldiğini düşünüyordu. Ama her akşam mutfak tezgahında yeni bir viski şişesi oluyordu ve sabah okula gitmek için kalktığında boş oluyordu. Ve her nasılsa ertesi akşam bir tane daha ortaya çıkıyordu. Okul servisindeki bazı çocuklar yırtık pırtık giysileriyle dalga geçtiğinde utanarak ve acı çekerek içki parasının nereden geldiğini merak ederdi.

Kirli mutfakta bir odun sobası vardı. Oturma odasında, şöminenin şöminesinde, babalarının büyük büyükbabasının eski, çerçeveli bir fotoğrafı vardı - tek şöhrat iddiası cinayetten asılmış olmasıydı. Dar bir ahşap merdiven üst kattaki üç yatak odasına ve bir banyoya çıkıyordu. Audrey, anne babasının yatak odasının kapısının çarpma sesini hatırlıyor. Koridorun sonundaki annesinden gelen ağlama sesini.

Okuldan eve hiç arkadaş getirmezdi. Bazen okul otobüsü güzergahındaki diğer kızların evlerine davet edilirdi, ama o asla bu teklife karşılık vermezdi. Bir şekilde çocuklar anlıyordu. İnsanlar babasının alkolik olduğunu biliyordu.

Ama durum bundan daha kötüydü. Babaları çirkin, öfkeli bir alkolikti. Ve ne kadar çok içerse, o kadar kötüleşiyordu. Fred gevezelik ederse, ki o yaz çok gevezeydi, hıncını Fred'den çıkarırdı. Fred'in suratına tokat atardı. Fred hiç ağlamadı. Ama o yıl boyu uzamış ve güçlenmişti ve sonunda babasına bir tokat atarak, Audrey ve annesi şaşkınlıkla onu izlerken babasını mutfak masasına ve yere çarpmasına neden oldu. Fred'e bir daha asla vurmadı.

Bunun yerine ara sıra annelerini tokatlıyordu. Ama çoğunlukla sözlü tacizde bulunuyor, Audrey'e isimler takıyor, ona annesi gibi şişman ve aptal olduğunu söylüyordu. Fred kız kardeşini savunmuyordu ama yine de ona tapıyordu. Onu ailenin işleyen reisi olarak görüyordu. Bir şekilde onları bu durumdan kurtaracağını düşünüyordu.

Audrey normal olmak, diğer aileler gibiymiş gibi davranmak için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden babasının arabasındaki boşları temizledi -bazen bira kutuları ama çoğunlukla viski ve votka şişeleri- ve onları çöpe attı. Evi temizledi. Çaba gösterdi. Annesi çok geçmeden ona daha fazla güvenmeye başladı. Audrey okulda çok çalıştı çünkü bildiği tek şey, sonunun annesi ve babası gibi olmasını istemediğiydi; evden uzaklaşmak istiyordu. Bazen kendisini ve Fred'i ebeveynlerine bakan yetişkinler gibi hissediyordu.

Fred harikaydı. Herkes öyle derdi. Okulda hiç zorlanmadan, en yüksek notları alarak ilerlerdi. Audrey kardeşinin tanıdığı en zeki insan olduğunu düşünüyordu. Sporda çok başarılıydı, kolayca arkadaş edinirdi. Yakışıklıydı ve bütün kızlar ona aşıktı. Audrey de kolayca arkadaş edinebiliyordu ve okulda başarılıydı ama tombul ve sade bir kızdı ve kendisine söyleneni yapmak dışında hiçbir konuda iyi değildi. Ama Fred farklıydı. Kendine güveni vardı. Bir yerlere geleceğini biliyordu.

Bazen evde işler kötü gittiğinde, boş ahırda oturup konuşurlardı.

Fred bir gün, "KeŖke lseydi," dedi.

Audrey onun kimden bahsettiğini biliyordu. O da aynı Ŗekilde hissediyordu. Bazen babasının sarhoŖken araba kullanıp kaza yaptığını ve anında öldüğünü hayal ederdi. Bu fantezilerde baŖka hiç kimse zarar görmüyordu. Belki de bilmedikleri bir sigorta parası bile vardı. Genç Audrey'nin hayallerinin çoğu, çok az paraları olduğu için çok fazla paraya sahip olmakla ilgiliydi. Beklenmedik bir miras. Bir piyango kazancı. Gömülü bir hazine.

Fred sanki biraz dŖnmŖ gibi, "Eğer lmŖ olsaydı, Ŗehre geri dönüp annemin kız kardeŖiyle yaŖayabilirdik," dedi.

Fred, küçükken üzerine titreyen ama yıllardır görmedikleri Mary teyzesini çok seviyordu.

"Annemin artık Mary Teyze'yle konuŖmadığını sanıyordum," dedi Audrey.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?" Fred söyledi. "Mary Teyze babamdan nefret ediyor. Bu yüzden ziyarete gelmiyor."

"O zaman neden onu onsuz ziyaret etmiyoruz?" Audrey sordu.

Ona ne kadar aptal olduğunu söyleyen bir bakıŖ attı. "nk hiç paramız yok. Babam hepsini içiyor," dedi.

Audrey sustu. Belki de para gönderen Mary Teyze'ydi. Bu ona umut veriyordu. "Belki annem babamı terk etmeye karar verir ve biz de Mary Teyze'yle yaŖamaya gideriz."

Ona hayal kırıklığı dolu bir bakıŖ attı.

"Yapmayacak." "Neden?"

"nk o çok aptal ve çok korkmuŖ." Bir dakika boyunca sessizce oturup dŖnd. "Ama o pislikten yeterince çektim."

O yaz iŖler giderek gerginleŖti. Okul olmadığı için Audrey'nin eli kolu bağlıydı. Fred eski bir on vitesli bisiklet "bulmuŖ" ve onu arkadaŖlarını ziyaret etmek için kullanmıŖ, Audrey'i evde tek baŖına bırakmıŖtı. Annesi kasabadaki bakkalda yarı zamanlı bir iŖ bulmayı baŖarmıŖtı. Babası bütün sabah uyudu, sonra akŖamdan kalma ve kötü bir Ŗekilde uyandı. Audrey ondan olabildiğince uzak duruyordu.

Sonra Ağustos ayında bir gün, öğleden sonra tarlada yryŖten dönüyordu. Fred bisikletiyle arkadaŖlarına katılmaya gitmiŖti.

Geç saate kadar dönmeyeceğini söyledi. Annesi markette vardiyasında çalışıyordu.

Ahırın önünden geçerken kapı açıldı ve Fred dışarı çıktı. Kızarmış görünüyordu, saçları ve giysileri dağınıktı ama sanki halinden memnunmuş gibi gülümsüyordu. Onu orada görünce şaşırdı ve samanlıkta bir kız olup olmadığını merak etti. Tam arkasını dönüp onu görmemiş gibi davranacaktı ki, adam onu fark etti. Tamamen hareketsiz kaldı ve gülümsemesi kaybolmuş bir şekilde ona baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" dedi sertçe. "Hiçbir şey," dedi kadın çabucak.

"Beni mi izliyordun?" diye sordu. "Hayır. Tarladaydım."

Bir karara varmış gibiydi, sonra az önce çıktığı ahır kapısına doğru baktı. "Sanırım sorunumuz çözüldü," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Audrey anlamayarak sordu.

Başıyla onu takip etmesini işaret etti. Kadın yaklaştı ve arkasından ahıra adım atarak tanıdık, küflü saman kokusunu içine çekti. Sonra gözleri loş ışığa alıştı ve çığlık attı.

Babası, boynuna kalın bir ip dolanmış, ortadaki bir kirişe asılı duruyordu. Gözleri şişmiş, dili dışarı sarkmış, boynu doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Groteskti. Tamamen hareketsiz duruyordu, açıkça ölmüştü.

Hâlâ çığlık atıyordu.

Fred onu sarsarak, "Kapa çeneni," dedi.

Sustu ve kardeşine baktı. İlk kez kendinden emin görünmüyordu, sanki onun ne yapacağını tahmin edemiyordu. Daha on bir yaşındaydı ama her şeyi bir araya getirmişti. Tekrar babasına baktı ve yutkunmaya çalıştı ama boğazı kurumuştı. Toprak zeminde kenara atılmış eski bir yağ varili vardı. İntihar gibi görünüyordu ama o daha iyi biliyordu.

"Bunun yapılması gerekiyordu," dedi.

Şok geçirerek sessizliğe gömüldü. Fred'in böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemişti. Annelerini gitmeye ikna edebileceğini düşünmüştü. Fred'in böyle bir şey yapabileceği hiç aklına gelmemişti.

"Gitmem gerek," dedi. "Daha sonra döneceğim."

"Ne yapmam gerekiyor?" Audrey panik içinde sordu. Ahırda bir cesetle yalnız kalmak istemiyordu.

"Akşam yemeği saatinde git onu ara. Onu bulabilirsin. Sonra da polisi ara. Hiçbir şeyden şüphelenmezler. O tam bir ezikti. İntihar etmesine kimse şaşırmayacaktır."

"Ama ..."

"Ama ne?" dedi soğuk bir sesle.

"Nasıl . . ." "*Bunu nasıl yapabildin?*" diyecekti ama kelimeleri çıkaramadı.

O yanlış anladı. "Ona ahırda göstermek istediğim bir şey olduğunu söyledim. Onu buraya getirdikten sonra arkasından yaklaştım ve iple boğarak bayılttım. Sonra onu astım. Zor kısmı buydu. Göründüğünden daha ağır." "Beni burada görmemen gerekiyordu." diye ekledi.

Ona döndü. "Seni görmemiş olsaydım bana gerçeği söyler miydin?"

Başını ona doğru eğdi. "Hayır. Ama artık bildiğine göre, bunu kendine saklayacaksın." Sormuyordu. Ona söylüyordu. "Bunu bizim için yaptım."

Ellen eve bir inançsızlık sisi içinde dönüyor. Audrey'nin anlattıkları onu o kadar da rahatsız etmiyormuş gibi davranmak zorunda kalmıştı. Ama korkunçtu, gerçekten korkunçtu. Bir daha Audrey'nin yüzüne bakıp bakamayacağını bilmiyordu.

bir daha asla aynı şekilde. Audrey de onunla birlikte gitmişti. Babasının cinayetini örtbas etmişti. Ellen kendine Audrey'nin sadece on bir yaşında, bir çocuk olduğunu hatırlatır.

Ellen garaj yolunda arabasının içinde oturduğunu, hiç kıpırdamadan önüne baktığını fark eder. Arabadan iner, eve girer ve yürüyüş ayakkabılarını çıkarır. Sonra mutfâğa gider ve tezgâha yaslanarak artık bildiklerini sindirmeye çalışır.

Audrey'nin kendisine anlattıkları ile tanıdığı Fred'i bağdaştırmaya çalışır. Audrey'e göre Fred soğukkanlı bir katildi. Neden bu konuda yalan söylesin ki? Hikâyeyi uydurarak kazanacağı hiçbir şey yoktur. Fred'de her zaman bir soğukluk, bir bencillik vardı. Ellen onun bir narsist olduğunu düşünmüştü. Öfkelendiğinde bile şiddete başvurduğunu hiç görmemişti ama kendi çıkarlarının peşinde koştuktan da geri durmuyordu. Ve Audrey'nin ona anlattıklarından sonra, artık onun neredeyse kesinlikle bir psikopat olduğunu biliyordu.

Audrey, kendi deyimiyile bu *psikopati lekesinin* Fred'in çocuklarından birinde mevcut olduğuna ikna olmuştur. Bu kalıtsal bir özellik mi? Google'da araştırmalı. Audrey öyle olduğunu söylüyor. Kendisinin ve Fred'in büyük büyükbabasının da bir katil olduğunu söyledi.

Ellen, Fred Merton'la tanıştığı ilk günü çok net hatırlıyor, çünkü o gün hayatını değiştirmişti. Okuldan yeni mezun olmuştu ve adamın mülakatı yönetme tarzı gözünü korkutmuştu. Ateş etmişti.

Ona birkaç soru sorduktan sonra görünüşünü beğendiğini söyledi. Bunu nasıl karşılayacağından emin olamamıştı; adam uygunsuz mu davranıyordu? O günlerde bu sadece geçici bir soruydu, üzerinde fazla düşünülmemişti. Ve işe ihtiyacı vardı. Adam ona işi teklif etti ve o da kabul etti. Onun için çalıştığı on yıl boyunca onu iyi tanımaya başlamıştı. Fred'in tek derdi kendisiydi; diğer insanlar sadece bir araçtı. Büyük bir cazibesi, hatta karizması vardı, ama o cazibenin ne olduğunu biliyordu - istediğini elde etmek için kullandığı bir şey. O yüzden bunu onun üzerinde denediğinde, kadın direndi. Ona yıllarca direndi. Sonunda pes ettiğinde, kendi şartlarında ve kendi amaçları içindi, ancak bunu bilmesine izin vermedi. O zaman değil.

Ama Audrey'nin ona söyledikleri Ellen'ın sinirlerini bozmuştur. Aldığı riskin farkına ancak şimdi varır. Henüz öğlen olmasına rağmen kendine bir kadeh şarap koyar.

- - -

SICAK bir bahar günüdür ve Ellen'la yaptığı uzun yürüyüşten sonra Audrey doğruca mutfığa gider ve buzdolabını açar. Önceden karıştırılmış buzlu çaydan plastik bir sürahi çıkarır, kendine uzun bir bardak doldurur ve yarısını yudumlar, hala bunca yıldan sonra Ellen'a ne açıkladığını düşünmektedir. Ellen şok olmuş gibiydi. Aslında şok *olmuştu*. Ellen, Audrey'e kıyasla oldukça korunaklı bir hayat yaşamıştı. Bardağını doldurdu ve oturma odasına taşıdı. Oturdu ve dizüstü bilgisayarını sehpadan kucağına çekti.

E-postalarını tararken ve internetteki haberleri incelerken biraz sersemlemiş hissetmeye başlar. Ayağa kalkıyor, banyoya gidiyor ve yüzüne soğuk su çarpıyor. Bilgisayarının başına döndüğünde kendini hâlâ biraz kötü hissediyordu. Kendini iyi hissetmemeye başlayana kadar bunu görmezden gelmeye çalışır. Şimdi başı ağrıyor ve midesi bulanıyor. Bir şey kapıp kapmadığını merak ediyor. Ama sonra faresini kullanmaya çalışırken ve bir bardak buzlu çaya uzanırken sakarlaştığını fark eder. Bir şeyler çok yanlış. Görüşü bulanıklaşmıştır. Telaşa kapılarak cep telefonu ile 911'i arar ve ardından kanepenin kenarına kusar.

- - -

Catherine kapıyı açtığında ve kapısının önünde toplanan insanları fark ettiğinde Pazar günü öğlen saatleridir. Dedektifler Reyes ve Barr, arama emri ve arkalarında tüm ekipleriyle oradadır. Ted gelip onun yanında durur.

İtiraz etmek ister ama kendine endişelenecek bir şey olmadığını söyler. İçeri girmelerine izin veriyor. Başka ne yapabilir ki? Bulabilecekleri bir şey yok.

Arama devam ederken, Ted'le birlikte arka planda kalırlar. Onlar kişisel eşyalarını karıştırdıkça kadın giderek daha da rahatsız olur. İç çamaşırını çekmecesini, kirli çamaşır sepetini karıştırırlarken kızarır. Mücevher kutusunun içindekiler de dahil olmak üzere her şeyin dikkatlice fotoğrafını çekerler. Elektronik eşyalarını, hatta cep telefonunu bile alıyorlar.

Dan'in evini aradıklarında neler hissetmiş olabileceğini anlamaya başlıyor. Sinirleri bozulmuş ve öfkelenmiştir ama yapabileceği hiçbir şey yoktur.

- - -

ELLEN şarap bardağını lavaboya koyar ve mutfaktan çıkar. Alkol onu biraz sakinleştirmiştir. Yatmak için yukarı çıkmak üzereyken kapı çalar. Cevap vermek için geri döner.

Kızı Rose. Onu her gördüğünde daha kötü görünüyor ve Ellen'in endişesi onu gördükçe artıyor. "Rose, tatlım, içeri gel. Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diyor Rose, açıkça yalan söylüyor. Hiç uyumamış gibi görünüyor. Ya da son zamanlarda fazla yemek yememiş. Kıyafetleri ona büyük geliyor.

"İyi görünmüyorsun," diyor Ellen endişeyle. "Yorgun görünüyorsun. Ve gittikçe zayıflıyorsun. Neden bana sorunun ne olduğunu söylemiyorsun?"

"Yanlış bir şey yok! Sadece iş, anne. Stresli, hepsi bu. Sadece ziyarete geldim. Üçüncü dereceye ihtiyacım yok."

Ellen barış işareti yaparak ellerini havaya kaldırır. "Özür dilerim. Aç mısın? Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım mı? Sandviç?"

"Tabii. Teşekkürler."

Rose onu mutfığa kadar takip eder ve orada birkaç ton balıklı sandviç yapmaya başlar.

"Dünkü cenazeyi kaçırmam çok kötü oldu," diyor kızı. "Barbara teyzene ziyaret edeceğime dair söz vermiştim."

"Biliyorum. Ama görmeliydin. Dan'ın söyledikleri oldukça üzücüydü. Catherine için çok kötü hissettim."

Ellen dönüp kızına bakar, Audrey'nin yürüyüşleri sırasında ona anlattığı korkunç şeyler hâlâ zihnindedir. "Bu sabah gazetede okudum."

Rose sıkıntılı görünüyor ve ona gazetenin atladığı detayları anlatıyor. "Catherine'den beri o ailede işlerin iyi gitmediğini biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim."

Ellen başını sallar. "Catherine'le konuştun mu? Siz çok iyi arkadaşsınız."

"Onu görmeye gittim," diyor Rose. "Berbat durumda." Sandviçine konsantre oluyor.

"Onu daha fazla görmeye çalışmalısın," diyor Ellen. "O senin en iyi arkadaşlarından biri ve eminim senin desteğini kullanabilir."

- - -

CATHERINE, Dan'ın evinde yaptıkları gibi kan izi aradıklarını düşünerek, evini kimyasallarla spreylemelerini, mutfak ve banyo lavabolarına ve bodrumdaki çamaşır odasına odaklanmalarını izler. Hiçbir şey bulamazlar.

Catherine'in utanç verici bulduğu dışarıyı, önü ve arkayı ararlar. Komşular sokaktan ve pencerelerin arkasından izliyorlar. Basın da oradadır. İçeride saklanır.

Birkaç saat sürer ama sonunda bitmiştir. Dedektifler ve ekipleri Catherine'in arabasını aldılar. O da bu konuda çok kızgın. En azından Ted'in arabası hâlâ ellerinde ama o da iki koltuklu ve en iyi araba değil.

Pratik. Teknisyenlerden birine arabasını geri almasının ne kadar süreceğini soruyor ama teknisyen cevap vermiyor.

Sonunda gittiklerinde, bir şeyleri kırmak istiyormuş gibi hissederek kapıyı arkalarından sıkıca kapatıyor.

"En azından bu iş bitti," diyor Ted. Rahatlamış görünüyor. "Şimdi belki bizi rahat bırakırlar."

Daralmış gözlerle ona bakıyor. Neden bu kadar rahatlamıştı? Bir şey bulmalarını beklemiyordu herhalde. Sıkı bir gülümsemeyi zorluyor. Ondan şüphe ediyor olamaz. Her şey onu etkiliyor. Hepsine ulaşıyor.

OceanofPDF.com

Ertesi sabah, Pazartesi, Catherine tarihi fark eder. Ailesinin öldürölmesinin üzerinden altı gün geçtiğini değil. Ama 29 Nisan olduğunu. Olan onca şeyden sonra, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştır. Geç kalmıştır.

Ted çoktan işe gitti ama Catherine daha fazla izin aldı. Onun burada olmamasına sevinir. Üst kattaki banyoya girer, gergindir. Polis bir gün önce oraya gelmişti ve banyo dolabındaki her şeyi nasıl karıştırdıklarını hatırlıyor. Şimdi bir hamilelik testi çıkarır. Paketinden çıkarır ve test şeridine işlemeye hazırlanır. Umutlanmamaya çalışır. Sadece dört gün gecikmiştir. Ve tüm bu stres onu kolayca yanıltabilir. Muhtemelen hamile değildir. Ama iyi bir habere gerçekten ihtiyacı var.

Şeride işiyor ve bekliyor.

Bakmak için kendini zor tutuyor. Baktığında da gözyaşlarına boğuluyor.

O hamile. Sonunda.

- - -

Saat dokuzda Reyes Jenna'yı tekrar görüşme odasına alır. Jenna avukata ihtiyacı olmadığına dair güvence verir. Yerleştiklerinde, kayıt devam ederken Reyes, "Paskalya Pazar günü, akşam yemeğinden sonra herkesten bir saat daha fazla kaldığınızda, babanız ya da anneniz babanızın vasiyetini değiştirerek mirasının yarısını kız kardeşine bırakmayı planladığından bahsetti mi?" diye sorar.

Kaşlarını çatıyor, başını sallıyor. "Hayır, öyle bir şey yok, sadece Audrey'nin söylediği bu. Saçmalık."

"Belki de değildir. Baban pankreas kanseriydi. Ölmek üzereydi, işlerini yoluna koyuyordu."

Şaşırmış görünüyor. "Bunu bilmiyorduk."

Ona sabit bir şekilde bakıyor. Reyes, "Kardeşin Dan cenazede bazı şeyler söyledi," diyor.

"Evet, bu Dan."

"Garajındaki tek kullanımlık tulumlardan haberin var mıydı?"

"Evet, hepimiz onları biliyorduk, Irena da. Tavan arasında çalışırken hepimiz onu o kıyafetlerden birini giyerken görmüştük."

"Garajını kilitlemeden bıraktığını biliyor muydun?"

"Sanırım hepimiz öyle yaptık. Nedense hiç kilitlemezdi. Sadece evi."

"Anne babanızı öldürenin siz ya da kız kardeşiniz olduğunu öne sürüyor."

Kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Onu ciddiye almıyorsun, değil mi? Her zaman omzunda bir çip vardı. Hepimiz arasında en kötü durumda olanın kendisi olduğunu, Catherine ve benim çok daha iyi durumda olduğumuzu düşünüyor." Derin bir iç çekiyor. "Bu konuda çok üzülmüyoruz, çünkü o haklı."

- - -

AUDREY bir hastane yatağında, hastane önlüğü giymiş, makinelerle çevrili ve kolunda bir serumla uyanır. Bir an için olanlara anlam veremez. Burada ne işi var? Bir kaza mı geçirdi? Sonra her şey aklına geliyor -hastalık, kusma-yere yığılmadan hemen önce 911'i arıyor. Ölebileceğini düşünüp bilincini kaybediyor. Ondan sonrasını hatırlamıyor.

Ama ondan önce buzdolabından buzlu çay içiyordu.

Kesinlikle kavrulmuştur ve yanındaki masada duran kâğıt su bardağına uzanıp hepsini içer. Çağrı düğmesine basıyor ve birinin gelmesini bekliyor.

- - -

CATHERINE MERTON avukatıyla birlikte geliyor.

Dördü görüşme odasına yerleşirken Reyes ona kibarca "Günaydın," diyor. Kaseti başlatıyor, gerekli tanıtımları yapıyor ve başlıyor.

"Babanızın mirasının yarısını kız kardeşi Audrey'e bırakmayı planladığını biliyor muydunuz?"

Homurdanıyor. "O da öyle diyor. Hiçbirimiz ona inanmıyoruz." "O gece yemekte bu konu konuşulmadı mı?"

"Hayır, tabii ki değil. Çünkü o uyduruyor. O bunu asla yapmazdı."

"Pek emin değilim," diyor Reyes. "Randevu almaya çalışmış ama avukatı uzaktaymış. Bir sonraki hafta için randevu aldı ama o zamana kadar ölmüştü." Hiç tereddüt etmeden onun bakışlarını tutuyor. "Baban ölüyordu," diyor. Kızın gözlerinde bir şaşkınlık seğirmesi görüyor. "Belki de bu yüzden işlerini yeniden düzenliyordu."

"Bilmiyordum," diyor. "Onun nesi vardı?"

"İlerlemiş pankreas kanseri. Muhtemelen sadece birkaç ayı vardı." Bir an için bunu sindirmesine izin verir. Sonra da, "Evinizi ararken ilginç bir şey bulduk." diyor.

Gözlerini ona odaklıyor, aniden temkinli. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bir çift küpe."

"Daha spesifik olmanız gerekecek," diyor sertçe. "Bir sürü küpem var."

"Ama bu, öldüğü gece annenizin mücevher kutusundan kaybolan bir çift küpeydi."

"Ne?" Şimdi tetikte görünüyor.

"Bir çift elmas küpe. Kare kesim ve her biri bir karat. Oldukça değerli." Önündeki dosyayı açıyor ve kadına küpelerin bir resmini uzatıyor. Fotoğrafa bakıyor, yüzü renkleniyor. Reyes diyor ki,

"Bu, sigortacılar tarafından ailenizin evinde kaybolan şeylerin envanterinden."

"Bunları ödünç almıştım. Birkaç hafta önce."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı?"

Kızgınlıkla ona bakıyor. "Ne ima ediyorsun? Ailemi öldürdüğümü ve bu küpeleri sakladığımı mı?"

"Ailenizin evinde bulduğumuz tek kayıp parçalar bunlar ve onları mücevher kutunuzda bulduk."

"Çünkü onları *ödünç aldım!*"

"Tekrar soruyorum, bunları ödünç aldığınızı doğrulayabilecek biri var mı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Bu annemle benim aramdaydı. Ama ara sıra ondan bir şeyler ödünç alırdım."

"Ailenin öldürülmesinden bir ya da iki hafta önce bunları giydiğini gören oldu mu?"

Burada avukat araya giriyor. "Onları ödünç aldığını söyledi. Devam edelim."

Catherine'in ona doğruyu söyleyip söylemediğini anlayamaz. Okuması zor biri. Ancak avukatı giderek daha endişeli görünüyor.

"O gece ailenizin yanına döndüğünüzde neden cep telefonunuzu evde bıraktınız?"

Şaşırmış görünüyor. Sinirli bir şekilde yutkunuyor. "Unutmuşum. Anahtarlarımı alırken koridordaki masanın üzerinde unutmuşum. Aklımda çok şey varken sık sık bir şeyleri unuturum."

Reyes ona inanmayan bir bakış atar. Öne doğru eğilir. "Mesele şu Catherine. Sen ve kardeşlerin, anne babanızın ölümünden milyonlar kazanacaksınız. Ağabeyin garajındaki koruyucu giysilerden haberin olduğunu ve garajın yan kapısını kilitli tutmadığını bildiğini söylüyor, kız kardeşin Jenna da bunu doğruluyor. Kayıp mücevherlerin kurtarılan tek parçaları *senin* evinde bulundu. O gece yine orada olduğunuzu biliyoruz. Bunu itiraf ettiniz. Ama önce yalan söylediniz ve kocanıza da yalan söylediniz. Ve o gece cep telefonunuzu evde bıraktınız, belki de hareketlerinizin takip edilememesi için."

Catherine öfkeyle, "Bu çok saçma," diye bağırır. "Onları ben öldürmedim, ben oraya vardığımda zaten ölmüşlerdi!" Ani sessizlikte ona bakar; az önce söylediği şey karşısında şok olmuş gibidir.

Avukatı şaşkın görünüyor.

Uzun bir süre sonra Reyes, "Ama bu mantıklı değil. Eğer bu doğruysa, neden 911'i aramadın?"

Sefil bir şekilde, "Sanırım nedenini biliyorsun." der. Adam sadece orada oturur ve bekler.

Sonunda sesi kırılarak söyledi. "Çünkü Dan'in yaptığını düşündüm."

OceanofPDF.com

Catherine o gün öğleden sonra saat birde avukatın ofisinde vasiyetleri görüşmek üzere bir randevu aldı. Walter Temple ile ayarlamış ve kardeşlerine haber vermiş. Hepsi de bekliyordum.

Ted işten çıkmış ve Catherine'i evden almıştı. O sabah dedektiflerle yaptığı görüşmeye Uber'le gidip gelmek zorunda kalmıştı, çünkü arabasını almışlardı. Şimdi Aylesford'un merkezinde, hukuk bürosunun bulunduğu binaya girerlerken Catherine kendini biraz hasta hissediyordu. Hâlâ bu sabah dedektiflerle yaptığı görüşmenin etkisindeydi ve beklentiyle korkunun birleşimi midesini bulandırıyor. Belki de sabah bulantılarının başlangıcıdır. Sırrını, küçük özel neşe kıvılcımını kendine saklıyor. Ted'e doğru zamanda söylemek için bekleyecek. Kendine endişelenecek bir şey olmadığını hatırlatır. Audrey'nin söylediklerine rağmen babaları vasiyetini değiştirmemişti. Walter Dan'e de aynı şeyi söylemişti.

İlk gelenler o ve Ted'dir. Onlar bekleme odasında otururken Dan ve Lisa içeri girer. Catherine ayağa kalkar ve Dan birkaç adım ötede dururken Lisa otomatik olarak kısa bir sarılma için ona gider. Jenna geldiğinde, Ted ve Dan çoğunlukla sessiz kalırken kadınlar küçük bir konuşma yaparlar.

Walter saat tam birde bekleme odasına gelir ve herkesi bir toplantı odasına, uzun dikdörtgen bir masanın etrafına toplar. Elinde masanın üzerine koyduğu bir dosya var.

"Hepinizin burada olmasına sevindim," diyor her birine bakarak, "ancak bu kadar trajik koşullarda olacağını hayal bile edemezdim."

Catherine odadaki gerginliği hissedebilir. Babaları vasiyetini yıllar önce değiştirmiş ve onlara hiç söylememiş olabilir. Mezarının ötesinden onlara güldüğünü hayal eder. Onu o boğ sandalyede oturmağ, eğlenmeye hazırlanırken hayal eder. Catherine kardeşlerinin her birine kaçamak bakışlar atıyor, benzer düşüncelerin onların da aklından geçtiğinden şüpheleniyor. Dan solgun ve kıpır kıpırdır ve Lisa onu sakinleştirmek için ellerinden birini tutar.

"Annenizin vasiyeti oldukça açık. Yıllar önce, ev ve kendisine ait bir miktar karşılığında kendisini babanızın vasiyetinin dışında bırakmayı kabul eden belgeleri imzalamıştı. Babanız önce ölürse, siz çocukların mirasın büyük kısmını almanıza engel olmak istemedi. Onun mirası üçünüz arasında eşit olarak paylaştırılacak. Babanızın vasiyeti daha büyük önem taşıyor. Onun özel vasiyetleriyle başlayacağım, sonra da mirasın geri kalanından bahsedeceğim," diyor Walter. "Çeşitli kuruluşlara ufak tefek bağışlar var." Yerel bir hastanenin ve anne babasının ilgilendiğı birkaç küçük hayır kurumunun adını sayar. Catherine sabırsızlık ve sinirle oturduğu yerde kıpırdanıyor. Sonunda işin özüne gelir.

"Irena Dabrowski'ye, bir milyon dolar."

Bu önemli bir m e b l a ğ . Masanın etrafındaki diğerlerine bakar. Onlar da biraz şaşırmışlar ama eski dadıları adına memnun görünüyorlar. "Audrey Stancik'e, bir milyon dolar."

Catherine kendini rahat bırakır. Doğru o zaman. Yarısını ona verme isteğini değiştirmemişti.

Walter devam ediyor. "Vergiler, masraflar ve diğer şeylerden sonra mirasın geri kalanı - sizi hukuki dilden uzak tutacağım." Onlara bakıyor. "Babanızın mirasının geri kalanı çocukları arasında eşit olarak paylaştırılacak." Masanın etrafından onlara bakıyor.

Catherine odadaki rahatlamayı, bir soluk alıp verme gibi hissedebilir. Gergin olanın sadece kendisi, ağabeyi ve ablası olmadığını fark eder. Yanındaki Ted gözle görülür biçimde rahatlar ve Lisa'nın yüzüne de bir sakinlik geldiğini görür. Son birkaç üzücü gün boyunca hepsi diken üstündeydi. Ted'e bakar ve onun elini sıkar.

Dan sandalyesinde arkasına yaslanır ve gözlerini kapatır, tam bir rahatlama tablosudur. Catherine, Walter'ı ona hoşnutsuzlukla bakarken yakalar. Merak eder.

Ne düşündüğünü. Walter cenazedeydi ve babalarının en yakın arkadaşlarından biriydi.

Catherine konuşuyor. "Peki bize mülkün değerini kabaca söyleyebilir misiniz?" Dan'ın gözlerini açıp doğrulmasını ve dikkatini tekrar avukata vermesini izler.

Walter ağır bir sesle, "Bir dakika,"
der. Hepsi beklentiyle ona bakar.

"Bu biraz sürpriz olabilir ama üzünüz Fred'in tek çocukları değilsiniz."

- - -

REYES, DAN MERTON'ın mali durumunu tekrar gözden geçirir ve daha yakından bakar. Yaklaşık altı ay önce, babası şirketini satmadan hemen önce Dan'ın yatırım şirketindeki parasının büyük bir kısmını çekerek Amir Ghorbani adında birine Brecken Hill'deki evinin birinci ipoteğiyle teminat altına alınmış yarım milyon dolar borç verdiğini biliyorlar. Bu yüzden Dan'ın hazır parası yok. Ama bu kez Reyes'in dikkatini çeken şey, belgedeki avukatın adı. Rose Cutter. İsme bakar. Rose Cutter, Merton'ların gayrimeşru üvey kardeşidir ve Fred'in vasiyeti uyarınca mirastan eşit pay alacaktır. Meşru kardeşlerin bilmediği bir şey. Barr'a "Şuna bir bak." der.

- - -

CATHERINE WALTER'a bakar ve sonra masanın etrafına bakar; hepsinin yüzünde dehşet vardır. "Ne?" der Catherine. "Başka çocuklardan haberimiz yok."

"Buna inanamıyorum! Babamın piç bir çocuğu varmış, öyle mi?" Dan diyor ki. "Şimdi de pay mı alacaklar? Yok artık."

"Kim o?" Catherine sorar.

"Genç bir kadın," diyor avukat, "Rose Cutter adında."

Catherine hemen Dan'e döner ve o da şok içinde ona bakar. Yanındaki Lisa da aniden hareketsizleşti.

"Onu tanıyor musun?" Walter açıkça şaşırılmış bir halde sorar.

Catherine inanamayarak, "O benim yakın bir arkadaşım," der. Sanki nefesi kesilmiş gibi hissediyor.

Bir süre sonra Dan, "Beni kendisiyle bir yatırım yapmaya ikna etti ve birikimlerimin çoğunu bağladı. Paraya ihtiyacım olmasının sebebi oydu." Şimdi herkes Dan'e bakıyor. Uzun saniyeler boyunca oda sessiz kalır. Sonra Dan sesini yükselterek, "Polis ailemizi onun yüzünden öldürdüğümü düşünüyor," der. Catherine'e döner. "Bu senin hatan. Benimle konuşmasını öneren sendin."

Catherine önce yanıt vermez. Ama sonra tersler: "Neredeyse tüm parayı ona bağlayacağını bilmiyordum. Babamın işi satacağını ve senin işsiz kalacağını da bilmiyordum."

"Evet, ben de bilmiyordum," diyor Dan.

Walter boğazını temizler. "Onunla tanışıklığınız olduğunu fark etmemiştim. Rose Cutter'ın vasiyette yer aldığını baban dışında kimse bilmiyordu. Annen bile bilmiyordu. Rose Cutter'ın bilmediği kesin."

Jenna alaycı bir tavırla, "Sanırım bunun bir sürpriz olmasını istedi," dedi.

"Ama babamızın aynı olduğunu biliyor mu?" Catherine sorar. Rose'un başından beri bilip bilmediğini merak eder. Bunca yıldır arkadaşlıklar ve Catherine'in hiçbir fikri yoktu. Ama belki Rose biliyordu.

"Bunu bilmiyorum," diyor Walter. "Annesi ona söylemiş olabilir. Ama annesinin vasiyetten haberi olmazdı, bundan eminim."

Rose başından beri biliyorsa, diye düşünür Catherine, ihanete uğramış, kullanılmış, hatta gözetlenmiş hissetmekten kendini alamaz. "Bununla savaşılabiliyor muyuz?" Catherine sorar.

"Bunu tavsiye etmem," diyor Walter. "Fred bana uzun zaman önce onun kızı olduğunu kabul etti. Annesi Ellen Cutter bir zamanlar baban için çalışıyordu. Yirmi yıldan fazla bir süre Rose'un bakımı için ona para ödemiş. Bir de DNA testi var." "Bununla mücadele etmek pahalıya mal olur ve kaybedersiniz." diye de ekliyor.

Catherine acı acı düşünüyor: *Belki Rose onun kim olduğunu çok iyi biliyordur.* Belki de Catherine ve diğerlerinin onu aileye kabul etmesini bekliyordur.

ve mutlu bir şekilde paralarını paylaşırlar.

Onları çok iyi tanımıyor.

"Mülkün değeri ne kadar?" Dan şimdi soruyor.

"Vergi sonrası yaklaşık yirmi altı milyon," diyor Walter. "Annenin mülkü yaklaşık altı milyon daha ekliyor." Yüzünde üstü örtülü bir tiksinti ifadesi beliriyor. "Tebrikler. Üvey kardeşinizle bile artık hepiniz çok varlıklısınız."

Catherine avukata bakar ve yüz ifadesini okur. İçlerinden birinin katil olduğunu düşündüğünü fark eder. Belki de, diye düşünür Catherine, bütün bunlar sona erdiğinde yeni bir avukat bulmalıdırlar.

Avukatın ofisinden ayrılırlar ve daha sonra otoparkta konuşmak için dururlar. Dan ve diğerleri arasındaki buzlar kırılmış gibi görünüyor. Artık ortak bir düşmana, bir gaspçıya karşı birleşmişlerdir.

"Buna inanamıyorum," diyor Jenna.

"Bunun olacağını neden tahmin edemedik bilmiyorum," diyor Dan. "Anneme çok kötü davrandı." Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım daha fazlası olmadığı için şanslıyız."

Catherine, "Vasiyetçi olarak Audrey'i arayıp ona bir milyon dolar alacağını söylemem gerekiyor," diyor. "Ama geri kalanını Rose'la paylaşmamız gerektiğini ona ben söylemeyeceğim, onu tatmin etmek istemiyorum. Yine de Irena için mutluyum." Diğerleri de başlarını sallayarak onaylıyorlar.

Bir süre daha konuşurlar. Çeşitli arabalarına dağılmadan önce Catherine Dan ve Jenna'ya, "Birbirimizden ayrılmamalıyız. Polise hiçbir şey söylemeyin. Her şey unutulacak ve hepimiz zengin olacağız."

Number 22 Brecken Hill Drive, önünde gösterişli bir İtalyan çeşmesi bulunan devasa bir mülk.

"Tanrım," diyor Barr onlar yaklaşırken. "Biraz fazla değil mi? ne düşünüyorsun?"

Reyes fikir belirtmiyor. Ev sahibi Amir Ghorbani onları bekliyor. Reyes kapının zilini çalar ve içeriden özenle hazırlanmış bir trıl sesi yankılanır. Barr gözlerini devirir.

Kapı açılır ve kırk yaşlarında bir adam onları karşılar. Kimliklerine yakından bakar. "Lütfen içeri buyurun" diyor ve onları geniş bir oturma odasına yönlendiriyor; burada süslü kristal bir avizenin altına oturuyorlar.

Ev boş ve sessiz; Reyes orada başka kimsenin olmadığını düşünüyor.

Ghorbani sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, "Eşim ve çocuklarım Dubai'deki ailelerini ziyaret ediyorlar" diyor.

"Telefonda da belirttiğim gibi," diye başlıyor Reyes, "Fred ve Sheila Merton cinayetlerini araştırıyoruz."

Adam başını sallar. "Bu korkunç bir şey. Brecken Hill'deki herkes bu konuda üzgün. Ben burada oldukça yeniyim ama anladığım kadarıyla burada daha önce hiç böyle bir şey olmamış."

Reyes, "Anladığımız kadarıyla oğulları Dan Merton ile bir işiniz var," diyor.

Adam hareketsiz kalır. "İş mi? Hayır, onunla bir işim yok."

Reyes bir dosya çıkarır ve Dan Merton'ın Amir Ghorbani'ye beş yüz bin dolar avans verdiğini ve oturdukları evin birinci ipoteğiyle güvence altına alındığını gösteren belgeyi ona uzatır. Diğer adam şaşkınlık içinde belgeyi okur.

"Bunu hayatımda daha önce hiç görmedim," diyor. "Dan Merton'dan hiç borç para almadım. Bu evdeki tek ipotek bankanın üzerinde. Bu kayıtlı olamaz. Banka bunun olmasına asla izin vermez." Ghorbani kağıda tekrar bakar. "Rose Cutter'ı hiç duymadım. O benim avukatım değil." Arkasına yaslanır. "Ama sana başka bir şey söyleyeceğim. Dan Merton'ı birkaç kez geceleri bu evin dışında otururken gördüm. Arabasında oturup evi izliyordu."

Reyes bunu duyunca şaşırdı. Bu oldukça tuhaf bir davranış. "Yani onunla tanıştın mı?" Reyes sorar.

"Hayır. Kim olduğunu öğrenmek için özel bir dedektif tuttum." "Bu beni endişelendiriyordu; orada ne yaptığını bilmiyordum." diye ekliyor. Başını sallıyor, şimdi gergin görünüyor. "Biri parasını aldı ama o ben değildim."

Reyes, Barr ile bakışıyor. Rose Cutter üvey kardeşi Dan'e bir oyun oynadı.

Ghorbani, "Sence ailesini o mu öldürdü? O gece buradaydı, Paskalya Pazarında. Evimin önünde."

"Saat kaçta?" Reyes soruyor.

"Onu muhtemelen on buçuk civarında fark ettim, belki biraz daha erken. Genelde bir saat kadar kalırdı ama o gece sadece on ya da on beş dakika sonra gitmişti. Pencereden dışarı baktığımı ve gittiğini fark ettiğimi hatırlıyorum, çünkü o gidene kadar asla yatağa girmezdim."

- - -

Sürpriz kardeşle birlikte bile, diye düşünüyor Ted, onları eve bırakırken, Catherine'in mirastaki payı hâlâ yaklaşık sekiz milyon olacak. Kutlamaya değer. Ancak Catherine, her zaman yakın arkadaşı olarak gördüğü Rose Cutter'ın üvey kız kardeşi olduğunu öğrenince derin bir üzüntü duyar.

Kabul etmeli ki, bu onu da ürküttü. Aralarındaki şeyleri değitirecekti ve Catherine'in bundan hoğlanmadığını söyleyebilirdi.

"Catherine koltuğunda arkasına yaslanarak, "Artık biliyoruz," dedi.

Ted bu konuyu açmak istemiyor ama bilmek zorunda. "Bu sabah karakolda ne oldu?" diye soruyor.

Ona dönüyor. "Mücevher kutumda annemin bir çift küpesini buldular."

"Yani?" Ama zihni çoktan ileriye doğru koşmaya başlamıştır.

"Cinayet gecesi annemin evinden kaybolan bir çift olduğunu söylüyorlar. Sigorta şirketinden bir çeşit envanter almışlar. Ama o küpeleri birkaç hafta önce ödünç almıştım. Ve Dan'in cenazede söylediklerinden sonra ..."

"Senden ciddi olarak şüpheleniyor olamazlar, değil mi?" Ted dehşet içinde ona bakarak sorar.

"Gerçekten bilmiyorum ama öyle hissediyorum."

Ted önündeki yola bakıyor, elleri direksiyonu sıkıca kavıyor. Gerçeküstü bir filmdeymiş gibi hissediyor, hayatı etrafında dönerken tanıdık bir yolda ilerliyor.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürerler. Ted küpeleri düşünmektedir. Annesinden herhangi bir mücevher ödünç aldığını hatırlamıyor. Ama neden alsın ki?

Arabayı garaj yoluna çekmeden hemen önce Catherine, "Ted, belki küpeler konusunda beni destekleyebilirsin? Onları dn aldığımı bildiğini söyler misin?"

Arabayı park eder ve endişeyle ona bakar. Artık polise yalan söylemeyeceğine karar vermişti. Nasıl bu duruma dşbilirdi? Ama Catherine ailesini öldürmedi. Bu imkansız. Ve Catherine'e sekiz milyon dolar miras kaldı. Dan suçlu bulunursa daha da fazla, çünkü kendi payını kaybedecek.

"Elbette," diyor.

- - -

LISA, Rose Cutter hakkındaki ifşaat karşısında ŞAŞIRDI. Onu tanımıyor. Ama bir sorun da görmüyor. Sekiz milyon çok fazla. Paylaşabilirler. Ancak vasiyetnamenin içeriğinden duyduğu memnuniyet, avukatın kocasına bakışıyla gölgelenir. Belli ki Dan'ın yaptığını düşünmektedir; tiksintisini zar zor gizleyebilmektedir. Kadın utançtan kahrolur. İnsanların onlar hakkında bu şekilde düşünmesine dayanamaz. Ama en kötüsü korkudur.

Dan, arabasıyla onları eve götürürken yanındaki yolcu koltuğunda somurtuyor.

"Sorun değil," diyor Lisa. "Yine de çok para."

Dan homurdanıyor ve "Tadını çıkaramayacak olmamız çok kötü" diyor. Kadın sessiz kalır. "Şampanya patlatıyor, İtalya'ya bir gezi planlıyor olmalıydık. Yeni bir ev almalıydık. Ama yapamayız. Nasıl görünür? İnsanlar şimdiden onları benim öldürdüğümü söylüyor."

Lisa, "Nasıl olsa mirası kapatmak zaman alacak," diyor. "Ve bunu kimin yaptığını bulduklarında, o zaman tadını çıkarabileceğiz," diyor onu yatıştırmaya çalışarak. Ya da belki de kendini yatıştırmaya çalışıyor.

Pencereden dışarı bakıyor, sinirli bir şekilde küçük bir tırnağını kemiriyor.

- - -

JENNA Walter'ın ofisinden eve dönerken vasiyetnameleri düşünmektedir. Mutlu olmalıydı, *zaten* mutlu. Zengin olacaktı. Ama bilinmeyen bir üvey kardeşin onlarla eşit muamele görmesi canını sıkıyor. Yıllar önce kız kardeşinin düğününde tanışmış olmasına rağmen Rose Cutter'ı gerçekten tanımamaktadır.

Jake konusunda biraz tedirgin. Jake onun için yalan söyledi. Onların kaçacağı -ya da bu her neyse- şimdilik eğlenceli, ama ya birbirlerinden sıkılırlarsa? Ya içlerinden biri ayrılmak isterse? O zaman ona güvenebilir mi?

Birini tutuklasalar iyi olurdu ve kendisi olmadığı sürece kim olduğu neredeyse umurunda değil.

BArr kafasını Reyes'in ofis kapısından içeri sokar, hafifçe nefes nefese kalmıştır. "Ne oldu?" Reyes sorar.

"Az önce hastaneden bir telefon aldım. Audrey Stancik dün hastaneye yatırılmış ve zehirlendiğini düşünüyorlar."

Reyes ve Barr olabildiğince hızlı bir şekilde hastaneye giderler. Sonunda Audrey Stancik'in doktoru Dr. Wang'ın izini bulurlar. "Zehirlenmiş mi?" Reyes sorar. "Emin misiniz?"

Doktor hızlıca başını sallıyor ve şöyle diyor: "Hiç şüphe yok. Etilen glikol. Eğer bizi bu kadar çabuk aramasaydı, şu anda komada olabilirdi. Onu fomepizol ile tedavi ettik - zehirin etkilerini tersine çeviriyor ve organ hasarını önlüyor." Yoluna devam edecekmiş gibi dönüyor. "İyileşecek. Bugün ilerleyen saatlerde taburcu edilecek."

"Bekle," diyor Reyes. Doktor bir an durur. "Etilen glikol nereden geliyor olabilir?" Reyes sorar.

"Antifriz, muhtemelen. Bu senin bölümün, benim değil. Onu görebilirsiniz. Sizinle konuşmaya can atıyor. Oda 712."

Audrey'nin odasını bulurlar ve Reyes kısmen açık olan kapıyı hafifçe çalar ve içeri girerler. Yarı özel bir odadır; karşısındaki yatakta başka bir kadın vardır. Reyes mahremiyet için Audrey'nin yatağının etrafındaki perdeyi çeker ve Barr'la birlikte başucunda dururlar. "Nasıl hissediyorsun?" diye başlar.

İkisine de zayıfça kaşlarını çatıyor. "Kendimi daha iyi hissettim," diye itiraf ediyor, "ama bana iyi olacağımı söylediler. Kalıcı bir hasar yok."

"Ne oldu?" Reyes soruyor.

"Buzlu çaydı," diyor Audrey kararlılıkla, "bundan eminim. Buzdolabımda plastik bir sürahi buzlu çay bulunduruyorum. Pazar sabahı yürüyüşten eve döndüğümde bir bardak içtim. Ondan sonra kendimi hasta hissetmeye başladım."

Reyes Barr'a bakıyor.

"Biri beni öldürmeye çalıştı," diye ısrar ediyor Audrey. "Biri evime girdi ve beni zehirlmeye çalıştı." "O çocuklardan biri olmalı." diye de ekliyor.

"Neden onlardan biri seni öldürmek istesin ki?" Reyes soruyor.

"Çünkü içlerinden birinin katil olduğunu biliyorum. Ve her kimse muhtemelen sizinle ve basınla konuştuğumu biliyor. Dün gazetede isimsiz kaynak olarak ben vardım."

- - -

EVE GİRER GİRMEZ, Catherine Ted'e yukarı çıkıp uzanacağını söyler. Muhtemelen her şeyin stresinden -bu sabahki polis görüşmesi, vasiyet, öğleden sonra Rose'la ilgili haberler- sinüslerini sıkı, şiddetli bir baş ağrısı vardır.

Catherine'in Rose hakkında düşünmesi gerekiyor, onunla ilgili ne yapacağını. Bir kardeş kazanmış gibi değil ama bir arkadaş kaybetmiş gibi hissediyor.

Catherine yorganın altına girer ve çenesine kadar çeker. Uyuyabilmek ve baş ağrısından kurtulabilmek için zihnini boşaltmaya çalışır. Mutlu düşünceleri çağırarak, alacağı parayı, doğuracağı bebeği ve Ted'e nasıl söyleyeceğini düşünür. Kız olmasını umuyor. Ailesinin evindeki çocuk odasını süslediğini hayal ediyor - içindeki her şey artık onun olacak. Dan ve Jenna'nın umurunda değil. Eve ve içindekilere değer biçtirecekler ve bu da onun mirastaki payından düşecek. Walter'la buluştuktan sonra otoparkta istediği şeyin bu olduğunu söylediğinde Dan ve Jenna şaşırmamıştı ama Ted şaşırmıştı. Eve taşınma niyetinden söz ettiğinde Ted şaşırmıştı. Nedeninden hemen emin olamamıştı, o evi her zaman istediğini biliyordu.

"Ama-" Ted itiraz etti.

"Ama ne?" Catherine cevap verdi.

Ted yutkundu ve "Ailen o evde *öldürüldü*, hâlâ orada yaşamak istiyor musun?" diye sordu.

Onun kendisini soğuk bulmasını istemiyordu. "Orası benim büyüdüğüm yer," dedi inatla, ağlamaklı bir sesle, gözlerinin dolmasına izin vererek. "Ben bununla yaşayabilirim, ya sen?" demek istedi. Ama onun cevabından hoşlanacağından emin değildi. Bu da kocasının alınganlığıyla başa çıkmak zorunda kalacağı başka bir şeydi.

Ve küpeler. Aklından çıkmıyor. Dedektifler neden o küpeleri ödünç aldığına inanmıyor? Ve şimdi Audrey'i düşündüğü için uykuya dalmasına imkân yoktu. Dedektiflerle çoktan konuşmuş muydu? Audrey'i karakolun otoparkındaki arabasında gördüğünü, dışarı çıkarken onu izlediğini, zengin olmayacağını öğrendiğinde Catherine'i ve kardeşlerini nasıl tehdit ettiğini hatırlıyor.

Audrey geçmişini biliyor. Catherine gençken, her zaman mükemmel bir kız değildi. On iki yaşındayken bir kolye çaldı. Bir arkadaşının evindeydi ve kızın ailesi evde değildi. Catherine üst kattaki banyoya çıktı ve merak ederek ebeveynlerinin yatak odasına girdi. Genel olarak gözetlemek istemiyordu, sadece Bayan Gibson'ın mücevher kutusuna bakmak istiyordu. Bir sürü güzel şeyi vardı. En altta, Catherine'in eline alıp ışığa tuttuğu küçük, tatlı bir kolye vardı. Üzerinde tek bir küçük elmas bulunan narin bir altın zincir. Catherine onu kot pantolonunun cebine soktu. Bayan Gibson'ın kolyenin kaybolduğunu hemen fark etmeyeceğini ve kayboluşunu Catherine'in ziyaretiyle ilişkilendiremeyeceğini düşündü.

Ancak kolyeyi öğrenen, Irena'nın yatağını değiştirirken Catherine'in şiltesinin altında saklı olduğunu fark ettiği kendi annesiydi. Irena durumu annesine anlatmış, annesi de onunla yüzleşmiş ve gerçeği zorla söylemesini sağlamış. Sonra onu Gibson'lara götürdü ve yüzü utançtan kızarmış bir halde kolyeyi geri vermesini ve özür dilemesini istedi. Annesine öfke doluydu, çünkü Catherine haklıydı - Bayan Gibson kolyenin kaybolduğunu hiç fark etmemişti. Bu olay Gibson'ların kızıyla olan dostluğunu sona erdirmişti. Catherine'in annesi çok utanmıştı. Catherine'in annesine

Babası eve geldiğinde onu azarladı ve kendisini o kadar utanmış ve kızgın hissetmesine neden oldu ki evden kaçmak istedi.

Tabii ki babası Audrey'e anlattı. Sanki çocuklarının başarısızlıklarını sergilemekten hoşlanıyormuş gibi ona her şeyi anlatmıştı. On altı yaşındayken bir kuyumcudan elmas bir bilezik çalmaya çalışmıştı. Polis çağrılmıştı ama babası onu bu işten kurtarmıştı. Işıltılı şeylerden uzak durmakta gerçekten zorlanıyordu.

- - -

REYES VE BARR, Audrey'nin evinde adli tıp ekibinden teknisyenler tarafından karşılanır. Evinde yapılan incelemede yakın zamanda zorla girildiğine dair bir kanıt bulunamaz. Ancak evin arka tarafındaki büyük bir pencere açık bırakılmıştır ve biri bu şekilde girmiş olabilir. Audrey o gün hastaneden eve dönecektir. Reyes tüm pencereleri dikkatlice kapatır ve kilitler.

Analiz için buzlu çay sürahisini ve sehpanın üzerinde duran bardağı alırlar. Reyes, kanepeye sıçrayan ve salonun zemininde biriken kusmuğa bakarak burnunu kırıstırır.

Barr onun yanına gelir. "Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" diye sorar.

"Kendini zehirlemiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

Barr omuz silkiyor. "Bana histriyonik bir tip gibi geliyor. Bu beni şaşırtmazdı."

"Zorla girildiğine dair bir işaret yok," diyor Reyes, "ama bu her zaman bir şey ifade etmez."

Barr başını sallar. "Pencere açıktı."

"Ve tam zamanında 911'i aradı," diyor Reyes. Teknisyenler olası saldırganın parmak izlerini aramaya başlarlar ama Reyes şimdiden hiçbir iz bulamayacaklarından şüphelenmektedir. Dedektifler Rose Cutter'la ilgilenmek için karakola dönmek zorundadır, bu yüzden teknisyenleri yalnız bırakırlar.

Rose Cutter kalbinin göğsünde attığını hissedebiliyor.

Water Street'teki hukuk bürosunda masasında oturuyor. Tek başına çalışıyor ve çoğunlukla emlak işiyle uğraşıyor. Panjurları indiriyor Vitrindeki ofisinin kapısındaki tabelayı çevirip KAPALI yazıyor. Asistanını eve erken göndermiş. Saat beşe az kalmıştır. Sadece eve gitmek istiyor.

Çok hırslıydı ve bu onun başını belaya soktu. Her zaman sahip olduğundan daha fazlasını istemiş ve aileden gelen parası olan daha iyi durumdaki arkadaşlarını ve tanıdıklarını her zaman kıskanmış, hatta onlara içerlemiştir. Kendi muayenehanenizi açmak zor ve pahalıdır. Ofis alanı, ekipman, sigorta, avukatlık ücretleri, bir asistanın maaşı... Geçimini sağlamak beklediğinden daha zor olmuş. Hâlâ yaşamak için bir yer kir alıyor ve ödemesi gereken öğrenci kredileri var.

Rose, Merton'ları düşünüyor. Ne kadar zengin olduklarını biliyor. Ne de olsa Catherine ona kendi hayatının nasıl bir şey olduğunu tattırmıştır. Ve Catherine her zaman ödeme yapmakta ısrar eder -ister şampanya ve ıstakoz eşliğinde bir günlük yelkenli gezisi, ister pahalı bir akşam yemeği için olsun- ve Rose da ona izin verir, çünkü ikisi de Catherine'in bunu kolayca karşılayabileceğini, Rose'un ise karşılayamayacağını bilir.

Fred Merton şirketini satıp Dan'i serbest bırakmadan önce Rose, Dan'in bir yığın paranın üzerinde oturuyor olması gerektiğini biliyordu. Bir fırsat gördü. Catherine'i, Dan'in ilgilenebileceği bir yatırım fırsatı hakkında kendisiyle konuşması için ikna etmeyi başardı.

Onu parasını bulunduğu yerden çekmeye ve 22 Brecken Hill Drive'ın sahiplerine özel borç veren olarak yatırım yapmaya ikna etti.

güvence olarak. On iki aylık bir vade için başka bir yerde elde ettiğinden çok daha yüksek bir getiri oranı sunuyordu ve risksizdi. Ama sonra işini kaybetti ve parayı erken geri almak istedi. Kadın ona yardımcı olamadı; beklemesi gerektiğini söyledi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Aslında, o mülk üzerinde ipotek yok. Dan'ın yarım milyonunu kesin bir şey olması gereken bir şeye yatırmak için belgelerde sahtecilik yaptı. Bir hisse senediyle ilgili iyi bir tüyo almıştı. Bu hisseden para kazanacağını ve hızlı para kazanacağını düşündü. Açgözlüydü, ama vadesi geldiğinde kimsenin haberi olmadan parasını iade etmeye niyetliydi. Ama öyle olmadı. Kesin olan şey başarısız oldu. Dan ne yaptığını bilmiyor. Ama önümüzdeki birkaç ay içinde parayı bulamazsa, öğrenecek.

Birkaç dakika önce Dedektif Barr'dan telefon aldığında Rose sandalyesini çevirerek sırtını asistanına döndü ve gözlerini kapattı. Dedektif ondan polis merkezine gelmesini istemişti. Telefonu kapattı, Kelly'yi eve gönderdi ve kıpırdamadan oturup polisin ne kadar şey bildiğini, kendisini neyle suçlayabileceğini merak etti.

Şimdi karakola vardığında başı dik, sırtı pek bir şekilde içeri giriyor. Kendinden emin avukat kişiliğini takınır ve iki dedektifi gülümseyerek selamlar.

Görüşme odasında otururken "Sizin için ne yapabilirim?" diye soruyor.

Dedektif Reyes, "Bildiğiniz gibi Fred ve Sheila Merton cinayetlerini araştırıyoruz," dedi. "Anladığım kadarıyla Catherine Merton'ı oldukça iyi tanıyorsunuz."

"Bu doğru. Catherine ve ben yıllardır arkadaşız. Okulda beraberdik."

"Anladığımız kadarıyla kardeşi Dan için bir yatırım yapıyormuşsunuz."

Soğukkanlılığını korumalı. Her şey bununla nasıl başa çıkacağına bağlı. "Evet, doğru."

"Bize bundan bahsedebilir misiniz?"

"Bir müşterim için özel bir borç veren arıyordum ve Catherine bana erkek kardeşinin yatırım yapacak bir miktar parası olabileceğinden bahsetti. Dan ile tanıştık ve o da yatırıma devam ederek mülk üzerinde ilk ipoteği aldı."

Reyes başıyla onaylıyor. Sonra, "Korkarım sizi uyarmam gerekiyor," diyor ve bunu yapmaya devam ediyor.

Bir panik dalgası onu sararken yüzünün ısındığını hisseder. Dedektifler onu yakından izliyor. Sanki nefes alamıyormuş gibi hissediyor.

"Biraz su ister misiniz?" Reyes sorar.

Cevap vermeden başını sallıyor ve Dedektif Barr ona biraz su döküyor. Bu kesinti için minnettardır; düşünmeye ihtiyacı vardır. Ama düşünemiyor. Barr ona suyu uzatır ve kadın açgözlülükle içer, elleri titrer.

- - -

Hastaneden yeni dönmüş olan AUDREY, mutfaktaki telefon mesaja geçmeden önce ona ulaşmayı başaramaz. Mutfağın kapısında donup kalır, hoparlörden Catherine'in sesini tanıdığında kalbi küt küt atar. Telefonu açmaz; onunla konuşmak istememektedir. Mesaj kısadır. Catherine, Fred'in vasiyetinde kendisine ve Irena'ya birer milyon dolar bıraktığını söyler. Sonra telefonu aniden kapatır ve Audrey'i telefona bakarken bırakır. Ne hissedeceğini bilemez.

Elbette bir milyonu olduğu için memnundur; neredeyse hiçbir şey almamaya razı olmuştur. Ama Audrey çok daha fazlasını bekliyordu. Fred'in vasiyetine itiraz etmek için hiçbir gerekçesi yok. Ama kardeşi için adalet mücadelesinden vazgeçmeyecektir. Ve şimdi onlardan birinin onu da öldürmeye çalıştığına ikna olmuş durumda. Artık sadece merak etmiyor. Tehlikede.

Catherine, Audrey'i zehirlemiş olsaydı ve yerde ölü yatıyor olabileceğini düşünseydi arar mıydı? Evet, arardı. İzini kaybettirir, vasilik görevini yerine getirmek için bir mesaj bırakırdı. Eğer katil ve zehirleyen kendisiyse, Audrey'nin telefona cevap vermesi durumunda yaşayacağı şaşkınlığı hayal edin. Şimdi keşke açsaydı diyor.

Tüm bunlar Robin Fontaine adlı muhabirle konuştuğu için oldu.

Audrey aniden güvenebileceği biriyle konuşma ihtiyacı hisseder. Telefonu alır ve Ellen'ı arar.

- - -

REYES, karşısındaki sandalyede terleyen ROSE CUTTER'ı ve Barr'ı inceler. Elindeki suyu masaya bırakır.

"Avukat istiyorum."

Reyes "Peki," der ve avukatını araması için odadan çıkar. Kısa bir süre sonra avukatı gelir ve müvekkiliyle baş başa kalır. Ardından avukat kapıyı açar ve dedektiflere hazır olduklarını söyler. Dedektifler yerlerine geçer ve görüşmeyi kayda alırlar.

Reyes, "Bize söylediklerinin hepsi saçmalık, değil mi? Twenty-Two Brecken Hill Drive üzerinde ipotek yok. Ev sahibiyle çoktan konuştuk."

Hiçbir şey söylemiyor, sanki korkudan donmuş gibi.

Reyes, "Dan Merton'ın parasıyla ne yaptınız?" diye soruyor. "Yorum yok," diyor Rose sonunda, sesi gergin.

"Hazırladığınız ipoteğin hileli olduğunu ve hiçbir zaman tescil edilmediğini biliyoruz."

"Yorum yok."

"Pekâlâ," diyor Reyes, yön değiştirerek. "Yirmi birinci Nisan gecesi neredeydin?"

"Özür dilerim?" Rose soruyu anlamamış gibi, "Özür dilerim," diyor. "Beni duydun. Paskalya Pazarının olduğu gece neredeydin?" "Bu neyle ilgili?" Rose'un avukatı sertçe sorar.

"Fred ve Sheila Merton o gece öldürüldü. Ve Bayan Cutter, Fred Merton'ın vasiyeti altında önemli bir mirasçı." Rose'un nefesini içine çekişini izler; bayılacak gibi görünmektedir.

"Sen neden bahsediyorsun?" Rose sorar, sesi tizdir.

"Sen Fred Merton'ın gayrimeşru kızıydın. Bilmiyormuş gibi davranma."

Avukatına dönüyor, ağzı açık kalıyor. Sonra tekrar dedektiflere döndü.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Reyes, "Sana bir servet miras kalacak." diyor.

Avukat neye uğradığını şaşırmış durumda.

"Bunu uyduruyorsun," diyor Rose. "Uyduruyor olmalısın."

Reyes onu dikkatle inceler. "Sizi temin ederim ki değilim. Peki, yirmi birinci Nisan gecesi neredeydiniz?"

Rose kekeleyerek, "Paskalya yemeğini annemlerde, Barbara teyzemle yedim. Sonra eve gittim."

"Ve bütün gece yalnız mıydınız?"

"Evet."

"Bu imalarda ciddi olamazsınız," diye söze girdi avukat, sonunda sesini bulmuştı.

Reyes, "Parayla motive olduğunu zaten biliyoruz," diyor. Rose ona kızgın ve gergin bir bakış fırlatır. "Dan Merton'ı yarım milyon dolar dolandırdı. Cinayet işlemekten çekinmeyeceğini kim söyleyebilir?" Rose'a dönüp, "Şimdilik gidebilirsin. Ama dolandırıcılık suçlamasını bizden duyacaksın."

Kadın ayağa kalkarken, "Sabah Walter Temple'ı görmeye gitsen iyi olur. Seni bekliyor olacak."

D uyuyamıyor. Gece yarısını geçene kadar dönüp durur. Yanındaki Lisa, son birkaç günün duygusal gerginliğinden bitkin düşmüş bir halde nihayet derin bir uykuya dalmıştır.

Sessizce yataktan kalkıyor ve çoraplarını, iç çamaşırlarını, kot pantolonunu ve kazağını giyiyor. Bir yere gitmesi gerekiyor. Herhangi bir yere. Bazen böyle bir zorunluluğu oluyor.

Kendini evden dışarı atar ve Lisa'nın arabasına biner. Artık kendi arabası olmadığı için kızgındır. Her şey bittiğinde başka bir tane almaya karar verir, sportif, güçlü ve etkileyici bir şey. Cep telefonunu kapatır ve karanlık bahar gecesine doğru sürer.

Dan, on yedi yaşındayken okuldaki Tina Metheney adlı bir kıza nasıl aşık olduğunu hatırlıyor. Ona kafayı takmıştı. Okulda onu takip ediyor, sınıfta ona bakıyor, koridorda ona sürtünüyordu. O sadece bir çocuktü, acı verici derecede beceriksizdi ve karşı konulmaz cinsel arzu duygularıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Aşık olduğunu düşünüyordu. Kız bundan hoşlanmamıştı. Ona kendisini rahat bırakmasını, *ona öyle bakmamasını* söyledi. Bu sadece bir reddedişten daha fazlasıydı. Onu iğrendirdiğini, korkuttuğunu hissederek yanından ayrıldı.

Babası ona ilk arabasını bundan kısa bir süre önce vermişti ve Dan arabasıyla gezmeyi çok severdi. O günlerde evin düdüklü tenceresinden kaçmak için uzun yolculuklara çıkardı. Özgürlüğe en çok bu kadar yaklaşabiliyordu. Dan birçok kez Tina'nın evinin önünden geçmiş ve bir gün Tina'nın kendisini yalnız bırakmasını söylemesinden kısa bir süre sonra evinin önüne park ederek Tina'nın eve gelmesini beklemişti. Onunla konuşmak, anlamasını sağlamak istiyordu. Ama Tina onu gördüğünde

orada onu bekliyordu ama onunla konuşmadı. Eve girip babasına anlattı ve o gece babası Merton'ların evine gelip Dan'in babasına şikâyetinde bulundu. Fred utanmış ve sinirlenmişti. Dan'i çalışma odasına götürdü ve diğer adamın önünde ona dayanılmaz bir dayak attı. Tina'nın babası, kızını yalnız bırakırsa suç duyurusunda bulunmayacağını söyledi. Dan bir sandalyeye oturup haliya baktı, korkmuş, çaresiz ve tamamen utanmış bir halde. Suç duyurusunda bulunmak mı? Ne için?

Ondan sonra utanç, yalnızlık ve kafa karışıklığı içinde boğuldu ve uzun bir süre asla bir kız arkadaşı olmayacağına ikna oldu. Tina ve ne yaptığını ailedeki herkese anlatan babası tarafından aşağılandı. *Bir kızı takip etti. Onu korkuttu. Kız neredeyse polisi arıyordu.* Babası aylarca bunun üzerinde durdu.

Dan bundan sonra Tina'ya bakmaya cesaret edemedi. Ondan uzak durdu. Olabileceklerden korktuğu için tüm kızlardan uzak durdu. Tina'nın okuldaki diğer kızlara ondan bahsetmesinden, onun bir tür ucube olduğundan endişeleniyordu. Kendini çok adaletsiz hissediyordu. Ve bazen, gece geç saatlerde, herkes uyuduktan sonra, arabasıyla onun evinin önünden geçmek zorunda kalıyordu. Bazen durup dışarıya park etmek zorunda kalıyordu. Ama Tina'ya karşı beslediği arzu ve hayranlık duyguları, reddedilme ve aşağılanmadan kurtulamamıştı. Şimdi ona ve bu rezalete karışan herkese karşı bir acımasızlık hissediyordu. Tina'nın evinin önünde, kimsenin haberi olmadan oturmak ve yapması yasak olan şeyi yapmak ona küçük bir güç hissi veriyordu.

Şimdi araba kullanırken - aslında bir tür kendini yatıştırma yöntemi - kendini Audrey'i düşünürken bulur. Tina'yla olanlar hakkında her şeyi biliyor. Audrey onun tuhaf biri olduğunu düşünüyor, çünkü babası her şeyi abartmış, olmadığı bir şeymiş gibi göstermişti. Catherine'in evinde onları tehdit ettiği o gecedan beri, Dan onun bu konuda dedektiflere ya da basına bir şeyler söyleyebileceğinden endişelenmektedir. Gazete haberindeki isimsiz kaynağın o olduğunu biliyor. Tina'nın ailesinin ortaya çıkıp onun hakkında bir şey söyleyeceğini sanmıyor. Metheney'ler de Merton'lar gibi, zengin ve çok özeller. İnsanların kişisel işlerini bilmesine izin vermezsin. Ama şimdi çevresinde onun hakkında ne söylediklerini merak ediyor.

Metheney'lerin yemek masasında. *Çok ürkütücüydü. Onda bir terslik olduğunu biliyordum. Belki ailesini öldürmüştür.*

Ellerini direksiyonun üzerinde sıkar ve bir şekilde kendini Audrey'nin evinin önünde bulur. Ev tamamen karanlıktır, hiçbir ışık yanmamaktadır. Burada onu görececek kimse yoktur. Arabayı park eder ve izler.

- - -

AUDREY'in aklında uyuyamayacak kadar çok şey vardır.

Yataktan kalkar ve bir bardak su almak için mutfığa gider. Musluk suyuna güvenebilir. Evde zaten açık ya da mühürsüz olan diğer her şeyi kanalizasyona atmıştır. Mutfak ocağının üzerindeki saat ona sabahın 1:22'si olduğunu söylüyor. Lavabonun başında durup suyu soğuyana kadar akıtıyor, sonra bir bardak doldurup oturma odasına taşıyor. Ay ışığı oturma odasının penceresinden içeri sızıyor ve gayet iyi görebiliyor. Işıkları yakmaya gerek yok. Pencereye doğru yürür ve dışarı bakar. Sokakta, tam evinin önünde bir araba var. Arabanın içinde bir adam oturuyor, karanlıkta sadece bir gölge ve evi izliyor gibi görünüyor. Kadın irkilerek istemsizce bir adım geri atıyor. Adamı ürkütmüş olmalı çünkü adamın yüzünü başka yöne çevirdiğini ve kolunun kontağı açmak için hareket ettiğini görüyor. Arabayı sokağa çeker ve hızla uzaklaşırken bir sokak lambasının altından kısa bir süre geçer.

Adama iyice bakamadı. Ama arabayı tanıdı. Lisa'nın arabasıydı. Bu onu sarstı. Pencerenin önünde durdu, kalbi küt küt atıyordu.

Gecenin bir yarısı evinin önünde oturan Dan olmalıydı. Onu zehirlemiş miydi? Orada oturup içeri girip ölüp ölmediğini görmek için cesaretini toplamaya mı çalışıyordu? Artık biliyor.

Belki de eski numaralarına devam ediyordur.

- - -

ELLEN CUTTER yatakta huzursuzca kıpırdanıyor. Sonunda örtüleri geri iter ve kendine bir fincan kafeinsiz çay yapmak için mutfığa gider. Bakıyor

duvardaki saate bakıyorum. Saat sabahın üçünü geçiyor. Çok sessiz. Bu ona çok uzun zaman önce, kızını bebekken emzirmek için gecenin bir yarısı kalktığı zamanları hatırlatıyor. Sadece ikisi, karanlıkta kanepede yalnızlar.

Şimdi kızını düşünüyor, ne kadar sorunlu görüldüğünü, ne kadar stresli ve aşırı çalıştığını. O her zaman böyle değildi. Rose birkaç yıl farklı işlerde çalıştıktan sonra hukuk fakültesini bitirmişti. Ama şimdi Rose mücadele ediyor. Keşke ona yardım edebilseydi.

Audrey'nin o akşamki ziyaretini düşünür. Arkadaşı, kardeşinin vasiyeti üzerine ondan bir milyon dolar alacaktı. Ve o şikayet ediyor. Belli ki yıllar önce Fred'in yaptıklarına sessiz kaldığı için çok daha fazlasını borçlu olduğunu düşünüyor. Sadakatin karşılığının ödenmesi gerektiğini düşünüyor.

Ve şu zehirlenmeyle ilgili kısım. Ellen ne düşüneceğini bilemiyor. Audrey'nin zehir içtiğine inanıyor. Hâlâ hasta görünüyordu. Hastanedeydi ama oradayken Ellen'ı aramamıştı. Dedektifler onu ziyaret etmiş, evini suç mahalli olarak incelemişler. Bu konuda yalan söylenmez. Yakalanmak çok kolaydır. Ama Audrey'nin kendini zehirlemiş olabileceği aklına geldi. Bu cinayetler onu uçuruma sürüklemiş gibi görünüyor. Hak ettiğini düşündüğü şeyden mahrum bırakıldığı için o kadar öfkeli ve çocuklardan birinin katil olduğundan o kadar emin ki, belki de bir şeyler uyduruyor. . . .

Ellen, Audrey'nin kendisine Fred'in vasiyetini değiştirerek yarısını ona vereceğini söylediği geceyi hatırlar. Audrey'nin ne kadar sevindiğini ve kendisinin gizliden gizliye ne kadar kıskandığını hatırlıyor.

O ve Audrey birbirlerine her şeyi anlatıyormuş gibi yapıyorlar ama bu doğru değil. Kimse kimseye her şeyi anlatmaz.

Ellen, Rose'un kardeşinin çocuğu olduğunu Audrey'e hiç söylemedi. Fred dışında kimseye söylemedi. Ve şimdi Fred'in diğer çocuklarının her birine bir servet miras kalıyor. Audrey kendini eksik hissediyor ama bu Ellen'ın hissettiklerinin yanında hiçbir şey.

Ellen kocasından hamile kalamayınca sonunda Fred'in teklifine boyun eğdi ve onunla yattı. O zaman çok çabuk hamile kalmıştı. Fred öğrendiğinde çok sinirlenmişti. Ama bunu atlattıktan sonra

kimseye söylemeyeceğini fark etti. Kocas1 Rose'un biyolojik kızı olmadığını hiç bilmiyordu.

Rose daha bir yaşına bile gelmemişken kocası beklenmedik bir şekilde kalp krizinden öldüğünde, Ellen Fred'e gidip para istemişti. Bunu söylemesine gerek yoktu; Rose'un onun çocuğı olduğunu kanıtlayabileceğini biliyordu. Yıllarca ona düzenli olarak ödeme yaptı. Çok değil ama yeteri kadar.

Ellen, Fred'in kendi babasını nasıl soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşünmemeye çalışsa da Audrey ona anlattığından beri bunu zihninde tekrar tekrar hayal ediyordu. Psikopatlığı Google'da araştırmıştı ve şimdi bunun kısmen genetik olduğunu biliyordu.

Ama onun Rose'u öyle değil. Rose çok güzel.

OceanofPDF.com

Ertesi sabah, Salı, Dan avukatı Richard Klein'ı arar. "Beni tekrar sorgulamak istiyorlar" diyor. "Ne yapmalıyım?" Kendi cılız sesindeki endişeyi duyabiliyor.

"Bekle. Sakin ol," diyor Klein. "Ne oldu?"

"O lanet dedektif az önce aradı ve daha fazla soru için tekrar karakola gelmemi istedi. Gitmek zorunda değilim, değil mi?"

"Hayır, yok. Ama belki de yapmalısın. Seninle orada olacağım. Bununla nereye varmak istediklerini öğrenmeliyiz. Yarım saat içinde orada buluşuruz, tamam mı?"

"Tamam."

"Ve Dan, hemen yanında olacağım. Ben gelene kadar bir şey söyleme. Ve eğer bir soruya cevap vermemeniz gerektiğini düşünürsem, size söylerim."

Dan polis karakoluna vardığında -Lisa evde kalmıştır, o giderken yüzü bembeyazdır- dakikalar sonra avukatı gelene kadar içeride bekler. Diğer adamı takım elbisesi ve kendinden emin tavırlarıyla görmek Dan'i biraz rahatlatır.

"Neden peşimden böyle geliyorlar?" diye soruyor avukatına. "Bu tacizin sınırında! Ellerinide hiç kanıt yok, değil mi? Olamaz da. Sana söylemek zorundalar, değil mi?"

"Er ya da geç bana söylemek zorunda kalacaklardı. Ama henüz değil. Tutuklu değilsin Dan. Bakalım ne diyecekler."

Görüşme odasına yerleştiklerinde, kaset çalışırken, Reyes açık bir şekilde başlar. "Cinayetlerin işlendiği gece saat on buçuk sularında sizi Brecken Hill'de arabanızda gören bir tanığımız var."

Dan iç organlarının sıvıya dönüştüğünü hissediyor ve avukatına korkuyla bakıyor.

Klein "Yorum yok." diyor.

Reyes yaklaşp gözlerinin içine bakınca Dan bayılacak gibi oluyor.

"Baban işini elinden aldı. İş bulamadın. Birikimlerinizin çoğunu -yarım milyon dolar- Brecken Hill'deki bir evin ipotegine yatırmıştınız ve ihtiyacınız olduğunda parayı geri alamıyordunuz. Ailenin evinden çok da uzakta olmayan o evin önünde oturup her gece ona bakıyordun," diyor Reyes. "O evin sahibi Paskalya gecesi seni orada görmüş. Bu oldukça garip bir davranış, Dan. O parayı bir daha asla göremeyeceğini biliyor muydun? Ne düşünüyordun Dan? Kızgın mıydın? Çaresiz miydin? Çok sık kazıklandın mı?"

Dan sanki kafasındaki tüm kan çekilmiş gibi hissediyor. "O parayı bir daha asla göremeyeceğim de ne demek? Sen neden bahsediyorsun?" diye sorar, sesi serttir.

"O para gitti, Dan. Twenty-Two Brecken Hill Drive üzerinde ipotek yok. Ev sahibi seni ya da paranı hiç duymadı. Hepsi avukat Rose Cutter'ın yaptığı bir sahtekârlıktı." "Ama belki de sen bunu zaten biliyordun." diye ekledi.

Dan şok içinde dedektife bakar. İpotek yok. Bu olamaz. Evrakları imzaladı. Ona güvenmiş. Kadın ona yalan söylemişti. Kendisine eziyet eden dedektife neredeyse "Bilmiyordum!" diye bağıracaktı.

"Babanız Paskalya yemeğinde çok ihtiyacınız olan parayı vermeyi reddetti mi? Bize o gece Brecken Hill'in yakınında olmadığını söylemiştin ama artık bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Tek kullanımlık takım elbisen vardı-"

Klein ayağa kalkarak, "Bu görüşme bitmiştir," dedi. "Müvekkilimi tutuklamayacaksanız, gidiyoruz."

"Onu henüz tutuklamıyoruz," diyor Reyes. "Son bir şey daha," diye ekliyor gitmek için dönerlerken. "Birisi Audrey teyzeni zehirlemeye çalıştı. Bu konuda ne biliyorsun?"

Dan, "Yok bir şey," der ve başka bir şey söylemeden ayrılırlar.

- - -

ROSE sabah kahvesini yudumlarken küçük mutfağının penceresinden dışarı bakıyor. Bugün ofise gitmedi - ne anlamı var ki? Polis dolandırıcılıktan haberdar ve onu suçlayacaklar. Bundan kaçış yok. Hapse girecek, en azından kısa bir süreliğine.

Polisin ya da herhangi birinin dikkatini çekmemesi gerekiyordu. Dan'ın asla haberi olmayacaktı. Bu kurbandsız bir suç olacaktı. Parasını geri alacaktı. Ama öyle olmadı. Şimdi onun bir suçlu olduğunu düşünüyorlar ve onu cinayetle suçluyorlar.

Her şeyi öğrenecekler mi? Korkunun omurgası boyunca süründüğünü hissediyor. Çünkü daha fazlası var. En iyi lacivert takımını, bembeyaz bluzunu özenle giyer. Makyajına özen gösterir. Temple Black şirketinden Walter Temple'ı görmeye giderken evden çıkarken sırtını dik tutar ve başını dik tutar. Başını dik tutabildiği kadar dik tutacak.

- - -

TED lavabolardan birinde ellerini ovarken resepsiyon görevlisi ona yaklaşır ve "Sizi görmek isteyen iki dedektif var" der.

Ona döner ve "Ne?" der. Anlık tepkisi alarm. Buradaki dedektiflerle konuşmak istemiyor. Onlarla hiç konuşmak istemiyor. "Görmem gereken hastalarım var. Onlarla şimdi konuşamayacağımı söyle."

Kadın uzaklaşır ve adam ellerini ovmayı bitirir, kalbi şimdi öfkeyle çarpmaktadır. Bu küpelerle ilgili olmalı. Karısına destek olmak zorundadır, başka seçeneği yoktur. Polise tekrar yalan söyleme düşüncesi onu tedirgin eder. Onun bir yalancı olduğunu zaten biliyorlar.

Resepsiyonist yeniden ortaya çıkıyor, kaşları kırışmış. "Sizi şimdi görmek için ısrar ediyorlar. Gitmeyecekler."

Ne kadar sinirli olduğunu görmemesi için yüzünü çeviriyor. "Tamam. Onları ofisime gönder."

Kendini toparlamak için birkaç dakika bekler ve ardından acelesi olduğunu ve onlara fazla zaman ayıramayacağını göstermek için ofisine hızlıca girer. Ayrıca, gerginliğini de gizlemek ister. Mavi önlüğünün kollarının altında ter lekeleri oluşmaya başladığının farkındadır. Dedektif Reyes ve Barr dağınık masasının önündeki iki sandalyeye oturmuşlardır. "Sizin için ne yapabilirim?" Ted daha oturmadan sorar.

"Sadece birkaç sorumuz daha var," diyor Reyes.

"Elbette, ama fazla zamanım yok, o yüzden-"

"Bildiğiniz gibi, cinayetlerin işlendiği gece Merton'ların evinden kaybolan bazı eşyalar vardı. Sheila'nın bazı mücevherleri. Elimizde bir envanter var. Evinizi aradığımızda, eşinizin mücevher kutusunda bu envanterin bir parçası olan bir çift küpe bulduk."

"Ah, evet, hepsini biliyorum," diyor Ted, rahat görünmeye çalışarak, otururken. "Catherine o küpeleri birkaç hafta önce annesinden ödünç aldı."

"Bunu sana o mu söyledi?" Reyes soruyor. "Yoksa gerçekten *biliyor* musun?" Ted renklendiğini hissediyor; nasıl cevap vereceğini düşünemiyor.

Dedektif Barr, "Çok basit. Cinayetlerden önce onu küpeleri takarken gördünüz mü?"

"Evet, onları giydi."

"Güzel. O zaman bize onları tarif edebilirsin," diyor Reyes.

Ama yapamıyor. Onlara boş boş bakıyor. Catherine ona lanet küpelerin neye benzediğini söylemeliydi. Ne kadar aptalca. "Hatırlayamıyorum," dedi sonunda, yüzünün çirkin bir kırmızıya döndüğünü hissederek. "Ama ödünç aldığını biliyorum."

Reyes sandalyesinden kalkarak, "Anlıyorum," dedi. "Daha fazla zamanınızı almayacağız."

İki dedektif ayrılmak üzere dönerken Ted oldukça sert bir sesle, "Catherine'in ailesine zarar vermek için hiçbir nedeni yoktu. Maddi olarak rahatız. Catherine bunu söylediğim için benden nefret ederdi ama korkarım ki bakmanız gereken kişi Dan."

Reyes geri dönüp onunla yüzleşir. "Fred Merton vasiyetini değiştirerek kız kardeşi Audrey'e mirasın yarısını vermeye karar vermişti."

karının mirası."

"Audrey bunu söylüyor," diyor Ted, "ama kimse inanmıyor."

"Buna inanıyorum," diyor Reyes. "Fred ölüyordu. Belki de karınıza bir şeyler söylemiştir. Ve eğer Sheila onun ne yapacağını biliyorsa, ona -ya da diğer çocuklarından birine- söylemiş olabilir. Bu benim için yeterli bir sebep." İki dedektif ofisten çıkar.

Ted onların muayenehaneden çıktıklarını duyana kadar bekler ve sonra masasından kalkıp ofis kapısını kapatır. Kapıyı çarpmak istiyor ama kendini tutuyor. Ofisinin küçük alanında volta atarken dedektifin çıkarken yüzünde beliren kendini beğenmiş ifadeyi düşünür. Kúpeler konusunda ona inanmıyorlar. Catherine'in ailesini öldürdüğünü düşünüyorlarmış gibi davranıyorlar. Bu delilik. Dan yapmış olmalı. En bariz nedeni olan o. O yapmış olmalı. Peki neden karısına bu kadar yakından bakıyorlar?

Ted sandalyesine yığılır, aniden bitkin düşer ve bekleyen hastaları görmezden gelir. Catherine'in ailesiyle geçirdiği o Paskalya Pazarı gecesini düşünüyor. Sheila onlara bir şey söyleyeceğini söylemişti ama Dan'in gelişiyile konuşmaları yarıda kesilmişti. Audrey ve vasiyet hakkında mıydı? Ama daha sonra Catherine ona, annesinin kendisiyle konuşmak istediği konunun Jenna'nın ödeneği olduğunu söylemişti - ertesi sabah ona söylediği buydu. Oraya gittiğinde anne babasının ölmüş olduğunu söylemişti.

Midesi çalkalanıyor ve başı dönüyor.

Şimdi o geceyle ilgili unuttuğu başka bir şeyi hatırlıyordu. Jake'le kanepede otururken ve Dan salonun köşesinde durmuş babasıyla konuşurken, Catherine ve annesi merdivenlerden birlikte inmişlerdi. Dan ve babasına kulak misafiri olduğu için bunu fark etmemişti bile. Belki de Sheila ona Audrey'den ve vasiyetten onlar yukarıdayken söz etmişti. Belki Catherine biliyordu.

Catherine'in o evi ne kadar çok istediğini düşünür. Maddi şeylere ne kadar bağlı olduğunu. Evler ve kúpeler gibi. O gece cep telefonunu evde unutmuştu.

Masasına oturur ve kendini toparlamaya çalışır.

Rose, Temple Black'in resepsiyona açılan ağır cam kapılarından içeri girerken tüm soğukkanlılığını toplayabiliyor. Burası her zaman çalışmayı arzuladığı türden bir hukuk bürosudur - para sızdıran ve güç ve başarı. "Girenler hoş karşılanır" tabelası asılı küçük, boktan dükkânına benzemiyordu. Kendi başına yola çıkmak yerine bunun gibi büyük, prestijli bir firmaya katılmalıydı ama gerçek şu ki, hiç teklifi yoktu. Belki de ona göz kulak olan biri olsaydı başını belaya sokmazdı. Tek pratisyenleri hep bu konuda uyarırlar. Ama artık bunları düşünmek için çok geç.

Resepsiyon görevlisini Walter Temple'ın ofisine giden koridorda takip ederken, camdan toplantı odalarından birine bakar ve hukuk fakültesinden arkadaşı Janet Shewcuk'u tanır. Janet onu görür ve hızla arkasını döner.

Rose, Walter Temple ile hiç tanışmamış. Onu sıcak bir şekilde karşılar. Dan'ın parasıyla ne yaptığını henüz bilmiyor olmalı, diye düşünür.

"Bayan Cutter," dedi, "geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ona belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Polis bana dün vasiyetnameden bahsetti," diyor ve onun karşısına oturup bacak bacak üstüne atıyor.

Yaşlı avukat başını sallıyor. "Bu sizin için iyi bir haber, ancak biraz üzücü olabileceğini de tahmin ediyorum."

Kadın ona bakıyor. "Yani bu doğru mu?"

"Evet. Fred Merton'ın vasiyetinde mirasçı olarak adınız geçiyor." Boğazını temizliyor. "Onun biyolojik baban olduğunu bildiğinden emin değilim."

Başını sallıyor. "Hayır." Adam ona kalacak mirasın üzerinden geçerken kadın kıpırdamadan oturuyor. Adam sözlerini bitirdiğinde derin bir nefes alıyor ve gözlerini masanın yüzeyine dikerek şöyle diyor: "Bunların hiçbir hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun babam olduğunu bilmiyordum. Bu hayal bile edilemez."

Gitmek için ayağa kalktığında Walter sesinde bir uyarıyla, "Kendini hazırlamalısın, diğerleri bundan hoşlanmıyor," der.

- - -

ROSE DOĞRUDAN annesinin evine gider. Annesi onu gördüğüne şaşırır.

"Konuşmamız gerek anne," diyor ve hızlı adımlarla ön kapıdan içeri giriyor.

Küçük oturma odasında karşılıklı otururlar. Annesi beklentiyle ona bakıyor. "Ne oldu?" diye sorar.

"Babam benim gerçek babam değildi, değil mi?" Rose öyle diyor. Kulağa suçlayıcı geliyor. Rose ona bakarken annesinin yüzü acılı, neredeyse korkmuş bir ifadeye bürünüyor. Annesi kucağına bakıyor ve "Hayır, değildi" diyor. Bir an tereddüt eder. "Babanın çocuğu olmuyordu," diye açıklıyor. "Ben de başka birini buldum."

Annesi sessizliği bozmayınca Rose, "Senin bir ilişkin vardı" der. Annesi neredeyse yalvarırcasına ona bakar. "Bir çocuk sahibi olmayı çok istiyordum, Rose. Tek yolu buydu."

Rose annesine bakar. Babası olduğuna inandığı adamı hiç tanımamıştı; o bir yaşındayken ölmüştü. Yine de ailen hakkında bir şeyler bilmek tuhaf bir şey. Kendin hakkında. "Fred Merton'ın babam olduğunu yeni öğrendim."

Annesi açıkça şaşırmış bir şekilde "Nasıl?" diye soruyor.

"Fred Merton vasiyetinde beni lehtar olarak göstermiş," der ve annesinin yüzünün değişmesini izler. Önce şaşkınlık, sonra da zevk.

"Öyle mi? Sana ne kadar bıraktı?"

"Yaklaşık altı milyon," diyor Rose, şimdi bile buna inanmakta güçlük çekerek. "Diğer çocuklarla aynı."

"Aynısı, aman Tanrım," diyor annesi, yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesiyle. "Senin vasiyette olduğunu hiç bilmiyordum!" Annesi öne doğru eğildi ve Rose'un ellerinden birini tutup kendi eliyle sıktı. "Bu harika Rose! Çünkü sen de en az diğer çocuklar kadar onun etinden ve kanındansın. Onun servetinden eşit bir payı *hak ediyorsun*." Annesi heyecanla devam ediyor. "Senin onun olduğunu her zaman biliyordu. Ve küçüklüğünden hukuk fakültesinden mezun olana kadar her ay senin bakımın için bana para verdi." Daha da ciddileşiyor ve ekliyor: "Senden sakladığımı için üzgünüm. Belki de sana söylemeliydim. Ama o bunu istemedi, ben de ortalığı karıştırmak istemedim. İlk başta para göndermeyi kesmesinden korktum ve buna ihtiyacım vardı. Ve sonra, sanırım sadece bir korkaktım."

Rose midesinde bir kıpırtı hissediyor. Eğer bekâr bir anne tarafından büyütüldüyseniz ve arkadaşlarınız zenginse, bu gerçekten de hayalini kurduğunuz türden bir şeydir. Bir peri masalı gibi. Ama bütün peri masalları karanlıkla doludur.

Annesi, "Catherine arkadaşın olsa bile seni hemen kardeş olarak kabul etmeyebilirler. Ama eminim kabul edeceklerdir. Tatlım, bu senin hayatını değiştirecek!"

Ama Rose şu anda sadece yarı yarıya dinliyor.

- - -

LISA uyuşmuş ve kafası karışmış bir halde evin içinde dolaşıyor. Cesetlerin bulunmasının üzerinden tam bir hafta geçmiştir. Normal davranmaya çalışıyor ama bu çok zor. Dan polis sorgusundan eve erken döndüğünde kızgın ve üzgündü. Nedenini ona söylemek istemedi. Ama kadın sonunda onu ikna etti. Cinayetlerin işlendiği gece onu Brecken Hill'de gören bir tanıkları olduğunu itiraf etti.

Oturma odasında karşılıklı oturuyorlardı. Adam kanepede, kadın da koltuktaydı. İşte o zaman son zamanlarda kocasıyla arasına mesafe koyduğunu fark etti. Tam olarak ne zaman onun yanında oturmayı, elini omzuna koymayı, yüzüne bakmayı, onunla dertleşmeyi bırakmıştı? Bunun yerine soğuk bir şekilde karşısına oturmuş, o başını eğmiş yere bakarken onu izliyordu.

Sandalyesinde kaskatı oturdu. "Doğru mu?" diye sordu, sesinde sessiz bir korku ve acı vardı. Tek kullanımlık tulumlar endişe vericiydi ama neden orada olduklarını biliyordu; adam onları tavan arasındaki iş için kullanmıştı. Ona o gece arabayla dolaştığını, sakinleşmeye çalıştığını, Brecken Hill'e yakın bir yerde bulunmadığını söylemişti. Ona inanmıştı.

"Evet," diye itiraf etti. "Ama açıklayabilirim."

Adam kalbine tekrar girebilmek için yalvarırken, kadın orada oturmuş seçeneklerini gözden geçiriyordu.

"O gece bir daha ailemin yanına gitmedim, yemin ederim," dedi. Sonra Rose Cutter'ın kendisini nasıl dolandırdığını anlattı. Para gitmişti. Onu gören evin sahibiydi.

Orada oturup kocasının ne kadar aptal olduğunu, Rose Cutter tarafından kandırıldığını ve yarım milyon doları böyle kaybettiğini düşündü. Belki de babası başından beri onun hakkında haklıydı. Yine de, eğer mahkum olmasaydı ve tüm o para miras kalsaydı, zengin olurlardı. Onunla sonsuza kadar evli kalmak zorunda değildi.

"Brecken Hill'deki o eve gittim ve orada oturup düşündüm," dedi Dan hızlıca konuşarak. "Paramızı bu kadar uzun süre bağladığım için kendime çok kızdım, ihtiyacımız olacağını bilmiyordum. Polis onun ne yaptığını bildiğimi ve parayı asla geri alamayacağımı düşünüyor ve bu da annemle babamı öldürmüşüm gibi görünmesine neden oluyor." Öfkeyle ayağa kalktı. "O lanet kaltak, hepsi onun suçu! Eğer o anlaşmayı bana dayatmasaydı, bu karmaşanın içinde olmazdık!"

Lisa onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. Yarım milyon dolarlık yatırımları vardı. Faiz oranları çok düşük olduğu için ev tamamen ipotekliydi. Ama Dan o parayı ilk başta ona söylemeden çekmiş ve kandırılmıştı. Kendini toparlayana kadar o para onları uzun süre idare edebilirdi. Ve şimdi para gitmişti. Rose Cutter yüzünden kocasının cinayete sürüklenmiş olabileceği aklına geldi.

Şimdi her şeyi yeniden düşünüyor. Dan dışarıda, garajda, giderek deliren zihnini olaylardan uzaklaştırmaya çalışıyor. O ise evin içinde, amaçsızca ortalığı topluyor ve bir şeyin diğerine nasıl yol açtığını düşünüyor.

OceanofPDF.com

Irena kedisini kucağına çeker ve gece çökerken mırıldanmasını dinler.

Catherine dün gece vasiyetle ilgili olarak onu aradığında minnettar olmuştu ama haberi bizzat vermesi iyi olurdu. Irena artık onların hayatının bir parçası olduğunu biliyor. Onlar için yaptığı onca şeyden sonra bu biraz akıllıca geliyor. Ama incinmiş duygularını bir kenara itiyor.

Irena bu akşam Catherine'in yanına gitmekten henüz dönmüştü. Neler olup bittiğini, herkesin ne durumda olduğunu öğrenmek istiyordu ve bunu en iyi bilebilecek kişi de Catherine'di. Catherine ona Lisa'nın aradığını ve polisin Dan'i cinayet gecesi Brecken Hill'de gören bir tanığı olduğunu söylediğini anlattığında, Irena tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

Dedektiflerle yaptığı son görüşmeyi, o çocuklardan herhangi birinin cinayet işleyebileceğini gönülsüzce kabul edişini hatırlıyor.

Fred'in onları karşı karşıya getirmekten nasıl zevk aldığını hatırlıyor. Fred sıfır toplamalı bir oyuna inanırdı. Her durumda sadece bir kazanan olabilirdi. Onları rekabete sokardı ve bu asla adil olmazdı.

Irena, Dan için işlerin kötü görüldüğünü düşünüyor. İtirazlarına rağmen Catherine'in umurunda olduğundan pek emin değil. Jenna'nın da. Dan her zamanki gibi ortada kaldı.

- - -

Ertesi sabah, Çarşamba, Ellen kendini zor bir konuşmaya hazırlamaktadır. Audrey kahve içmeye geliyordu ve

Audrey onun söyleyeceklerinden hoşlanacak. Ellen'in kızı Rose'un kardeşinin kızı olduğunu duymak hoşuna gitmeyecek. Ve Rose'un Fred Merton'ın mirasından Audrey'den daha fazla pay alacağını. Ama şüphesiz er ya da geç duyacak ve bunu ondan duyması daha iyi olacak.

Öte yandan Audrey'nin, o şımarık çocukların servetlerini bir yabancıyla paylaşmak zorunda kalacak olmalarından memnun olabileceğini söyler kendine. Onlar paylaşmayı sevmezler. Ve Audrey her zaman Rose'a düşkün olmuştur. Belki de kendisinin Rose'un teyzesi, Rose'un da onun yeğeni olmasından memnun olacaktır.

Ellen, Merton'ların çocuklarıyla -belki Rose'a çok düşkün olan Catherine'le değil ama diğer ikisiyle- işlerin biraz çirkinleşebileceğini düşünüyor ve Audrey'nin kendi tarafında olacağını umuyor.

Ancak Audrey son zamanlarda çok farklı, kendisinin daha uç bir versiyonu; Ellen oldukça gergin.

- - -

ROSE üst üste ikinci gün de ofise gitmeye zahmet etmez. Asistanı Kelly'yi arar ve ona yine kaleyi korumasını ve randevuları iptal etmesini söyler. Ona üşüttüğünü söyler.

Saklanıyor. Yakında dolandırıcılıktan yargılanacağını bildiği için kimseyle yüzleşmek istemiyor. Hukuk kariyeri zaten sona erecek ve muayenehanesi kapanacak. Hapse girmemeyi umuyor. Miras parasıyla tazminat ödeyebilir, kendini mahkemenin merhametine bırakabilir.

Hayal ettiğinden çok daha fazla parası olacak, bu yüzden bir daha asla o boktan küçük muayenehanesine gitmesine gerek kalmayacak.

Aklı huzursuzca dedektiflere ve dün Walter Temple ile yaptığı görüşmeye gider. Kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyler.

- - -

SABAHIN İLERLEYEN SAATLERİNDE Reyes'e Audrey Stancik'in resepsiyonda olduğu ve dedektiflerle konuşmak istediği bildirilir.

Reyes, onu hastanede son gördüklerinden daha iyi göründüğünü düşünüyor. Yanaklarında daha fazla renk var.

Audrey oturmalarını zar zor bekleyerek, "Beni kimin öldürmeye çalıştığı konusunda bir ilerleme kaydettiniz mi?" diye soruyor.

Reyes, "Buzlu çayda kesinlikle antifriz vardı," diyor, "ancak evinizde kimin bulunduğuna ve bunu oraya kimin koymuş olabileceğine dair bir kanıt yok."

Dramatik bir şekilde iç çekti, açıkça hayal kırıklığına uğramıştı. "Dün gece Dan Merton karısının arabasında oturmuş evimi izliyordu."

"O olduğundan emin misin?" Reyes soruyor.

"Evet." "Bunu yapıyor, biliyorsun, sana söylemiştim." diye ekliyor. Öne doğru eğiliyor. "İlginizi çekeceğini düşündüğüm başka bilgiler de var. Sanırım Rose Cutter'ın Fred'in öz kızı olduğunu ve vasiyetinde adının geçtiğini zaten biliyorsunuzdur."

"Evet."

Biraz homurdanıyor. "Ben de yeni öğrendim." Kırıkan tüylerini düzeltmek için bir an durur. "Annesi, Ellen Cutter, benim bir arkadaşım. Onu neredeyse kırk yıldır tanırım. Uzun zaman önce ağabeyimin yanında sekreter olarak çalışıyordu, orada tanıştık. O zamanlar ikimiz de Fred'in şirketinde çalışıyorduk."

Devam ediyor. "Sadece Ellen, Fred'in ölmeden hemen önce vasiyetini değiştirip yarısını bana vereceğini biliyordu. Çünkü ona söyledim, bana söylediği gece." "Ve ne kadar aksini iddia ederse etsin, Ellen ve Rose'un Rose'un vasiyette olduğunu bilmediklerine bir an bile inanmıyorum. Fred Ellen'a söylerdi, Ellen da Rose'a söylerdi."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Çünkü Fred insanlara bir iyilik yaptığında bunu onlara belli etmeyi severdi. Tıpkı onlara zarar verecek bir şey yaptığında bunu bilmelerini sağlamaktan hoşlandığı gibi. İnsanlar üzerinde güç sahibi olma duygusunu, bir şeyler verip bir şeyler alabilmeyi severdi. Onu tanısaydınız ne demek istediğimi anlardınız."

Rose Cutter evde, işten kaytararak geçirdiği günün tadını çıkarmaya çalışıyor. Düşünmeye ihtiyacı var. Aklından o kadar çok şey geçiyor ki. Kapısının aniden ve sertçe çalınması onu yerinden sıçratır.

Tüm vücudu gerilir. Belki de evde yokmuş gibi davranmalıydı.

Ama kapı yine ısrarla çalınır. Kapıdan bir bağırış duydu. "İçeride olduğunu biliyorum Rose." Catherine'in sesini tanır. "Ofisine çoktan gittim ve arabayı garaj yolunda görebiliyorum."

Rose isteksizce ayağa kalkar ve kapıyı açar. Bir ara onunla yüzleşmek zorunda kalır. Geri adım atar ve Catherine eve girer. Rose onun ifadesini ölçmeye çalışır. Ama Catherine'i anlamak her zamanki gibi zordur.

"Oturabilir miyiz?" Catherine sorar.

"Elbette," diyor Rose ve iki küçük kanepenin alçak bir masanın üzerinde karşılıklı durduğu oturma odasına geçiyor.

Yerleştiklerinde Catherine, "Yani," diye bağılıyor, çünkü Rose konuşmaya cesaret edemiyor. "Senin benim üvey kardeşim olduğuna inanmam gerekiyor."

"Catherine, bunun üzücü olduğunu biliyorum," diye söze başladı Rose. "Hiçbir fikrim yoktu. Annem bunu bana ancak dün, vasiyetnameyi öğrendikten sonra itiraf etti."

Catherine küçümseyerek başka tarafa bakar.

Rose şimdi bu işin nasıl gideceğini anlıyor. Catherine üvey bir kız kardeşi olduğu için mutlu değildir. Olacağını ummuştur -ilişkilerinin arkadaşlıktan kardeşliğe dönüşebileceğini. Ama Walter onu uyarmıştı. Rose'un kuşkuları artar; neredeyse boğuluyormuş gibi hisseder. Sözlerini aceleye getirerek konuşur. "Özür dilerim, Catherine. Bu olmalı

hepiniz için üzücü olabilir. Amacım zarar vermek değil. Sen benim arkadaşımsın."

"*Arkadaşın* mı?" Catherine diyor ki. "Dan'in parasını çaldın! Evet, hepsini biliyorum. Ne tür bir *arkadaş* bunu yapar?" Öne doğru eğildi. "Nasıl yaparsın?"

"Öyle değildi, Catherine," diye umutsuzca itiraz ediyor Rose. "Ben sadece *ödünç* para alıyordum. Hepsini geri ödeyecektim. Kimsenin bilmemesi gerekiyordu."

"Artık hepimiz biliyoruz, değil mi?" Catherine ona küçümseyerek bakar. "Böylece ona borcunu ödeyebilirsin."

"Yapamam," diye fısıldıyor Rose, yere bakarak. "Ona geri ödeyecek param yok. Henüz yok."

"Ne?"

"Yatırım yaptım ve çoğunu kaybettim."

"Böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" Catherine öfkeyle tekrarlar.

"Nasıl mı? Sana nasıl olduğunu söyleyeyim," diyor Rose, cesaretini toplayarak. "Büyürken senin sahip olduklarına sahip değildim. Zengin ve bağlantıları olan biri değildim. Sahip olduğum her şey için çalışmak zorunda kaldım. Açgözlü ve sabırsız oldum. Sen anlamazsın." Ama sonra başını eğip sesini alçalttı ve Catherine'e dikkatle bakarak şöyle dedi: "Belki de anlarsın. Belki de açgözlü ve sabırsız davrandın ve kendi aileni öldürdün. Böyle mi oldu, Catherine? Yoksa Dan miydi?"

Catherine soğuk gözlerle ona bakar. Hızla ayağa kalkar ve hâlâ oturmakta olan Rose'a bakar. "Kardeşıme olan borcunu geri almak için gerekirse seni dava ederiz. Ve ben de yasaların elverdiği en geniş ölçüde yargılanmanı sağlamayı kişisel görevim haline getireceğim. Ve *asla* bu ailenin bir parçası olarak kabul edilmeyeceksin."

- - -

AUDREY karakoldan eve geldiğinde aklı başından gitmiştir. Dedektiflere söylediklerine inanmaktadır-Fred, Ellen'a vasiyetnameden bahsedecekti. Ellen da Rose'a söylerdi. Ve Rose'da da aynı rahatsız edici genler vardır.

Fred'den diğerklerinin yaptığı gibi. Onu ve Sheila'yı öldüren o dört çocuktan herhangi biri olabilirdi. Audrey, her zaman en iyi arkadaşı olan Ellen tarafından tamamen ihanete uğramış hissetmektedir. Ellen ona bu konuda hiçbir şey açıklamamıştı.

Rose'un cinayet işleyip işleyemeyeceğini merak eder. Ellen da yakında aynı soruyu kendine sormak zorunda kalabilir. Eğer öyleyse, kendi özel cehenneminde yapayalnız kalacaktır.

Audrey, kendi kızı hakkında endişelenmek için hiçbir nedeni olmadığı için minnettardır.

- - -

JENNA Jake'in yatağından fırladı ve kıyafetlerini giymeye başladı. Öğleden sonra geç bir saatti ama şehre onu görmeye gelmişti ve her zamanki gibi başka bir şey yapmadan kendilerini yatakta bulmuşlardı. Çarşafaların üzerinde küçük boya izleri var. Yeni yatak takımına ihtiyacı olacak.

Adam kot pantolonunu düzelterek küçük mutfığa girdiğinde kendine buzdolabından meyve suyu dolduruyor. Bir an ona hayranlıkla bakıyor.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," diyor Jake.

Kadın geriliyor; adamın sesinde hoşuna gitmeyen bir şeyler var. Nedir bu, gerginlik mi? "Ne?" diyor, kendi belirsizliğini örtmek için omzunun üzerinden ona gülümseyerek.

"Biraz kısayım."

Zaman kazanmak için anlamamış gibi davranıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Kıram arttı ve bunu karşılayacak kadar param yok."

Tanrım, diye düşünüyor. Bu çok uzun sürmedi. Ailesi öldürüleli ne kadar oldu, bir haftadan biraz fazla mı? Ve adam şimdiden ondan para istiyor. Meyve suyunu buzdolabına geri koymak için acele etmiyor, sırtı ona dönük. Sonra buzdolabının kapağını kapatıp yüzünü ona dönüyor, hâlâ nasıl davranması gerektiğinden emin değil. "Bunu yapabilirler mi?" diye soruyor, zamana oynayarak. "Haber vermeden zam yapabilirler mi?"

"Stüdyo alanımdan bahsediyorum. Ne isterlerse yapabilirler."

Onun haklı olduğunu biliyor. Stüdyosunu gördü ve her şey masanın altında.

"Stüdyomu kaybedemem," diyor sesinde biraz daha çakmaktaşı ile.

Kadının onu oyalamasından, ona sadece para vermemesinden hoşlanmıyor, diye düşünüyor. Ancak burada yaptıkları hassas bir dans, muhtemelen geleceğin tonunu belirleyecek bir şey. Uzun vadede bir çift olarak ne yapacaklarını ya da uzun bir dönem olup olmayacağını bilmiyorlar. Adam kadının parası olduğunu ya da eninde sonunda olacağını biliyor. Çok parası olduğunu. Ve onun için polislere yalan söyledi. Öldükleri gece ailesiyle olan o korkunç kavgaya tanık olmuş ve polise bütün gece onunla birlikte olduğunu söylemiş. Ona borçlu ama yine de istemesinden hoşlanmıyor.

"Ne kadara ihtiyacın var?" diyor, gerçekten umursamıyormuş, bu yeni bir sevgilinin yapacağı bir şeymiş gibi görünmeye çalışarak. Birkaç yüz doların ona yardım etmek için yeterli olacağını düşünüyor.

"Beş bini idare edebilir misin?" diye soruyor.

Kadın şaşkınlıkla ona döner. "Kiranız ne kadar?"

Tekrar ona bakıyor, gözleriyle buluşuyor. "Sadece yedekte biraz olsun istiyorum, böylece endişelenmek zorunda kalmam. Biliyorsun şu anda büyük bir enstalasyon çalışması yapıyorum, taşınmak zorunda kalacağımı düşünemem."

Ve işte orada. Kadın biliyor. İhtiyacından fazlasını istiyor. Ne *istiyorsa* onu istiyor. Ve istekleri gittikçe artacak.

"Benim öyle ortalıkta duran bir param yok," diyor.

"Biliyorum. Ama şimdi alabilirsin, değil mi?"

Şu anın farkındadır. "Sanırım Walter'dan avans istemeyi deneyebilirim," diye itiraf ediyor.

Başını sallıyor. "Harika. Gitmem gerek, biraz daha iş yapmak istiyorum. İstedğin kadar kalabilirsin."

Ona yaklaşır ve uzun, samimi bir öpücük verir. Kadın her zamanki gibi bundan zevk alıyormuş gibi davranıyor. Ama adam gittiğinde, uzun süre arkasından kapalı kapıya bakıyor.

A Reyes ve Barr, Ellen Cutter'ın mütevazı ama bakımlı bungalovuna yaklaşırken Reyes onun nasıl bir kadın olduğunu düşünür. Kesinlikle bir sır saklayabiliyor.

Kapı altmışlı yaşlarının başında bir kadın tarafından açılır. Rozetlerini gösterip kendilerini tanıtıyorlar. "İçeri girebilir miyiz?" Reyes sorar.

Onları içeri alır ve hepsi oturma odasına oturur.

"Fred ve Sheila Merton cinayetlerini araştırıyoruz," diyor Reyes. "Anladığımız kadarıyla kızınız Rose, Fred Merton'ın biyolojik çocuğu."

"Evet, öyle," diye cevap verdi biraz sertçe.

Reyes, "Buna itiraz etmek için burada değiliz," diyor. "Fred Merton'ın vasiyetini diğer çocuklarıyla eşit olarak paylaşıyor."

"Evet, bunu öğrenmek büyük bir şok oldu" diyor. "Daha dün öğrendim. Rose söyledi."

"Kızınızın lehtar olduğunu bilmiyor muydunuz?"

"Kesinlikle hayır."

"Yirmi birinci Nisan gecesini, Paskalya Pazarı'nda neredeydiniz?"

Şaşırması görünüyor. "Ne? Neden?" Adam sadece bekler. "Evdeydim. Kız kardeşim ve kızım Paskalya yemeği için geldiler. Rose gitti ama kız kardeşim kaldı ve sabah eve döndü. Albany'de yaşıyor. Bunu bana neden soruyorsun?" Adam ona sabit bir şekilde bakar. Kadın kısa bir kahkaha atıyor, kararsız. "Onları öldürüp öldürmediğimi mi merak ediyorsun? Bu çok saçma." Şimdi Reyes'ten Barr'a gergin bir şekilde bakıyor, sanki ayaklarının yere bastığından emin değilmiş gibi.

Reyes açıklıyor. "Fred Merton vasiyetini değiştirmeye karar vermiş ve çocuklarını hatırı sayılır servetinin yarısından mahrum bırakmıştı."

"Bunu nasıl bilebilirim ki?" Ellen öyle diyor.

"Çünkü arkadaşın Audrey Stancik sana söyledi."

Onun şaşkınlığını fark ediyor, kendine olan güveninin bir kısmını kaybetmesini izliyor. "Belki de yapmıştır, hatırlamıyorum," diyor, bu konuda hazırlıksız olmaya çalışarak. "Ama Rose'un vasiyette yer aldığından hiç haberim yoktu. Benim bununla hiçbir ilgim yok." Adam bir sessizlik yaratır ve Rose'un bu sessizliği doldurup doldurmayacağını bekler. Doldurdu da. "Dediğim gibi, kız kardeşim o gece bizde kaldı. Ertesi sabaha kadar eve gitmedi.

Ona sorabilirsiniz."

"Peki ya Rose? O ne zaman gitti?"

"Saat sekiz civarı." Yüzlerini okuyor ve "Rose, Fred çoktan ölene kadar onun babası olduğunu bile bilmiyordu" diyor. Reyes hiçbir şey söylemiyor. "Kızımın bununla hiçbir ilgisi yok," diyor Ellen küçümseyerek. "Belki de mirası alacaklarını *bilen* diğer çocuklara bakmalısınız."

Reyes ona kızının dolandırıcılıktan tutuklanmak üzere olduğunu söylemeyecektir. Bunu Rose'a bırakacak. Ama ayrılırlarken, "Belki de kızınızı sandığınız kadar iyi tanıımıyorsunuzdur," demekten kendini alamaz.

- - -

ELLEN, dedektifler ayrılırken onları izler. Bu işin arkasında Audrey'nin olduğunu düşünür, öyle olmalı. Audrey onlara Ellen'a vasiyette yapılması beklenen değişiklikten bahsetmiş olmalı. Ve şimdi Audrey ona sırtını dönmüş, Rose'un mirası konusunda kızgın olduğu için polisi ona ve Rose'a yönlendirmiştir. Bu delilik. Audrey onun en eski arkadaşlarından biri. Acı acı düşünüyor, *gerçekten kimseye güvenemezsin, değil mi?*

Rose'u aramaya çalışır ama cevap alamaz.

- - -

WALTER TEMPLE masasından başını kaldırır ve Janet Shewcuk'un başını eğmiş bir şekilde koridorda koşarak ofisinin önünden geçişini izler. Arkasından bakakalır ve aniden Janet'ın son birkaç gündür kendisinden kaçtığını fark eder. Son zamanlarda omzuna vuran huzursuzluk hissi şimdi etrafında dönüyor ve yüzüne bakıyor. Rose Cutter'la tanıştığından beri endişeli hissediyordu. Bilgisayarına dönüp Rose Cutter'ın nerede ve ne zaman hukuk fakültesine gittiğine bakar. Aynı şeyi kıdemsiz ortağı Janet Shewcuk için de yapar.

Sonra ne yapması gerektiğini düşünerek büyük deri koltuğuna endişeyle oturur. Uzun bir süre gözlerini kapatır ve kendine hiçbir şey yapmadan durup duramayacağını sorar. Sonra gözlerini açar, masasının üst çekmecesinden bir kart çıkarır ve Dedektif Reyes'i arar.

- - -

Temple Black'teki resepsiyon görevlisi Reyes ve Barr'ı gelir gelmez Walter'ın ofisine yönlendirir. Reyes, Walter'ın kafasında ağır bir yük varmış gibi görüldüğünü düşünür.

"Ne oldu?" Reyes, Barr ile birlikte avukatın karşısına otururken sorar.

Walter yorgun bir şekilde iç çekerek, "İki ya da üç ay önce, kıdemsiz ortağım Janet Shewcuk'tan Fred ve Sheila Merton için bir vasiyetname incelemesi yapmasını istedim. Vasiyetnamelerini gözden geçirmelerinin üzerinden beş yıl geçmişti ve genellikle bu süre zarfında bir gözden geçirme yaparız."

"Devam et," diyor Reyes.

"Dün Rose Cutter vasiyet hakkında konuşmak için buradaydı. Ve bir şeyler doğru görünmüyordu."

"Ne gibi?"

Walter başını sallar. "Bilmiyorum. Bir şeyler ters gidiyordu. Sadece ona inanmadım - bunların hiçbirinden haberi olmadığına." Düşünceli bir şekilde dudağını ısırıyor. "O zamandan beri beni rahatsız ediyor. Sonra biraz araştırma yaptım ve Janet ile Rose'un aynı zamanda aynı hukuk fakültesine gittiklerini öğrendim."

"Reyes, "Birbirlerini tanıyor olabileceklerini ve Rose'a vasiyette ne olduğunu söylemiş olabileceğini mi düşündünüz?" diye soruyor.

Walter sefilce başını sallar. "Belki ona sorsan daha iyi olur diye düşündüm."

Reyes nabızı hızlanarak, "Onunla konuşalım," der.

Walter, "Onu sana getireceğim," der ve masasından ayrılır.

Birkaç dakika sonra yanında gri takım elbiseli, sarı saçlarını düzgün bir at kuyruğuyla arkaya toplamış genç bir kadınla ofisine döner. Kadın endişeyle otururken ona bir sandalye çeker, sonra da dedektifleri tanıtır. Janet Shewcuk onların dedektif olduğunu anladığında açıkça korkmuştur. Reyes ona Merton cinayetlerini araştırdıklarını söylediğinde titremeye başlar.

Reyes, "Merton vasiyetlerini bildiğinizi anlıyoruz." diyor. Genç avukatın yüzü suçlu bir kırmızıyla kızarır. Bekliyor.

"Onları gözden geçirdim," diye itiraf ediyor ve daha da kızarıyor.

"Rose Cutter'ı tanıyor olamazsın, değil mi?" Reyes soruyor.

Yutkunuyor, gözleri hızla kırışıyor. "Hukuk fakültesine birlikte gittik."

"Anlıyorum," diyor Reyes. Kadın avukat patronuna kaçamak bir bakış atıyor

ve ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Ve ona Fred Merton'ın vasiyetine göre mirasçı olduğunu söylediniz."

Sonra dağınık bir şekilde ağlamaya başlar. Walter masasındaki kutudan ona bir mendil uzatır. Beklerler. Sonunda şöyle demeyi başarır: "Bunun bir gizlilik ihlali olduğunu biliyorum. Asla bir şey söylememeliydim." Yüzü sefalet içinde bir portre gibidir. "Ama Rose da bir avukat, o da bir şey söylemeyecekti. Bunun kimseyi inciteceğini düşünmedim." Perişan bir halde onlara bakıyor. "*Öldürüleceklerini* nereden bilebilirdim ki?"

"Peki Rose'a bu potansiyel talih kuşundan ne zaman bahsettiniz?" Reyes soruyor. "Belki iki ay önceydi? Onu gördüğümde çok şaşırmıştım.

Vasiyetinde ismi yazıyor. İlk öğrendiğimde ona söylemedim. Ona söylemek istememiştim. Ama bir gece dışarıdaydık ve şarabı biraz fazla kaçırmışım."

Reyes Walter'a bir bakış atıyor ve yüzü gök gürültüsü gibi oluyor. Reyes sorar, "Cinayetlerden sonra Rose senden ona söylediğini itiraf etmemeni istedi mi?"

"Hayır. Yapmak zorunda değildi," diye cevaplıyor Janet sefil bir şekilde. "İkimiz de bunun ortaya çıkması halinde kariyerimin mahvolacağını biliyorduk." Onlara bakıyor ve "Eminim *onun* yaptığını düşünmüyorsunuzdur?" diyor.

OceanofPDF.com

Rose annesinin kapısının önünde durmaktadır. Annesi onu arıyor ama Rose cevap vermiyor. Onunla gerçekten konuşmak istemiyor ama konuşması gerektiğini de biliyor. Zili çalar.

Annesi kapıyı açar, gözle görülür bir şekilde üzgündür. "Burada olmana sevindim. Sana ulaşmaya çalışıyordum."

"Biliyorum, bağlıydım," diye yalan söylüyor Rose.

Annesi ona "Polis buradaydı" dedi. "Ne?"

"Fred ve Sheila'nın cinayetleri hakkında."

"Sen neden bahsediyorsun?" Dengesi bozulan Rose, annesinin bir kadeh şarap doldurduğunu gördüğü oturma odasına doğru onu takip ederek sorar. Annesi anlattıkça Rose endişesinin arttığını hisseder.

"Sırf Fred'in vasiyetini değiştirip yarısını Audrey'e vereceğini bildiğim için, senin çıkarını korumak için bunu yaptığımı söyleme cüretini gösterdiler. Senin vasiyette olduğunu bile bilmiyordum! Bana bir mazeretim olup olmadığını sordular."

Rose onun yanına otururken, "Ciddi olamazlar," diye itiraz ediyor.

"Neyse ki Barbara bütün gece buradaydı." Annesi ona döner ve

"Onlar da seni soruyorlardı. Ama onlara Fred ölene kadar onun baban olduğunu bile bilmediğini söyledim. Vasiyetten de haberin yoktu."

Rose, dedektiflerin kendisini cinayetle ilgili nasıl sorguladıklarını mide bulandırıcı bir duyguyla hatırlıyor. Rose, "Paskalya yemeğinden sonra seninle eve yatmaya gittim," diyor. "Başka yerde olduğuma dair bir tanığım yok." Başının döndüğünü hissediyor.

Annesi onu rahatlatmaya çalışır. "Ben olsam endişelenmezdim. Senden şüphelenmelerine imkan yok. Sen hiçbir şey bilmiyordun." Annesi sorar, "Catherine ile konuştun mu?"

Ama Rose dinlemiyor. İç organları düğümlenmiş durumda. "Rose?" diyor annesi sertçe.

Annesine bakıyor ve "Sana söylemem gereken bir şey var" diyor.

- - -

POLİS KARAKOLUNA GERİ DÖNÜLDÜĞÜNDE, Reyes ve Barr'a onlara bir şey gösterecek olan bir memur yaklaşır. Heyecanlı görünmektedir. Reyes ve Barr memuru bir bilgisayar monitörüne kadar takip eder ve hep birlikte ekrana bakarlar.

"Lanetleneyeğim," diyor Reyes. Memurun sırtını sıvazlıyor. "İyi işti."

- - -

KIZI GİTTİKTEN SONRA Ellen, Rose ve yaptığı korkunç şey hakkında dehşete düşmüş bir halde oturma odasını adımlar. Rose ona Dan'in parasıyla içine düştüğü pisliği anlattığında inanamamıştı. Dilini yutmuş, uzun bir süre konuşamamıştır.

Ellen olabileceği kadar destekleyici olmamıştı. Ama Rose nasıl bu kadar bencil olabilirdi? Bu kadar umursamaz? Bu kadar aptal? Bu ona hiç benzemiyordu. Tanıdığı Rose bu değildi. Sonunda kızının neden bu kadar stresli olduğunu, neden kilo kaybettiğini anlamıştı. Ona çok kızgındı. Ve ona ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söyledi.

Ellen her zaman Rose'la, onun annesi olmakla gurur duymuştur. Ama insanlar bunu öğrenecek. Rose muhtemelen hapse girecek -çok uzun sürmeyecek- ama kızını hapiste ziyaret etme düşüncesi Ellen'ın kendisini tamamen aşağılanmış hissetmesine neden oluyor. Herkes onun ne yaptığını bilecek. O kadar çalıştıktan sonra artık avukatlık yapamayacak. Ve Ellen sonsuza dek ondan utanacak. Kızının bir avukat olduğunu söyleyemeyecek.

Avukat. Kızı bir suçlu ve hiçbir şey söyleyemeyecek.

Şimdi Ellen ağlarken, gözyaşları yüzünden akarken, küçük bir parçası Rose'a karşı bu kadar sert davranmamış olmayı diliyor, gitmeden önce kızına her zaman yaptığı gibi sarılmış olmayı diliyor. Ama sarılmamıştı. Bunu affetmesi zor olacaktı. Zamana ihtiyacı var.

Şarap kadehini yeniden doldurmak için mutfığa uğrayarak yürümeye devam eder. En azından Rose mirasını alacak. Hapisten çıktıktan sonra her şeye yeniden başlayabilecek. Muhtemelen taşınmak zorunda kalacaklar - bundan sonra ikisi de başlarını nasıl dik tutabilir? Rose yasaları çiğnemeseydi ve tüm o para ona miras kalsaydı çok güzel olurdu. İsteddiği her şeye sahip olabilirdi. Ellen onunla gurur duyabilirdi.

Artık o da biliyor ki Rose'u cinayetler hakkında çoktan sorgulamışlar, Rose da itiraf etmiş. Dolandırıcılıkla suçlanacak. Ama o dedektifler Rose'un cinayetlerle bir ilgisi olduğunu ciddi ciddi düşünemezler; mazereti olmaması önemli değil. Rose vasiyette adı olduğunu bilmiyordu.

Rose'un bir başkasının parasını çalabileceğini hiç düşünmemişti. O korkunç dedektifin ona söylediği son sözleri hatırlıyor: *Belki de kızınızı sandığınız kadar iyi tanımıyorsunuzdur.*

Ellen psikopati hakkında internette okuduklarını ve bunun ailelerde nasıl görülebildiğini düşünmeden edemiyor. Merton'ları düşünüyor. Rose artık o ailenin bir parçasıdır. Ya katil onlardan *biriye*? Audrey'nin hep böyle düşündüğünü biliyor.

Audrey onunla bir daha asla konuşamayabilir ve bu ona acı verir. Uzun yıllara dayanan dostluklarının Rose'un ailesinin ortaya çıkmasını atlatabileceğini ummuştur.

Sonra aklına, diğer Merton çocuklarından biri cinayetlerden suçlu bulunursa, kendi paylarını kaybedecekleri ve Rose'a daha fazla pay kalacağı gelir.

- - -

KAÇINILMAZDI, diye düşünüyor Rose, bir kez daha aynı sorgu odasındaki sert sandalyede otururken, avukatı yanında, endişeli. Akşam yaklaşırken, iki dedektif onu agresif bir şekilde sorguluyor. Janet'in hiçbir şey söylemeyeceğini, kimsenin bağlantıyı bulamayacağını ummuştı. Ama işte buradadır ve dedektifler Janet'la çoktan konuşmuşlardır.

Reyes, "Vasiyette adınızın olduğunu biliyordunuz, Janet Shewcuk size söyledi," diye tekrarlıyor. "Bize yalan söyledin."

"Evet, biliyordum," diye itiraf ediyor Rose sonunda, bitkin bir halde. "Ama onları ben öldürmedim."

Reyes, "Mazeretin yok," diyor. "Dan'e geri ödemek için paraya ihtiyacın vardı, böylece dolandırıcılıktan hapse girmeyecektin. Bunu mu düşünüyordun? Fred ve Sheila ölürse ve herkes mirasını alırsa, ona geri ödeyebileceğini ve kimsenin bundan haberi olmayacağını mı? Ya da daha büyük olasılıkla, eğer mirastan zamanında para gelmezse ve Dan'in parasıyla ne yaptığını öğrenirlerse, bunu gizli tutup ona geri ödemene izin verecekler ve seni affedeceklerdi, çünkü sen ailedensin?"

Rose inatla, "Onları ben öldürmedim," diye tekrarlar. Ama korku boğazından aşağı süzölmüş ve midesine yerleşmiştir.

Catherine sahneyi dikkatlice hazırlar. Olan biten her şeye rağmen, Ted'le birlikte bekledikleri anın mükemmel olmasını istemektedir. Masa için çiçek aldı. Gurme bir yemek sipariş etmiştir.

En sevdikleri Fransız restoranından aldığı yemeği fırında sıcak tutuyor.

Ted işten eve geldiğinde, kadın ceketini alır ve ona bir sürprizi olduğunu söyler. Adam dönüp ona bakar ve kadın gülümser. "Kötü bir sürpriz değil," der.

"Oh, güzel. Çünkü son zamanlarda bunlardan çok yaşadık," diyor Ted. "Bütün bunları aklından çıkar," diyor Ted'e. "Benimle gel."

Onu, güzel bir masa hazırladığı yemek odasına kadar takip eder. "Kokuyu aldın mı?" diye sorar. "Scaramouche'dan sipariş ettim."

"Olay nedir?" Ted sorar.

"Söyleyeceğim, ama önce otur."

Yemeği masaya getirir ve karşılıklı otururlar.

Mumları yakıyor.

Kadın masaya bir şişe kırmızı şarap koyuyor ve adam da otomatik olarak açıyor. Adam ona şarap doldurmak için uzanır ama kadın parmaklarını kadehin üstüne koyar ve adama gülümser. Adam şaşkınlıkla ona bakar.

"Benim için yok," diyor. Adam anlamamış gibi görünüyor. Ona "Bebek için iyi değil" diyor.

"Hamile misin?" Ayağa kalkıyor ve masanın onun tarafına geliyor.

Kadın ayağa kalkar ve adam onu kucaklar. Yüzünü göremiyor.

Bunun mükemmel bir an olduğunu düşünüyor.

O AKŞAM Ted evden gizlice çıkar. Catherine'e birkaç şey almaya gideceğini söyler. Catherine mutlu görünmektedir ve kimsenin hamile olduğundan şüphelenmemesi için şarap yerine tonik ve ıhlamur içmek zorunda kalacağından söz eder. En azından bir süreliğine. Üç ayı geçene kadar. Onu rahatlamaya, banyo yapmaya ve o dışarıdayken kendini şımartmaya teşvik ediyor. Ona bebek için ne kadar mutlu olduğunu ve yakında ona bakmak için eve geleceğini söyler. Sonra kapıyı arkasından kapatarak evden ayrılır.

Bir çocuk istiyor, tabii ki istiyor. Sadece ondan bir tane istediğinden emin değil. İkisini bir bebekle birlikte cinayet evinde yaşarken hayal ediyor ve ürpertisini bastırmak zorunda kalıyor.

Ayarlanan buluşma yerine gidiyor. Yengesi Lisa'yı görmeye gidiyor. Birine içini dökmeye çok ihtiyacı vardır ve bu konuda konuşabileceği başka kimse yoktur. Lisa'ya güvenmekle hata yapmadığını umuyor. Ama bir şey yapmazsa patlayacaktır. O ve Catherine, Dan'in bir katil olabileceği konusunda yüksek sesle endişelenmekte ve onu korumak için ellerinden geleni yapmaları gerektiği konusunda hemfikirdirler.

Ama belki de katil Dan değildir.

Dedektifler dün onu ofisinde ziyaret ettikten sonra Ted, Catherine'e onların söylediklerini anlattı. Küpelerin neye benzediğini ona söylemediği için ne kadar aptal olduğunu. Kıpırdamadan durmuş ve "*Kahretsin*" demiş. O zaman küpeleri tarif etmişti, ama gerçek şu ki Ted onun küpeleri taktığını hiç hatırlamıyordu. Öte yandan, onun mücevherlerini hiç fark etmez.

Catherine'in gerçekte ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktur. Ondan şüphelendiğini biliyor mu? Ve şimdi de bu. Hamile. Bu iyi haber olmadan da yapabilirdi.

Bir Home Depot'un otoparkında, alacakaranlıkta arabasının karşısında durur ve Dan'in evinde neler olup bittiği hakkında spekülasyonlar yapar. Öğrenmeyi umuyor.

Lisa'nın küçük arabasıyla gelip durmasını izler. Dışarı çıkar ve ona yaklaşır, endişeli görünmektedir. Beklenmedik bir şekilde kendini

ona sarılmak için. Catherine'e her zaman nasıl sarıldığını hatırlar. O herkese sarılır. O rahatlık veren ve alan bir kadındır.

Kendini geri çeker ve "Üzgünüm, berbat durumdayım" der. "Sorun değil, ben de berbat durumdayım," diyor.

"Catherine nerede? Neden burada buluşuyoruz?" diye sorar.

"Konuşmak istedim, sadece sen ve ben," diyor. Hayal mi görüyor, yoksa kızın sırtı mı kalkıyor? Catherine'e ondan daha yakın.

"Neden?"

Onu rahatlatmak için acele eder. "Ben sadece bunu zor buluyorum. Senin de zorlanabileceğini düşündüm. Birbirimize moral desteği verebileceğimizi düşündüm."

Sonra arabasına yaslanıyor, onun yanında. "Catherine'in Dan'i korumaya çalıştığını biliyorum." Sesi titriyor. "Ama neler olabileceğini hayal edip duruyorum. . ." Konuşmayı kesiyor ve sanki cinayetleri zihninin gözünde görüyormuş gibi park yerinin karşısındaki önüne bakıyor. Sonunda, sesi kasvetli bir şekilde, "Catherine'in onu korumak istediğini biliyorum ama bunu yapabileceğimden emin değilim," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Ted ona doğru dönerek "Ne demek istiyorsun?" der. *Bir şey mi biliyor? Onların bilmediği bir şey mi?*

Yutkunuyor. "Eğer o yapsaydı ... onunla yaşayabilir *miydin?*"

Ted başka tarafa bakıyor. Yani kesin bir şey yok, ona yardım etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yok. O da aynı korkuyla yaşıyor. Lisa'nın Dan'in suçunu doğrulayacak bir şey söyleyeceğini umarak onunla buluştu, Dan'in ona itiraf ettiğini falan. Böylece Ted şüphelenmeyi bırakabilirdi. Ama Lisa da Ted'den daha fazlasını bilmiyordu. İkisi de karanlıktadır. Bir süre sessizlik içinde durdular.

Yavaşça konuşuyor. "Kendime bunu onun yapmış olamayacağını söylemeye çalışıyorum, tanıdığım Dan'in yapamayacağını ama ya tanımadığım bir Dan varsa? Onu o gece Brecken Hill'de gören bir tanıkları var. Bu konuda bana yalan söyledi. Ama kendime onun yapmadığını söyleyip duruyorum, çünkü bir yanımda buna inanmıyor ve inanmak istemiyor."

Ted ona bakar ve içini boşaltmak için korkunç bir ihtiyaç hisseder. Yutkunur ve "Ne demek istediğini anlıyorum" der.

Başını sallıyor. "Anladığını sanmıyorum."

"Dinle," diyor Ted, sesi alçak ve gergin. "Dan'ın yapıp yapmadığını bilmiyorum. Ama o yapmadıysa, muhtemelen Catherine yapmıştır."

Ona bakıyor, belli ki şok olmuş. "Neden böyle düşündün ki?" "O *oradaydı*, Lisa."

"Onlar öldükten *sonra*."

"Öyle diyor ama o gece eve geldi ve her şey yolundaymış gibi davrandı. Çoktan ölmüş olan annesiyle yaptığı konuşmanın tamamını uydurdu. Ve iki gün boyunca hiçbir şey söylemedi. Bunu kim yapar?"

"Dan'i koruduğunu sanıyordu."

Başını sallıyor. Tereddüt eder, ihanetin eşiğindedir. Lisa'ya sırrını vermeli mi, vermemeli mi? Nefes verir. "Hepimiz öyle düşündük. Ama polis ofisime geldi, evimizi aradıklarında Catherine'in mücevher kutusunda Sheila'nın bir çift küpesini buldular. O gece evden kaybolan eşyalardan biri olduğunu söylediler."

"Ne? Bu konuda hiçbir şey duymadım."

"Catherine onları birkaç hafta önce ödünç aldığını söylüyor ama ben gördüğümü hatırlamıyorum."

"Belki de ödünç almıştır."

"Belki," diyor Ted. "Bana yemin etti." Bir süre durakladıktan sonra Ted, "O dedektif Fred'in vasiyetini değiştirip yarısını Audrey'e vereceğine ve ikisinden birinin bunu bildiğine ikna olmuş görünüyor," dedi.

"Bu saçmalık, değil mi?"

Ted omuz silkiyor. "Öyle düşünmüyorlar, çünkü Fred ölüyordu ve onun işlerini yoluna koyduğuna inanıyor gibiler." Kadın düşünceli bir şekilde başını sallıyor. Ted devam eder. "Sheila'nın o gece Catherine'e söylemek istediği bir şey olduğunu biliyorum. Belki de buydu." Tereddüt ediyor ama kendine engel olamıyor, birine anlatması gerekiyor. "Catherine o gece yemekten hemen önce üst katta annesiyle yalnızdı. Belki Sheila ona vasiyetten o zaman bahsetmiştir." Lisa ona bakar, gözleri büyümüştür. Bir sessizlikten sonra Ted, "Dan sana Catherine hakkında bir şey söylüyor mu?" diye sorar.

"Sadece garajımızdaki tek kullanımlık kıyafetleri bildiğini ve kapıyı asla kilitlemediğini söyledi." Gözlerini kaçırıyor. "Kadının, kocasına tuzak kurmaya çalıştığını iddia ediyor."

ama asla inanmadım." Sözü­nü ke­siyor.

"Ne­ye inana­cağı­mı bil­mi­yo­rum," di­yor Ted.

"İki­sin­den biri de ola­bil­irdi," di­yor Lisa ya­vaş­ça, bel­li ki sar­sıl­mış. "Ne ya­pa­ca­ğız şim­di?"

"Bil­mi­yo­rum. Ama Dan'e kü­pe­ler­den ba­hset­me, ta­mam mı?"

OceanofPDF.com

Ertesi sabah, Perşembe günü, dedektifler Jake Brenner'ı tekrar sorgularlar. Aylesford'a giden trene binmiştir. Bu sefer daha temkinlidir.

"Jake," diyor Reyes, "sana bizimle temize çıkman için bir fırsat vereceğiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Paskalya Pazarında geceyi Jenna'nın Aylesford'daki evinde geçirmediğini biliyoruz. Bize yalan söylüyordun." Jake hızla göz kırpmıyor. Reyes, "Aylesford tren istasyonundaki güvenlik kamerasına yakalandın. New York'a dönmek için sekiz kırk trenine binmişsin."

Jake'in gözleri ikisi arasında gidip geliyor. "Tamam, evet, o gece şehre geri döndüm," diye itiraf ediyor sonunda.

"Ve onun için yalan söylemekle ilgili bir sorunun yok muydu?" Reyes soruyor. Diğer adamın yutkunmasını izler.

"Hayır." Açıklıyor. "Ertesi gün, Pazartesi şehre geldi ve geceyi burada geçirdi. Her şey yolundaydı. Salı sabahı işe gitmek için ayrıldım ve beni arayıp ailesinin soyulup öldürüldüğünü söyledi ve Paskalya Pazarında bütün gece onunla olduğumu söylememi istedi. Bunun daha kolay olacağını söyledi." "Kabul ettim çünkü onun bu olayla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum." diye ekliyor.

Reyes olay yerinin fotoğraflarını masanın üzerinden Jake'in yüzüne doğru iter. Jake yere bakar, yüzü ağarır. Birden hasta gibi görünmeye başladı.

Jake, "Gerçekten de bunu onun yapmış olabileceğini düşünmüyorsun," diyor.

Reyes buna cevap vermiyor. Onun yerine "Adaleti engellemek ciddi bir suçlamadır." diyor.

"Hiç düşünmedim - yani, Pazartesi günü tamamen normaldi. Onları öldürmüş olabileceği hiç aklıma gelmedi. Yani, neden olsun ki? O gece kavga ettiklerini biliyordum ama siktir et-"

"Ne hakkında kavga ettiler?" Reyes soruyor.

Artık onlara her şeyi anlatmak istiyor. "Babası yemekte herkese kötü davrandı. H herkese hakaret etti. Diğerleri çok sinirli bir şekilde ayrıldı, temizlikçi kadın bile. Tam ayrılmak üzereydik ki Jenna babasıyla tartışmaya başladı." Sanki bundan sonra söyleyeceklerini söylemek istemiyormuş gibi duraksıyor. "Babası hepsinin ne kadar işe yaramaz olduğundan yakınmaya başladı ve vasiyetini değiştirmeye ve her şeyin yarısını kız kardeşine bırakmaya karar verdiğini ve bunu yapmak için çoktan randevu aldığını söyledi. Jenna çok kızmıştı. Ben gitmek istedim ama Jenna gitmedi. Çok çirkindi."

"Fiziksel bir şey mi oldu?"

"Hayır, ama ikisi de bağırıyordu." "Daha sonra bana babalarına karşı çıkan tek kişinin kendisi olduğunu söyledi. Diğerleri ondan çok korkuyor."

Reyes, Jake'le işleri bittiğinde, "Vay, vay, vay" diye düşünüyor. Jenna Merton en azından babasının vasiyetini değiştireceğini biliyordu. Ve Jake o gece onunla birlikte değildi. Reyes kalemini kurutma kâğıdına vurarak derin düşüncelere daldı.

Bu dört çocuğun her biri milyonlar kazanacak. Hepsi aşağı yukarı aynı boyda, sağ elini kullanıyor ve fiziksel olarak cinayetleri işleyebilecek kapasitede.

Belki de çocukların da bu işin içinde olduğunu ve tüm bunların büyük bir planın parçası olduğunu düşünür. Belki de onunla oynuyorlar. Elinde komplo kurulduğuna dair bir kanıt yok, ancak herhangi bir komplo, herhangi bir iz bırakmadan şahsen kolayca yapılabilirdi. Aralarında makul bir şüphe yaratacak kadar kafa karışıklığı yaratıyorlar - hepsi bunu yapmış olabilecekmış gibi davranıyor. İnsanlara onlar için yalan söyletiyorlar. Catherine'in mücevher kutusundaki küpeler. Dan'ın Brecken Hill'de görülmesi. Jenna, diğerleri gittikten sonra o gece olanlar hakkında yalan söyledi ve Jake'in onunla birlikte olduğunu söyledi. Hatta

Irena'nın bıçaklı davranışı. Ve Rose. Belki de bu işte bir şekilde birlikteler.

Hepsi tarafından manipüle mi ediliyor? Irena'nın asla birlikte çalışmayacaklarını söylediğini hatırlıyor.

Bu davayı çözemeyecek mi? Reyes yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturuyor. Bu olasılığı kabul etmeyi reddediyor. Gerçek orada. Sadece tam olarak ne olduğunu bulması gerekiyor.

Ve sonra bunu kanıtlayabilmeli.

Jenna ile tekrar konuşmak zorundalar.

- - -

JENNA'nın telefonu çalar ve arayanın Jake olduğunu görür. Belki de ondan para istemesinden pek memnun olmadığını anlamıştır.

"Selam," diyor Jenna. "N'aber?" diye hafifçe sorar.

"Aylesford'daydım, polisle konuşuyordum," diyor Jake, sesi gergin. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Biliyorlar* Jenna," diyor Jake.

"Neyi biliyorlar?"

"Beni o gece şehre dönerken Aylesford tren istasyonundaki güvenlik kamerasına yakaladılar. Onlara gerçeği, seninle olmadığımı söyledim. Ve onlara ailenle olan tartışmamızı anlattım."

Şaşırdı. Ve öfkeli. "Onlara *tam olarak* ne söyledin?" diye soruyor, sesi soğuk.

"Baban vasiyetini değiştirmeye ve yarısını kız kardeşine vermeye karar verdiğini söyledi."

Bir an konuşmuyor. Sonra "Bunu onlara neden söyledin?" diye soruyor.

"Benden uzak dur. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum," diyor Jake ve aramayı sonlandırıyor.

Şapka akşamı, Jenna kız kardeşini ziyaret eder.

Catherine onu içeri alır ve bir kez daha perdeleri çekilmiş oturma odasına yerleşirler. "Bir şey ister misin?" Catherine sorar. "Şarap mı? Cin ve tonik?"

Jenna koltuklardan birine oturarak, "Elbette," der. Catherine'in sehpanın üzerinde bir cin tonik hazırladığını görür. "Şarap lütfen." Ted sanki hoş karşılandığından emin değilmiş gibi arka planda geziniyor. Ama belli ki orada olmak istiyor, Catherine'in söyleyeceklerini duymak istiyor.

Jenna Ted'de bir değişiklik fark etti. Kendine güvenini biraz kaybetmişti. Jenna, Catherine'in mirasından gelen paranın ışıltısının tadını çıkarmasını beklersiniz, diye düşünür. Catherine mutfakta içkisini hazırlarken Jenna sessizce onu inceler. Ted, Dan'i umursamıyor ya da ailenin itibarını Catherine gibi önemsemiyor - o zaman neden bu kadar sıkıntılı görünüyor? Bu ona bir vahiy gibi gelir; belki de Dan'in yaptığına hiç inanmıyordur. Belki de Catherine'in yaptığını düşünüyordur.

"İyi misin Ted?" diye soruyor.

Ted, gergin olduğu her halinden belli olan bir sesle, "Catherine'in mücevher kutusunda annene ait bazı küpeler buldular. Catherine onları ödünç almış ama dedektifler ona inanmak istemiyor."

"Ne küpesi?" Jenna soruyor.

Catherine mutfaktan içeri girip, "Arkasında vida olan antika elmas çitçitler. Onları hatırlıyor musun? Onları bir süre önce ödünç almıştım ve şimdi bu konuda bana zorluk çıkarıyorlar." O

ona bir bardak kırmızı şarap veriyor ve sonra bacaklarını altına katlayarak kanepeye oturuyor. "Ee, neler oluyor?" diye soruyor.

Jenna kız kardeşine uzun, düşünceli bir bakış atar. Sonra şöyle der: "Dedektifler yarın sabah benimle tekrar görüşmek istiyorlar. Önce seninle konuşmak istedim."

Catherine biraz öne eğilip bardağına uzanıyor. "Neden?"

Jenna bir an tereddüt eder ve sonra, "Jake hikâyesini değiştirdi ve o gece benimle birlikte olmadığını söyledi," der.

Catherine kıpırdamadan durur, bardağı dudaklarına doğru giderken yarıda kesilir ve "Öyle miydi, değil miydi?" diye sorar.

"Hayır," diye itiraf ediyor Jenna. "Ondan benim için yalan söylemesini istedim."

Uzun bir sessizlik olur. Catherine sonunda, "Hepimiz ne kadar yalancıyız," der ve içkisinden bir yudum alır.

"Bütün gece evdeydim. Onları ben öldürmedim," diye ısrar ediyor Jenna. "Sadece bu kedere ihtiyacım yok."

Catherine, "Bu durumda iki kişi oluyoruz,"

dedi. "Ben yanıma bir avukat alıyorum."

"Peki onlara ne söyleyeceksin?" Catherine bardağına bakarak soruyor.

"Hiçbir şey."

Catherine başını sallar. "Bak," der dikkatle. "Hepimiz Dan'in yapmış olabileceğini biliyoruz. Ama ellerinde sağlam bir kanıt yok gibi görünüyor. Dan'in o gece Brecken Hill'de olduğunu söyleyen tanık bile... ne olmuş yani? Bu yeterli değil. Hiçbir şey değil. Annemle babamın evinde görülmüş gibi değil. Hepimiz rahatlamaya çalışmalıyız. Sinirlerimize hakim olmalıyız."

Jenna şarap kadehinden başını kaldırıyor. "O gece siz gittikten sonra babamla tartıştım. Vasiyetini değiştireceğini, Audrey'e yarısını vereceğini söyledi. Hepimizden bıkmıştı. Jake tüm bunları duydu ve dedektiflere anlattı."

"Bunu gerçekten yapacak mıydı? Emin misin?" Catherine soruyor.

"O da öyle söyledi." Catherine'e sertçe bakar ve "Biliyor muydun?" diye sorar.

"Ne? Hayır, tabii ki hayır." Gergin bir sessizlik olur. "Tanrım," der Catherine ve içkisinin geri kalanını tek seferde bitirir. Sonra da şöyle der: "Bu

senin için iyi görünmüyor, değil mi?"

- - -

O GECE, Jenna gittikten sonra, Catherine yatakta oturup roman okuyormuş gibi yaparken, Ted de onun yanında aynı şeyi yapar. Ted'in onun zihnini okuyamaması iyi bir şeydir. Çünkü sayfa önünde bulanıklaştıkça başka bir şey görmektedir: annesinin solgun yüzü, gözleri açık ve bakmaktadır. Diz çöktüğünü, yanağından öpecekmiş gibi eğildiğini hatırlıyor. Ama onun yerine, annesinin kulak memesindeki elmas küpeye uzanıyor. Sheila, Catherine'in uzun zamandır imrendiği antika elmas küpeleri takıyor. Onlara sahip olmalıydı. Annesi Paskalya yemeğinde bağıka bir çift takmıştı. Catherine bunları ödünç aldığını söyleyebilir. Kimsenin haberi olmaz.

- - -

DAN VE LISA çalışma odasındaki kanepede oturmuş televizyon izlemektedirler. Birbirlerine karşı garip ve gergindirler. Her zaman paylaştıkları o rahatlık çoktan yok olmuştur. Dan, Lisa'nın cinayetler hakkında ne düşündüğünden emin değildir. Belki de onun yaptığını düşünüyordur, bilemiyor. Ama Lisa'nın artık onu sevmediğinden emindir.

Gösteriye konsantre olamayınca, kendini her şeyin nasıl bu kadar hızlı boka sardığını düşünürken bulur. Ve bunların hiçbirisi onun suçu bile değildir. Herkesin suçu. Babasının, işi satıp kariyerini mahvettiği için. Rose Cutter'ın, o yatırımı ona kabul ettirip onu dolandırdığı için. Rose'un onunla konuşmasını önerdiği için kız kardeşi Catherine'in. Akli başından giderken kıpırdanıyor, bacağı kanepede bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Lisa'yı kızdırdığını anlayabiliyor.

Ayağı kalktı. "Arabayla gezmeye çıkıyorum."

Ona bakıyor. "Neden? Nereye gidiyorsun?" Sanki ondan şüpheleniyormuş gibi.

Ses tonundan hoşlanmadığı için cevap vermiyor. Çalışma odasından çıkıyor, yarı yarıya kadının kalkıp kapıya kadar onu takip etmesini ve evde kalmasını istemesini bekliyor.

Ama yapmıyor. Sanki artık onun ne yaptığını umursamıyormuş gibi çalışma odasında kalıyor. Bir kot ceket alır -her zamanki rüzgarlığı değil, polisin var- ve evden çıkar. Dışarı çıkmak zorunda. İçinden akıp giden bu gerginlikle bir dakika daha oturamaz. Araba kullanması gerekiyor.

Lisa'nın arabasına biner. Arabasını henüz geri alamamış olması ve kimsenin ona ne zaman alacağını söyleyememesi onu kızdırır. Her şey elinden alınıyor gibi görünmektedir. Cep telefonunu kapatır ve garaj yolundan geri geri çıkar. İlk başta amaçsızca, tanıdık yollarda araba sürer. Araba kullanmak düşünmesine yardımcı olur. Genellikle onu sakinleştirir. Ama son zamanlarda işe yaramıyordu ve bu gece de yaramayacak. Öfkesi iltihaplanıyor, büyüyor.

Aklı, her şey için suçladığı Rose'a takılır. Rose ondan çalmıştır ve şimdi aile mirasından eşit pay almaktadır - kendisine ve kardeşlerine gitmesi gereken para.

Nerede yaşadığını biliyor. Araştırdı. Bu kaçınılmazdı - kendini onun evine doğru araba sürerken buldu. Mütevazı başlangıç evlerinin bulunduğu sokağa geldiğinde, evinin karşısına park eder ve gözlerini diker. Ön kapının üstündeki hariç tüm ışıklar sönmüştür. Garaj yolunda araba yoktu.

Ona çok kızgın. Direksiyonu o kadar sert sıkıyor ki elleri ağrımaya başlıyor. Ama yine de orada oturup izliyor.

- - -

ROSE, arkadaşlarıyla akşam yemeği yedikten kısa bir süre sonra saat 23:00'ten sonra eve gelir. Yemekten pek hoşlanmamıştı. Arkadaşlarının fark edeceği kadar sessiz ve dikkati dağınıktı. Bir sorun olduğunu inkar etti. Yakında öğrenecekler. Vasiyetten kimseye bahsetmemişti ve görünüşe göre Merton'lar da bahsetmemişti. Henüz haberlere çıkmadı. Ama her an ortaya çıkabilir.

Garaj yoluna girdiğinde sokak karanlıktır. Ön kapının ışığını açık bıraktığı için memnundur. Arabasını park edip indiğinde, sokağın karşısındaki küçük arabayı fark eder. İçinde bir adam vardır ve onun kendisini izlediğini düşünür. Anında kalbi çarpmaya başlar. Kim olduğunu anlayamaz - hava çok karanlıktır. Durup iyice bakmak istemiyor. O almak zorunda

İçeride. Merdivenlerden kapıya doğru koşar ve anahtarla uğraşır, arkasında açılan bir araba kapısının sesini, kaldırımdaki ayak seslerini dinler. İçeri girer girmez kapıyı kilitledi ve sürgüyü fırlattı. Sonra karanlıkta kapıya yaslanıp hızlı hızlı nefes alıyor.

Umutsuzca tüm ışıkları yakmak istiyor ama yapmıyor. Adamın onu evin içinde görmesini istemiyor. Elinde cep telefonu ile zifiri karanlıkta mutfakta oturmuş, 911'i aramaya hazırlanıyor.

Sonunda, sabah saat bir sularında, cesaretini toplayıp oturma odasına gider ve perdenin arkasından dışarıya bakar. Araba gitmiştir.

OceanofPDF.com

DErtesi sabah karakola girerken yanında avukatı olmasına rağmen Jenna alışılmadık bir şekilde gergindir. Ona ihanet ettiği için Jake'e çok kızgındır. O bir korkaktan başka bir şey değil. En azından sessiz kalması için ona hiçbir şey ödemek zorunda kalmayacak. Artık onun üzerinde tutabileceği hiçbir şey yok; onlara bildiği her şeyi anlattı. Belki de kirasını ödeyemediği zaman kararından pişmanlık duyacaktır. Bu ona küçük de olsa bir tatmin duygusu verir. Belki de her şey en iyisi içindir. Endişelenecek bir şeyi yok gibi.

Görüşme odasına yerleşirler; Jenna ve avukatı masanın bir tarafında, Reyes ve Barr ise diğer tarafında oturmaktadır. Jenna sorular başlamadan önce kaset için tanıtımlar yapılırken kendini toparlar.

Reyes başlıyor. "Erkek arkadaşın seni sattı."

"O *artık* benim erkek arkadaşım değil," diyor küçük, sıkı bir gülümsemeyle.

Dedektif, "Cinayetlerin işlendiği gece sizinle birlikte olmadığını, ondan sizin için yalan söylemesini istediğinizi söylüyor," diyor.

Avukatına bakar ve sonra tekrar Reyes'e döner. "Bu doğru. Ondan beni korumasını istedim. Ama ailemi ben öldürmedim. Yemekten sonra onu tren istasyonuna bıraktım, sonra da evime yalnız döndüm."

"Neden yalan söyledin?"

"Sence neden? Ben olduğumu düşünmeyesiniz diye. Ağabeyim ve kız kardeşimin yalan söylemesiyle aynı sebepten."

"Hepiniz milyoner olacaksınız," diyor Reyes.

"Aynen öyle. Hepimiz şüpheli olacağımızı biliyorduk."

"Jake bize o gece babanla yaşadığın tartışmadan bahsetti. Anladığım kadarıyla çok hararetiliymiş. Size servetinin yarısını kız kardeşi Audrey'e bırakmayı planladığını söylemiş."

"Bir tartışma yaşadık," diye itiraf ediyor Jenna. "Bunu söylemiş olabilir. Ama babam sinirlendiğinde hep böyle şeyler söylerdi. Ben ciddiye almadım. Muhtemelen Jake'e olduğundan daha kötü görünmüştür."

"Şu anda babanızın niyetini bildiğinden emin olduğumuz tek kişi sizsiniz."

Omuz silkiyor. "Ben olsam o kadar emin olmazdım. Eğer bunu gerçekten yapmak istediye, annem Catherine'e söylemiş olmalı. Bilseydi ona söylerdi."

"Neden özellikle Catherine?"

"Catherine'e her şeyi anlattı. En sevdiği oydu. Annemiz bana ve Dan'e hiçbir şey anlatmadı."

"Audrey teyzenizin zehirlendiğinin farkında mısınız?" Reyes soruyor.

"Duydum. Bu sefer kimi kızdırdı merak ediyorum."

"O iyi bu arada," diyor Reyes.

- - -

ELLEN CUTTER, kaldırımında kendisine doğru gelen Janet Shewcuk'u fark ettiğinde birkaç ayak işi için aşağıya inmektedir. Başını eğmiş yürümektedir ve onu görmez. Ancak Ellen, kızının hukuk fakültesinden arkadaşını tanır; kızı Aylesford'daki lüks bir hukuk firmasında işe girerken, kendisi girememiştir. Rose'un bir müvekkilini dolandırdığının ve yasaları çiğnediğinin yakında her yerde duyulacağını bilincinde olarak, ona göz açtırmamaya karar verir. Tam onun etrafından dolanmak üzereyken Janet kafasını kaldırır ve Ellen'ı tanıyınca donup kalır. Ellen onun etrafından dolaşmak için hamle yapar ama Janet uzanıp elini onun koluna koyar. "Bayan Cutter."

Şimdi sıkışmış durumda; onu tanımıyormuş gibi davranamaz.

Ve sonra daha da kötüleşir. Janet ona bakar, gözleri yaşlarla dolar ve fısıldar, "Çok üzgünüm."

Ellen şaşkınlıkla ona bakar. Rose'un ne yaptığını zaten biliyor muydu? Rose ona söyledi mi? Onun acımasını istemiyor. Ellen kolunu çekip yoluna devam edemeden Janet tekrar konuşur.

"Rose'un başının dertte olduğunu biliyorum ve hepsi benim hatam. Ona Fred Merton'ın vasiyetinde yer aldığını asla söylememeliydim."

Ellen dizlerinin bükülmeye başladığını hissediyor ama her şeyi duymak zorunda.

- - -

O GÜNÜN İLERLEYEN SAATLERİNDE Reyes, Barr ve adli tıp ekibi arama emriyle birlikte Jenna Merton'ın Aylesford'un eteklerinde kiraladığı küçük eve giderler. Kırsal bir mülk, boyanması gereken ahşap çerçeveli bir ev. Hiçliğin ortasında. Yakın komşuları yok. Gelip gittiğini fark edecek kimse yok. Onları görünce şaşırmıyor.

Reyes ne beklediğinden emin değildir - içeride kül tablaları, nargileler ve ahlaksız bir sanatçının hayatından kalan döküntülerle dolu bir karmaşa - ama gördükleri onu şaşırtır. İçerideki odalar aydınlık ve bakımlıdır. Duvarlar yeni beyaza boyanmıştır ve duvarlarda parlak tuvaler vardır - bunların erkek arkadaşı Jake'e ait olup olmadığını merak eder. Ama sonra, öyle olsalardı şimdiye kadar çoktan indirilmiş ve parçalanmış olacaklarını düşünür. Modern, soyut ama bir şekilde hoşlar. Oturma odasının arkasında, tarlalara bakan bir atölyeye dönüştürdüğü güneşli bir arka oda var. Atölyede çeşitli heykel parçaları var ve onları ilgiyle inceliyor. Kafaları olmayan bir dizi kadın gövdesi görüyor, sadece her şekil ve büyüklükte göğüsler.

"Göğüslerim," diyor alaycı bir şekilde.

Bazı parçalar kadın cinsel organı olarak tanınabilir, ancak diğerleri daha gelenekseldir. Belki de dallanıp budaklanıyor. Kesinlikle deneyseiler. Bir tanesi, kil üzerinde çalıştığı bir adamın başı ve omuzları gibi görünüyor. Henüz bitmemiş. Ya da belki bitmiştir, bilemiyor. Modern sanattan hiç anlamıyor.

"Sanattan hoşlanır mısınız?" Jenna aklını okuyormuş gibi ona sorar. Onların orada olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

"Bilmiyorum. Bunu hiç düşünmedim," diye itiraf ediyor.

Sanki bir cahilmiş gibi ona başını sallar. Belki de öyledir. Ama kadın bir katil olabilir ve onu yargılayacak konumda değil, diye düşünüyor Reyes. Elindeki göreve odaklanır.

Kızın zeki olduğunu biliyor. Ailesini öldürdüyse, bir şey bulmaları mümkün değil. Bütün evi aramışlar. Hiçbir yerde kan izi yok. Annesinin mücevherlerinin hiçbiri orada değil. Ama Jenna'nın tamamen farklı bir zevki var.

Mini Cooper'ı incelenmek üzere götürülmüştür; kiralık bir araba evin sol tarafına park edilmiştir. Dışarı çıktıklarında Reyes evin önündeki toprak yolda bir arabanın içinde oturan tanıdık bir figürü fark eder. Bu Audrey Stancik'tir. Jenna babasının kız kardeşini görünce Reyes'in arkasından çıkar. Öfkeyle yaklaşır. "Burada ne halt ediyorsun?" Jenna sorar.

"Burası özgür bir ülke," diye yanıtlıyor Audrey, yeğenine iğrenç bir şekilde gülümseyerek.

"Siktir git," diye tersliyor Jenna. Reyes'e döner ve "Ondan kurtulamaz mısın?" diye seslenir.

"Boş ver," diyor Audrey. "Ben gidiyorum." Arabasını çalıştırır ve yola çıkar.

Reyes ve Barr teknik ekibi arka bahçeye kadar takip eder. Orada hemen ateş çukuruyla ilgilenmeye başlarlar.

Dedektifler yaklaşır ve ekibin ateş çukurundaki son kül ve kalıntıları da laboratuvara götürmek üzere toplamasını izlerler. Reyes Jenna'nın yanına geldiğini hisseder ve dönüp ona bakar.

"Bu bir ateş çukuru," diyor. "Ne olmuş yani?" Dikkatini tekrar ayaklarının dibindeki kararmış daireye çeviriyor. "Orada hiçbir şey bulamayacaksın," diyor Jenna.

- - -

ERTESİ GÜN CUMARTESİ'DİR ve Audrey evde kendini yalnız ve hüsrana uğramış hissetmektedir. Ellen'ı özliyor.

Bu dedektiflerin nesi var? diye düşünüyor. Belli ki çocuklardan biri kardeşini ve karısını öldürmüştü ama hangisinin öldürdüğünü bulamıyorlardı. Ve içlerinden biri onu da öldürmeye çalıştı - tekrar denemeyeceklerini kim söyleyebilir?

Hâlâ Ellen'la konuşmak istiyor. Ellen çok kararlı, çok sakinleştiricidir. Ama Audrey ona hâlâ kızgındır - Ellen nasıl olur da Rose'un Fred'in kızı olduğunu ona bunca yıldır söylemez? Audrey en karanlık sırrını Ellen'a emanet etmişti. Belki de bu bir hataydı. Ve Ellen'ın kendi kızı katil olabilir.

Kardeşinin katilinin bu işten sıyrılmasına izin vermeyecek. Cevabı bulmayı takıntı haline getirmiştir. Kara kara düşünürken, katilin yanı sıra gerçeği bilebilecek tek bir kişi olduğunu fark eder.

- - -

ELLEN mutfak masasına oturur ve boşluğa bakar. Artık her şeyi biliyor ve bunu ona söyleyen de kızı değil. Ellen önceki gün Janet'la karşılaşarak korkunç gerçeği öğrendiğinden beri neredeyse katatonik durumdadır. Rose'u aramaya cesaret edemiyor.

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve kalbi korkudan sıkışmış gibi ağlamaya başladı. Rose ona defalarca yalan söylemişti ve onun bundan haberi yoktu. Anlayamamıştı. Bu ya kızını son derece iyi bir yalancı ya da Ellen'ı son derece aptal yapıyordu. Kızının her zaman dürüst ve açık yürekli olduğunu düşünmüştü. Onun bu kadar çok para çalabileceğini hiç düşünmemişti. Onu hiç tanımıyordu. Ve Rose, Fred'in vasiyetinde adının geçtiğini bilmediğini söylerken yüzüne karşı yalan söylemişti, oysa gerçekte bunu aylardır biliyordu. Kızı hakkında bilmediği başka ne var?

Audrey, Fred ve yaptıklarıyla ilgili anlattıklarıyla Ellen'ın kalbine korkunç bir korku salmıştır. Kızının merkezinde bilinmez bir karanlık olmasından korkmaktadır. Ona bir daha aynı şekilde bakıp bakamayacağını bilmemektedir.

Audrey, Irena'nın araba yoluna girer. Ev sessiz görünüyor. Irena orada kimin olduğunu görmek için dışarı bakarken ön penceredeki perdenin titreştiğini görür. Audrey onu içeri alıp almayacağını merak eder.

Audrey ve Irena birbirlerini tanıyorlar elbette ama pek de iyi tanımıyorlar. Her ikisi de güçlü kadınlardı ve gerektiğinde Fred Merton'a karşı koymaya hazırdılar. Audrey, Sheila'yı küçümserken Irena'ya her zaman hayranlık duymuştur. Irena o çocuklar için elinden geleni yapmıştı, bunu kimse inkâr edemezdi. Sheila'nın yapmadığı ya da yapamadığı anneliği o üstlenmişti. Çocuklar büyüdükçe ve teyzeleriyle daha az, arkadaşlarıyla daha çok ilgilenmeye başladıkça ve Sheila Audrey'nin eve gelmesinden hoşlanmadığını açıkça belli ettikçe, aileyi ve Irena'yı daha az gördü. Irena'nın şimdi ona nasıl tepki vereceğini bilmiyor.

Çocuklara karşı hep korumacı olmuştur. Audrey de onlardan hangisinin katil olduğunu bulmak için burada.

Arabadan iner ve ön kapıya doğru ilerler. Daha kapıyı çalamadan kapı açılır ve Irena'nın solgun yüzü temkinli bir şekilde ona bakar.

"Ne istiyorsun Audrey?" Irena söylüyor.

"Sadece konuşmak istiyorum."

Irena uzun bir süre ona bakar. "Tamam," der ve onu içeri alır.

Audrey rahat bir nefes alır. En azından kapıdan girebilmişti. O kadarını bile hesaba katmamıştı. "Nasıl dayanıyorsun?" Audrey sempatik bir şekilde sorar. Irena'yı yakından gördüğünde berbat görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var, kırışmış atkuyruğu çizgili yüzüne çok ağır geliyor. Daha yaşlı görünüyor ama elbette Irena da onun hakkında aynı şeyi düşünüyor olmalı.

Irena diyor ki, "Ben iyiyim. Kahve ister misiniz?"

"Evet, bu çok hoş olur, teşekkürler." Irena'yı düzenli mutfağına kadar takip eder. Irena kahveyi hazırlarken Audrey mutfak masasına oturur ve çekingen bir tavırla, "Miras aldığınızı duyduğuma çok sevindim. Fred ve Sheila'nın bunca yıllık hizmetiniz için sizi takdir etmeleri en doğrusu." Kulağına garip geliyor ve bunu söylerken kendini garip hissediyor. "Çocuklar için çok şey yaptın."

"Teşekkür ederim," diyor Irena.

"Artık emekli olacak mısınız?" Audrey, sohbeti devam ettirmenin başka bir yolu olmadığı için soruyor.

"Bilmiyorum. Müşterilerime biraz izin alacağımı söyledim. . . bilirsin. Anlayışla karşıladılar."

Audrey başını sallıyor. En azından Irena dönmüş ve kahvenin demlenmesini beklerken ona doğru bakmaktadır. Audrey bir şekilde odadaki filden bahsetmek zorunda. "Olanlar çok korkunç," diyor. "Bunu düşünmeden edemiyorum." Kendi sesi boş geliyor.

Irena başını salladı ve "Biliyorum." dedi. "Kabuslar görüyorum" diye itiraf ediyor.

Büyük bir tekir kedi mutfağına giriyor ve masanın üzerine atlıyor. Audrey, dost canlısı kediyi okşamak için uzanarak, "Oh, muhteşem," diyor.

Irena ilk kez gülümser. "Öyle değil mi? Ama masanın üzerinde olmaması gerekiyordu." Onu yere indiriyor ve sırayla bacaklarına sürtünmesini sağlıyor.

Audrey, Irena ile müttefik olup olamayacaklarını merak ediyor. "Onları buldun - kâbus görmene şaşmamalı," diyor. Irena başını sallıyor. Audrey, o çocukları en iyi tanıyan kişiyle yakınlık kurmaya çalışarak, "Herkes kurar," diye onu temin ediyor. Küçük mutfağına bakıyor, zihni Irena'yı sırlarını açıklaması için en iyi nasıl ikna edebileceği üzerinde çalışıyor.

- - -

Öğleden sonra geç saatlerde bir polis memuru heyecanlı bir ifadeyle Reyes'e yaklaşır. "Efendim, aradığımız kamyonla ilgili bir ipucu bulmuş olabiliriz."

Reyes canlandı.

"Az önce bir kadın aradı. Komşusunun medyaya verdiğimiz tarife uyan bir kamyoneti olduğunu söyledi. Son birkaç haftadır onu kullanmadığını fark ettiğini söyledi." Reyes ceketini alırken Reyes'e bir adres verdi. "Kendi adını ya da adresini vermedi."

Reyes Barr'ı alır ve arabaya giderken durumu açıklar. Garajlı ve bakımsız bahçeli köhne evlerin bulunduğu, paranın güzel şeylerden ziyade ihtiyaçlara gittiği bir bölgeye giderler. Burada yaşayan biri neden Brecken Hill'de dolaşsın ki?

Aradıkları adresin önünde dururlar ve caddeye park ederler. Barr, "Bir kamyon göremiyorum," diyor. "Belki garajdadır."

Reyes başını sallıyor. Garaj kapısı kapalı. Heyecanlandığını hissediyor. Davada bir molaya çok ihtiyaçları vardı, belki de bu o moladır. Arabadan çıkıp ön kapıya yaklaşırlar.

Ellili yaşlarında bir kadın kapıyı açıyor ve onlara küçümseyerek bakıyor. "İlgilenmiyorum," diyor.

Reyes ve Barr rozetlerini kaldırıyor. "Aylesford Polisi," diyor Reyes. "İçeri girebilir miyiz?"

Şimdi gergin görünüyor ve geri adım atarak kapıyı açıyor. "Carl!" diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Yirmili yaşlarının başında, tıraş olması gereken bir adam arkasından yaklaşır. "Kimsin sen?" diye sorar.

Reyes tekrar tanıstırıyor ve adam gözlerini endişeyle rozetlerine çeviriyor.

"Bu da ne demek oluyor?" diye soruyor kadın ama dedektiflere değil Carl'a bakıyor.

"Bilmiyorum anne," diyor Carl. "Yemin ederim."

Reyes, "Fred ve Sheila Merton cinayetlerini araştırıyoruz." diyor. Kadın donakalır. Oğlu endişeli görünüyor. Reyes Carl'a seslenir. "Yanlarında alevler olan koyu renkli bir pikabın sahibi misiniz?" Carl tereddüt eder, sanki seçeneklerini düşünüyormuş gibi, sonra başını sallar. "Görmek isteriz," diyor Reyes.

"Aradığınız onun kamyoneti değil," diyor anne.

"Garajda," diyor Carl. Çıplak ayaklarına bir çift spor ayakkabı geçiriyor ve onları mutfaktan geçirip kapıdan garaja götürüyor, endişeli annesi de onu takip ediyor. Carl bir düğmeye basıyor ve garaj ışıkla doluyor.

Reyes kamyonete doğru yürüyor ve onu inceliyor. Koyu renkli bir pikap, yanları turuncu ve sarı alevlerle boyanmış. Tıpkı Hot Wheels gibi. Reyes dokunmuyor ama camlara bakıyor. Dağınık ve kirli ve uzun zamandır temizlenmemiş gibi görünüyor.

"Yirmi bir Nisan gecesi nerede olduğunuzu bize söyleyebilir misiniz?" Reyes soruyor.

Carl endişeyle cevap verir. "Hatırlamıyorum. Hangi gün ne yaptığımı hatırlamıyorum."

"Paskalya Pazarıydı," diyor Reyes.

"Sanırım evdeydim, değil mi anne?"

Şimdi annesi korkmuş görünüyor. "Emin değilim," diyor. "Tam olarak hatırlayamıyorum." Bocalıyor. "Kız kardeşimde yemek yedik. Sonra eve geldik." Oğluna dönüyor, sesi titriyor. "Sonra dışarı çıktınız mı?"

Reyes, onun dışarı çıktığını biliyor ama yalan söylemeyi ona bıraktığını düşünüyor. Onun ne yapmış olabileceğini bilmiyor. Oğluna hayal kırıklığına uğramaya alışkınmış gibi bakıyor, oğlunun seviyesi yeni yükselmiş ve o da kendini hazırlıyor.

"Hayır, o gece evde kaldığımı oldukça eminim."

Reyes, "Karakola gidip biraz sohbet edelim," diyor.

"Yapmak zorunda mıyım?" Carl sorar.

"Hayır, sadece sizinle konuşmak istiyoruz. Ama konuşmazsanız sizi tutuklayabilir, haklarınızı okuyabilir ve yine de merkeze götürebilirim. Sonra da arama emriyle geri geliriz. Hangisini tercih edersiniz?"

"İyi," diyor suratı asık bir şekilde.

Hepsi görüşme odasında otururken Reyes söze başladı. "Kamyonunuz Paskalya gecesi Merton'ların evinden çıkarken görülen aracın tarifine uyuyor.

Pazar, Fred ve Sheila Merton'ın öldürüldüğü gece. Cesetler bulunduktan sonra eşkali basına verildiğinden beri o kamyoneti garajda tuttuğunuzu biliyoruz. Peki o gece Brecken Hill'de ne yapıyordunuz?"

Başını sallıyor. "Ben yapmadım."

"Senin kamyonetindi."

"Ben kimseyi öldürmedim."

"O zaman orada ne yapıyordun?" Reyes soruyor.

"Siktir," der Carl. Reyes bekler. "Avukat istiyorum."

Şimdi *siktir deme* sırası Reyes'te ama o bunu kendi kendine söylüyor. "Birini buldum," diyor. "Onu arayabilir miyim?"

"Elbette," der Reyes ve Barr ile birlikte odadan çıkar.

Bir saat sonra Carl Brink'in avukatı gelir ve Carl onunla özel olarak konuştuktan sonra görüşmeye tekrar başlarlar.

Carl endişeyle avukatına bakar, o da güven verici bir şekilde başını sallar. Carl, "O gece oradaydım. Yanlış bir yola saptım ve o evin önünden geçtim. Bir sonraki eve gittim -çıkamaz sokaktı- ve geri dönüp tekrar o evin önünden geçtim."

"Saat kaçtı?" Reyes soruyor.

Carl başını sallar. "Bilmiyorum. On bir mi? On iki mi?"

"Bundan daha iyi bir yere bağlayamaz mısınız?" Reyes soruyor.

Carl sanki yardım istiyormuş gibi sinsice avukatına bakar. Ama avukatın söyleyecek bir şeyi yoktur. "Yapabileceğimin en iyisi bu. Biraz uçmuş olabilirim." Avukat başını hafifçe sallar. "Orada olanlarla hiçbir ilgim yok," diye ısrar eder Carl. Sinirli bir şekilde dudaklarını yalar.

"Saçmalık," diyor Reyes. "O zaman kamyonunun eşkalini verdiğimizde neden ortaya çıkmadın? Belli ki onu aradığımızı biliyordun, o zamandan beri kullanmadın."

Carl başını öne eğdi ve "Ehliyetime el konulmuştu. O gece araba kullanmamam gerekiyordu. O zamandan beri garajda saklıyorum çünkü onu aradığınızı biliyordum ve durdurulmak istemedim."

Tanrı aşkına, diye düşünüyor Reyes. "Orada ne yapıyordun?"

Carl gözlerini kaçırarak, "Bir arkadaşım ile buluşuyordum," diyor.

"Brecken Hill'de arkadaşların mı var? Gerçekten mi?" Reyes güvensizliğinin açık ve net bir şekilde ortaya çıkmasına izin veriyor. "Ya da belki bir şeyler satıyordun?" Avukat boğazını temizler ve şöyle der:

"Müvekkilimin elinde faydalı olabilecek bazı bilgiler var. Belki de bu konuya odaklanmalı ve çok fazla yakalanmamalıyız.

"O gece orada ne yaptığını biliyor muydun?"

Reyes derin bir iç çeker ve "Ne tür bilgiler?" diye sorar. Avukat müvekkiline bir kez başını sallar.

"Bir şey gördüm," diyor Carl, "o çiftin öldürüldüğü garaj yolunda."

"Ne gördün?" Reyes dikkatle soruyor.

"Garaj yolunun sonuna park edilmiş bir araba vardı, evin yanına değil de yolun yanına. Bunun garip olduğunu düşündüm."

"Kimseyi gördün mü?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece araba. Boş görünüyordu. Işıklar kapalıydı."

"Ne tür bir arabaydı?"

"Bilmiyorum. Sadece bir araba. Ama bir plakası vardı. IRENA D."

REYES VE BARR, Irena Dabrowski'nin evine gidiyorlar. "Vasiyete göre bir milyon alacak," diyor Reyes. "Bir temizlikçi kadın için çok para. Arabasını bile aramadık."

Barr, "Artık arayabiliriz," diyor.

Reyes, "Dan'in garajındaki takım elbiseleri o da biliyordu," diye hatırlıyor. Irena'nın evine varırlar ve sokağa park ederler. Irena kapıyı açtığı anda onları görünce dehşete düşmüş gibi görünür.

"İçeri girebilir miyiz?" Reyes sorar.

Kenara çekilip onları içeri alıyor, birden rengi soluyor, bayılacak gibi oluyor.

Barr, "Belki de o t u r m a l ı s ı n , " diyor ve onu oturma odasının hemen içindeki bir koltuğa yönlendiriyor.

Reyes ona "Yeni bir tanışımız var" diyor. "Cinayetlerin işlendiği gece bir şeyler görmüş biri."

Belirgin bir korkuyla onlara bakıyor. "Hangisiydi o?" diye fısıldıyor.

Reyes etkilendi. Başından beri rol yapıyormuş. Bunu kaçırdığı için kendine kızıyor. "Sendin, Irena. Onları sen öldürdün."

Şaşkınlıkla onlara bakıyor. "Ben mi? Ne? Hayır. Onları *ben* öldürmedim."

"Birisi o gece arabanızı Merton'ların garaj yolunun sonunda görmüş."

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Onları ben öldürmedim. Hata yapıyorsunuz!"

Barr onu kelepçelerken Reyes şöyle der: "Irena Dabrowski, Fred ve Sheila Merton cinayetlerinden tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır. Avukat tutma hakkına sahipsin."

- - -

IRENA bir avukat talep etmiştir ve resmi sorgulamaya başladıklarında akşam olmuştur. Irena çok sarsılmış, neredeyse şokta gibi görünüyor.

Reyes onu sempati duymadan izliyor. Başından beri onlarla oynamıştı. Cesetleri "keşfetmek" için geri döndüğünde, çocuklardan birini koruduğunu düşünmelerini sağlamak için bıçağı temizledi. Onun isteksiz itirafı

Merton çocuklarından herhangi biri olabilirdi, oysa başından beri oydu. Hepsini otobüsün altına atmıştı.

Avukat endişeli bir şekilde müvekkiline bakarak sorar: "Müvekkilimin işverenlerini soğukkanlılıkla öldürdüğünü düşündüren nedir? Tanrı aşkına, o onların temizlikçisiydi."

"Cinayetlerin işlendiği gece, saat on bir ile gece yarısı arasında, arabasını (IRENA D plakalı) Merton'ların yolunun sonunda park halinde gören yeni bir tanışımız var."

Irena başını sallar ve "Ben orada değildim" diye mırıldanır.

Reyes, "Fred Merton'ın vasiyeti uyarınca bir milyon dolar alacaksınız," diyor. "Doğru mu?"

"Evet," diye itiraf ediyor.

Avukat, "İşverenlerinin serveti ve hizmet süresi göz önüne alındığında yeterince makul bir vasiyet" diyor.

"Ve cinayet için yeterli bir sebep," diye karşı çıkıyor Reyes. "İnsanlar çok daha azı için cinayet işledi."

"Ben yapmadım," diyor yine, sesinde korkuyla. "Bana bir şey bıraktıklarını bile bilmiyordum. Onları neden öldüreyim ki?"

"Cinayet mahalline müdahale etmek - bunu dikkatleri kendinizden uzaklaştırıp çocuklara yöneltmek için yaptınız." Kül rengi oldu. "Dan'in garajındaki tek kullanımlık tulumlardan ve kapıyı kilitlemeden bıraktığından haberin vardı."

Avukat araya girer. "Sanırım burada işimiz bitti. Şüpheli bir görgü tanığından daha fazla kanıtı ihtiyacınız olacak. Daha fazla kanıtınız yoksa _"

"Daha fazlasını alacağız," diyor Reyes.

Dtutuklandığını o gece televizyonda bir son dakika haberi çıktığında öğrenir. Buna inanamıyor. Karısına bağıırır.

Mutfaktan koşarak geliyor.

Korku ve rahatlamanın garip bir karışımıyla midesi bulanarak ona döner. "Irena'yı tutukladılar." Lisa şaşkınlıkla ondan televizyona bakar. "*Şimdi* bana inanıyor musun?" diyor acı ama bir zafer edasıyla. El yordamıyla cebindeki cep telefonunu arıyor. "Catherine'i aramalıyım."

- - -

Dan aradığında CATHERINE hâlâ ayaktaıdı ve Ted'le birlikte yatakta kitap okuyordu. Bugünlerde uyumakta zorlanıyorlar, genellikle gece geç saatlere kadar okuyorlar, ta ki ışığı kapatıp korkuları onları uyanık tutana kadar.

Arayanın Dan olduğunu görür ve isteksizce aramayı kabul eder. Dan'in onu aramasına şaşırır; Dan ondan uzak durmak için elinden geleni yapmaktadır.

"Catherine-duydun mu? Irena'yı tutuklamışlar." "Ne için?" dedi aptalca.

"*Cinayetler için.*"

Nefesini içine çekiyor. "Irena?" Ted'in yanında hareket ettiğini hissediyor. "Haberlerde var. İnternete bak."

Telefonundaki yerel haberler uygulamasına dokunur ve "*Merton Çiftinin Cinayetinde Eski Dadı Tutuklandı*" başlığını görür. Ted şimdi onun omzunun üzerinden telefona bakıyor.

Gerçekliği kavrayınca kocasına bir bakış atar. Sonra telefonu tekrar ağzına götürür ve "Buraya gelsen iyi olur. Ben Jenna'yı arayacağım. Ne yapacağımıza karar vermeliyiz." Zihni hızla çalışıyor. Şimdi ne olacak? Irena'nın arkasında mı duracaklar? Hiçbir şey söylemeyecekler mi? Yoksa onu basına mı kötüleyecekler? Telefonu kapatır ve yukarı bakar. Ted ona bakıyordu.

"Buna inanamıyorum," diyor, sesi fısıltı gibi. "Gerçekten de bunca zaman Dan'in yaptığını düşünmüştüm."

- - -

TED, KARISINI bir an için kollarının arasında tutar ve ona sıkıca sarılır. O da buna tam olarak inanamaz. *Irena mı?* Eğer onu cinayetlerden tutukladılarsa, iyi bir nedenleri olmalı. Elllerinde kanıt olmalı. Derin bir güvensizlik duymaya başladığı karısı hakkında yanılmıştır. Onun hakkında yanılmıştı.

-Ve bunca zamandır kardeşinin ailesini öldürdüğünü düşünerek bu korkunç yükü taşıyordu. Onun başının üstünü öpüyor ve son birkaç haftadır taşıdığı korkunç gerilimin serbest kalmaya başladığını hissediyor. Elbette o bir canavar değil. Harika bir anne olacaktır. Artık ilerleyebilirler, bebeğe odaklanabilirler. Düşünceleri Lisa'ya döner, onun da şu anda aynı şekilde hissediyor olabileceğini düşünür. Home Depot otoparkındaki kaçamak buluşmalarını düşünür. Belki şimdi ikisi de rahatlayabilir ve bir daha asla birbirlerine şüphelerinden bahsetmezler.

Catherine Jenna'yı aramak için onun kucağından ayrılır. Sonra ikisi de aceleyle giyinir.

- - -

BİR BAŞKA GARİP aile toplantısı. Hepsi burada, Catherine ve Ted'in oturma odasındalar, sadece Irena yok.

Lisa nefesini tutuyormuş gibi hissediyor. Bunun doğru olmasını, polisin haklı çıkmasını o kadar çok istiyor ki. Umutsuzca Irena'nın suçlu olmasını istemektedir. Kocasının ve canından çok sevdiği Catherine'in de aklanmasını istiyor.

Kız kardeş. Ailesini geri istiyor, parayı istiyor ve Irena umurunda değil, onu çok az tanıyor.

Dan'le birlikte vardıklarında Ted'le göz göze geldiler ve utanmış gibi bakışlarını hemen birbirlerinden kaçırdılar. Catherine dizüstü bilgisayarında tutuklamayla ilgili bulabildiği her türlü bilgiyi arıyordu. Fazla bir şey yoktu, sadece Irena'nın ilgili zamanda suç mahallinde olduğunu gösteren yeni kanıtlar ortaya çıkmıştı. Tek bildikleri bu.

"Buna inanamıyorum," diyor Jenna tekrar, hepsinin hissettiklerini dile getirerek.

"Kanıtın ne olduğunu merak ediyorum," diyor Dan. Hepsi aynı şeyi düşünüyor. Catherine, "Bununla nasıl başa çıkacağımıza karar vermeliyiz," diyor. "Bunu nasıl ele alacağımıza karar vermeliyiz.

Üç kardeş kararsız bir şekilde birbirlerine bakarlar. En sonunda Catherine şöyle der: "Bence polise ya da basına hiçbir şey söylemeyelim. Ona bunu borçlu değil miyiz?"

Dan yavaşça başını sallamaya başlar, sonra Jenna da sallar.

Lisa onların ne düşündüğünü biliyor. Hepsi aynı şeyi düşünüyor:

Irena sayesinde hepimiz zengin olacağız.

- - -

ERTESİ SABAH PAZAR günüdür ve Reyes ile Barr, arama emri ve adli tıp ekibiyle birlikte erkenden Irena'nın evindedir. Irena gece boyunca gözaltında tutulmuştur. Götürülmeden önce arabaya hızlıca bir göz atarlar. Yakın zamanda temizlendiğine ya da lekelendiğine dair belirgin bir işaret yok.

Daha kapsamlı bir inceleme zaman alacaktır. Sonra eve giriyorlar. Kedi acıkmıştır. Reyes kedi mamasını bulur, mama ve su kaplarını doldurur ve kedinin yemeye başlamasını izler. Irena, birinin onu taşıyıcısına koymasını ve b a k ı m ı için Audrey'nin evine götürmesini istemişti. Reyes görevi genç bir subaya verir.

Suç ekibinin titiz çalışmasını sabırsızlıkla izlerler. Ama hiçbir şey bulamazlar.

- - -

O GÜN İLERLEYEN SAATLERDE, Irena'nın söyleyecekleri vardır. Dedektifler, Irena ve avukatı görüşme odasında yeniden bir araya gelirler. Reyes ve Barr görüşmeye devam eder.

"Önemli bir şey hatırladım," diyor onlara. "O gece geç saatlerde bir arkadaşım beni aradı ve Paskalya'mın kutlu olmasını diledi. Tam olarak ne zaman olduğunu bilmiyorum ama saat on biri geçmiş olmalı. İkimiz de gece insanlarıyız ve birbirimizi sık sık geç saatlerde ararız. Sabit hattan bir süre konuştuk. Telefon kayıtlarımı alırsanız, o gece evde olduğumu kanıtlamış olursunuz, değil mi?"

O kayıtları çoktan istediler. Reyes, Barr'a dönüyor. "Onları almamıza ne kadar kaldığınızı kontrol eder misin?" Odadan çıkar. Onun dönüşünü bekliyorlar.

Başını sallayarak geri dönüyor ve "Onlardan acele etmelerini istedim" diyor.

"Ben orada değildim," diye ısrar ediyor Irena.

"Arabanızı teşhis eden bir tanışımız var. Plakanızla birlikte."

Irena, solgun ama sesinde yeni bir sertlikle, "Sanırım ne olmuş olabileceğini biliyorum. Sanırım o gece arabamı başka biri kullanmış olmalı."

"Merton çocuklarından biri mi?" Reyes öyle diyor. Başını sallıyor. "Bu uygun bir fikir, değil mi? Aralarında senin arabayı kullanma alışkanlığı olan var mıydı?"

"Hayır. Ama içlerinden biri isteseydi alabilirdi. Anahtarlarımın yedek bir kopyasını her zaman arka tarafta, verandada, saksının altında bırakırdım. Ev ve araba anahtarlarının tam bir setini. Hepsi biliyordu. Bunu yapmaya başladım çünkü anahtarlarımı iki kez kaybetmiştim."

"Yedek anahtarları bilen başka biri var mı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Sadece Fred, Sheila ve çocuklar vardı."

"Peki arabayı nerede tutuyorsun?"

"Sokakta."

"Yani onlardan birinin Paskalya Pazar günü siz evdeyken arka bahçeden yedek anahtarlarınızı alıp arabanızla Merton'ların evine gittiğini, cinayetleri işlediğini ve arabanızı geri getirdiğini mi söylüyorsunuz?"

"Bunun mümkün olduğunu söylüyorum. Aklıma başka bir açıklama gelmiyor. O gece arabayı *ben* kullanmadım."

"Catherine, Dan ya da Jenna'ya hiç arabanızı ödünç verdiniz mi, onları bir yere götürdünüz mü?" Reyes soruyor.

Başını sallıyor. "Hayır, hepsinin benimkinden çok daha güzel arabaları var."

- - -

Bir polis memuru o sabah Irena'nın kedisini ve tüm malzemelerini kapısına getirdiğinde AUDREY ŞAŞIRMIŞTI. Şimdi kucağında büyük tekirle oturuyor, onu nazıkçe severken mırıltısını dinliyor. Hain kedi sahibini hiç özlememiş gibi görünüyor. Kabı ve kum kabı mutfakta yerde duruyor. Audrey onlara bakıyor ve kedinin burada ne kadar kalacağını merak ediyor.

Irena'nın Fred ve Sheila'yı öldürdüğüne inanamıyor. Irena çok akli başında ve mantıklı görünüyordu. Polis yanlış anlamış olmalı. Audrey ve Irena konuştuklarında mükemmel bir uyum içindeydiler - Merton çocuklarından biri yapmış olmalıydı. Ama Irena, Audrey gibi, hangisinin yaptığını bilmiyordu.

Polisin Irena'yı neden tutukladığını bilmek istiyor. Haberlerde ayrıntı yok, sadece onu suçlayan yeni kanıtlar var.

Tüm bunlar çok şaşırtıcı; çocuklardan biri olduğundan çok emindi.

- - -

TELEFON KAYITLARI, Irena'nın Paskalya Pazar günü saat 23:11'den 23:43'e kadar evde olduğunu ve telefonla konuştuğunu doğrulamaktadır. Carl'ın iddia ettiği gibi arabasını saat 11 ile gece yarısı arasında görmüş olsaydı cinayetleri işlemiş olamazdı. Zamanı olmazdı. Reyes onu serbest bırakmak zorunda. Onu çifte cinayetten yargılamak için elinde yeterli delil yok. Kimseye dava açacak kadar vakti yok. Şimdi karamsar bir şekilde boşluğa bakıyor, yorgun bir şekilde her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor.

Carl Brink doğruyu söylüyorsa, o gece arabayı Merton'lara *biri* götürdü. Rose, Irena'nın sakladığı araba anahtarlarını bilemezdi. Fakat

Merton'ın tüm meşru çocuklarının bunu yaptığını ve hepsinin yalancı olduğunu biliyor. Üç şüphelisi var. Hiçbirinin mazereti yok. Hepsinin cinayet sebebi vardı. Duvarındaki olay yerinin, soğukkanlılıkla öldürülmüş Fred ve Sheila'nın tüyler ürpertici resimlerine bakar ve kendine yüzüncü kez sorar: *Bunu kim yaptı?*

OceanofPDF.com

Ertesi sabah Pazartesi'dir ve polis merkezinin önünde cevap bekleyen bir basın kalabalığı vardır. Reyes'in onlara verecek cevabı yoktur.

"Yorum yok" diyerek onları geçiştiriyor ve içeri giriyor. Tüm bu dava sinir bozucuydu.

Ve nihayet, kuşluk vakti, bir mola. Bazı gerçek fiziksel kanıtlar bulundu. Reyes ve Barr haberi aldıklarında göz göze gelirler.

Reyes, "DNA örneği vermek için hepsini -Dan, Catherine ve Jenna'yı- buraya getirelim. Bakalım bir eşleşme bulabilecek miyiz."

- - -

TED bir fincan kahveyle mutfak masasına oturmuş, gazeteye bakmaktadır. Bugün işe gitmiyor. Karanlık ve ağır bir şey göğsüne çömelmiş gibi hissediyor. İki gece önce Irena tutuklanmıştı ve bu kâbusun sona erdiğini düşünmüştü. Sonra dün onu serbest bıraktılar. Dedektiflerden ya da haberlerden bunların neden olduğuna dair bir açıklama gelmedi. Catherine defalarca Irena'yı aramaya çalıştı, ama cevap vermiyor ve arayanın kimliği olduğunu biliyorlar. Irena onunla konuşmak istemiyor. Neler olup bittiğini öğrenmeleri gerekiyor. Ted oraya gidip kapısını bizzat çalmak istiyor.

Catherine mutfağa girer, elini tamamen dümdüz olan karnının üzerine koymuştur. Bir öfke sızı hissetti. Sempatı ve destek istiyor, ama bebek olsun ya da olmasın ona bunu verebileceğinden emin değil.

Telefon çalar ve sessizliği bozar. İkisi de bu sabah henüz birbirlerine pek bir şey söylememişti. Ayağa kalkar ve duvardaki telefonu alır. Dedektif Reyes'in sesini tanıdığında kalbi küt küt atar.

"Bayan Merton'la konuşabilir miyim?" Reyes soruyor.

"Bir saniye," der Ted ve telefonu karısına uzatır.

Onu dinlerken izliyor, kalp atışları acı verici bir şekilde hızlanıyor. Irena onlara ne söylemiş olabilir, diye merak ediyor, gitmesine izin vermeleri için? Catherine dinlerken yüzü kıpırtısızdır ve telefonu tutmayan elinin parmakları mutfak tezgâhını kavramaktadır.

"Şimdi mi?" diyor. Sonra, "İyi." Telefonu kapatıyor. "Ne istiyormuş?" Ted sorar.

Ona bakıyor, sonra hızla gözlerini kaçırıyor. "Bazı fiziksel kanıtlar bulduklarını söylüyor. Benim, Dan'in ve Jenna'nın DNA örneği vermek için gelmemi istiyorlar." Yutkunuyor ve fısıldıyor, "Ted, ya tek kullanımlık kıyafeti bulmuşlarsa ve Dan'in DNA'sı her yerindeyse?"

Ted'in göğsüne çömelen karanlık şey, öncekinden daha ağır bir şekilde kayıyor ve yerleşiyor.

- - -

LISA, öyle ya da böyle her şeyin yakında sona ereceğini biliyor. Dedektifler suçla ilgili fiziksel kanıtlar buldular. Kanlı kıyafetleri ya da takım elbiseyi bulmuş olmalılar. DNA örneği vermesi için Dan'i çağırdılar.

Dan karakola gitmek için ayrıldığında, solgun ama garip bir şekilde sakın, Catherine'i arar.

Ama telefonu açan Ted'di. "Alo?" "Ted.

Catherine orada mı?"

"Hayır. O karakolda." Adamın sesindeki paniği duyabiliyor. "DNA örneği vermesi gerekiyor."

"Dan de."

"Ve Jenna. Hepsini yapıyorlar."

"Ne buldular, biliyor musun?" diye soruyor endişeyle.

"Hiçbir fikrim yok."

Hat üzerinden uzun ve rahatsız edici bir sessizlik paylaşırlar ama ikisi de diğerine elini uzatmaz; ikisi de çok korkmuştur.

"Hoşça kal Ted," der Lisa ve telefonu kapatır. Aniden oturmak zorunda kalır ve bayılmamak için başını dizlerinin arasına koyar.

PASKALYA PAZARI, 11:02

Sheila yatağında doğrulup kitap okumaya çalışıyor ama kitap dikkatini çekmiyor. Zihni endişeyle o akşamın erken saatlerine dönüp duruyor. Fred çoktan yanında uykuya dalmış, düzensiz bir şekilde horlamaya başlamıştır. Kızgın bir şekilde ona bakıyor. Onu nefretle izliyor. Ölüyor olmasına rağmen onun için başka bir şey hissetmek zor. Tam bir piçti. Neden onunla evlendi ki? Herkesin hayatını cehenneme çevirdi.

Vasiyetini kız kardeşinin lehine değiştirmek istiyor, işlerini düzene sokmaya çalışıyor. Her zaman çocuklara zarar vermek ister. Ve kızın bunu durduracak gücü hiç olmadı. Çok iyi bir anne olamadı.

Fred'in ne yapacağını bildiği için son birkaç haftadır çok endişeli. Fred yakında öldüğünde ve bunu öğrendiklerinde çocukların nasıl tepki vereceğinden endişeleniyor. Çok kızacaklar. Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

Alt katta kapı zilinin çaldığını duyar. Yatağının başucundaki saatli radyoya bakar. Saat 11:03'tür. Donup kalır ve bekler. Gecenin bu saatinde kim gelir ki? Ama kapı tekrar çalar. Ve tekrar. Görmezden gelemes. Yorganı geriye iter ve ayaklarını terliklerinin içine sokar, ev ceketini alır ve odadan çıkarken üzerine geçirir, Fred hâlâ arkasından söylenmektedir. Merdivenlerin başındaki ışık düğmesini açıyor ve ışık merdiveni ve ön salonu aydınlatıyor. Halı kaplı basamaklardan inerken yumuşak tırabzanı tutuyor. Kapı zili tekrar çalıyor.

Kapıyı açar ve gördükleri karşısında kafası karışmış bir şekilde bakakalır. Kapısının önünde tehlikeli madde kıyafeti giymiş biri durmaktadır. O kadar şaşırır ki ilk başta kim olduğunu anlayamaz. Kişinin sağ elindeki kordonu fark eder.

el. Bilinçli düşünce için neredeyse çok hızlı gerçekleşiyor - tanıma, aniden anlamamanın dehşeti. Sonra döner ve kaçmaya çalışır. Yeterince hızlı değildir ve boynundan geriye doğru çekilir. Kordonun boğazını sıktığını hissettiğinde, Sheila sehpanın üzerindeki cep telefonunu almaya çalışır ama telefon elinden düşer. . . .

OceanofPDF.com

İki gün sonra Jenna artık tanıdık gelen sorgu odasında oturmaktadır, avukatı da yanında dimdik ve tetiktedir. Hiçbir şey söylemeyecek. İtiraf etmeye hiç niyeti yok. Suçlu hissetmiyor.

Bunu hak etmişlerdi.

Dedektif Reyes sanki her şeyi biliyormuş gibi, sanki kafasının içine girip düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi ona bakıyor. Ona iyi şanslar. Burası, kafasının içi karanlık. Ama söylediklerine rağmen ellerinde fiziksel bir kanıt olmadığını biliyor. Kanlı tek kullanımlık elbiseyi, eldivenleri ve diğer her şeyi bulmuş olamazlar. Bulmadıklarını biliyor. Blöf yapıyorlar.

"Daha önce hiç Irena'nın arabasını kullandın mı?" Reyes soruyor.

Yani arabayı biliyorlar. Irena'yı bu yüzden tutukladıklarını düşündü. Ama neden gitmesine izin verdiler? Irena'nın o gece için bir mazereti yok. Jenna bunu biliyor. Merton'lardaki Paskalya yemeğinden sonra eve gidecek ve iyi bir kitapla yatacağı. Söylediği buydu.

Arabasını başka birinin kullanmış olabileceğini düşündüler mi? Irena kendini kurtarmak için onlara yedek anahtarlardan bahsedebilirdi. Ama hepsi Irena'nın arka bahçede yedek bir anahtar seti bulundurduğunu biliyordu.

"Daha önce hiç Irena'nın arabasını kullandın mı?" Reyes tekrarlıyor. Avukatı ona her şeyi inkâr etmesini söylemişti. "Hayır."

"Bu ilginç," diyor Reyes, "çünkü arabasının sürücü koltuğunda oturduğuna dair DNA kanıtımız var. Kafanda bir saç teli bulduk." "Bu imkânsız," der Jenna hızla, *demek buldukları şey buydu, fiziksel kanıtları buydu* diye düşünür. Boku yemişti, şimdi fark ediyordu, onun

Irena'nın arabasına hiç binmediğini söylerken kalbi çarpıyordu. Bu küçük, sıcak odada, herkes ona bakarken sağlıklı düşünmek zordu. Terlemeye başladığını hissediyor ve gergin bir şekilde saçlarını geriye doğru tarıyor.

Avukat, "Bunun konuyla ilgisi nedir?" diye sorar.

Reyes cevaplıyor. "Irena'nın arabasını gören bir tanığımız var - plakasını hatırlıyordu - cinayetlerin işlendiği gece Mertonların garaj yolunun sonunda park halindeydi."

Şimdi avukat ona hızlı bir bakış atıyor ve gözlerini kaçırıyor. "İşimiz bitti, başka soru yok," diyor avukat. "Başka bir şeyiniz yoksa?"

Reyes başını sallar. Avukat ayağa kalkar. "Hadi Jenna, gidebiliriz."

Ama Jenna acele etmiyor, kendine güveni yerine geliyor. Diyor ki, "Benden bir saç telinin Irena'nın arabasına nasıl girdiği gayet anlaşılabilir. Onu her gördüğümde sarılırım ve genellikle hemen ardından arabasına biner. Saç teli oraya bu şekilde gelmiş olmalı." Gitmek için ayağa kalktı.

"Mesele şu ki," diyor Reyes, hayal kırıklığını belli ederek, "Irena'nın o gece evde olduğunu biliyoruz. İlgili saatte telefonda bir arkadaşıyla konuşuyordu. O gece arabasını başka birinin kullanmış olabileceğini biliyoruz. Ve arabasında başka birinin DNA'sını bulamadık, sadece senin DNA'nı bulduk. Ve o gece babanızın vasiyetini değiştireceğini öğrendiğinizi biliyoruz."

"Bu asla yeterli olmayacak, bunu sen de biliyorsun," diyor avukat. "Müvekkilimin de belirttiği gibi, o saçlar bir kucaklaşmadan transfer edilmiş olabilir."

Jenna dedektife sırtarak bakar ve başka bir şey söylemeden avukatının peşinden odadan çıkar.

L Irena'yı serbest bıraktıklarından beri Catherine diken üstündeydi. Onu neden tutukladıklarını ya da neden serbest bıraktıklarını hiç öğrenememişlerdi. Irena telefonlarına ya da kapısına cevap vermiyor, bu da sinir bozucu. Ve

İki gün önce hepsinden DNA almışlar.

Catherine kapı zilinın çaldığını duyar ve irkilerek hızla ayağa kalkar. Birden bağının döndüğünü hisseder. Onu tutuklamaya mı geldiler? Olamazlar. O hiçbir şey yapmamıştır. Ama göğsünde yükselen paniği hissediyor. Doğmamış çocuğu için korkuyordu.

Kapıyı açmak için uzanıyor, midesinin çukurunda derin bir korku var. "Audrey," diyor şaşkınlıkla. Sesi buz gibi olur. "Burada ne işin var?"

"İçeri girebilir miyim?" Audrey sorar.

Catherine tereddüt eder, sonra geri adım atar ve kapıyı ardına kadar açar. Ted de onlara katılmıştır ve yüzünde Catherine'in nefret etmeye başladığı o ifade vardır: korku ifadesi. Catherine onu sarsmak ister. Oturma odasına geçip otururlar.

"Irena ile konuşuyordum," diyor Audrey.

Catherine ona bakar, yüreği ağzına gelir ve kendini toparlar. Kendisi onlarla konuşmazken Irena neden *Audrey*'le konuşsun ki? Kocasına bakmaya korkuyordu. "Irena neden *seninle* konuşsun ki?"

Audrey şöyle diyor: "Irena ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Birbirimizi anlıyoruz. O tutukluyken kedisine ben baktım."

Catherine dehşet içinde ona bakar.

Audrey, Irena'nın arabasının görüldüğünü açıklar. "Irena o gece arabasını başka birinin kullanmış olması gerektiğini söylüyor." diye ekliyor.

Catherine konuşmaya çalışır ama ağzı kurumuştur.

Sonra Ted, sesi düz bir şekilde, "Bu çok saçma, değil mi?" dedi.

Audrey cevap verir, "Aslında o gece arabasını başka birinin kullanmış olabileceğini biliyorlar, çünkü evde telefonla konuşuyordu. Kayıtları var." Duraksıyor, bu bilgiyi aktarmaktan zevk aldığı belli. "Hepinizin onun arka bahçede yedek bir anahtar seti bulundurduğunu bildiğinizi söylüyor."

Catherine yanıt vermez ama Ted'e hızlıca bakar ve onun biraz daha solgunlaştığını fark eder.

"Ve başka bir şey daha biliyorum. Irena bildiği kadarıyla hiçbirinizin arabasına binmediğini söylese de, arabanın sürücü koltuğunda başka birine ait bir saç teli gibi DNA kanıtları buldular."

"Bunu nereden biliyorsun?" Ted sorar, sesi suçlayıcıdır, sanki tüm bunları onun uydurduğunu düşünmektedir.

"Laboratuvardan biriyle arkadaş olan bir gazete muhabiri tanıyorum. Ona bir hikaye anlatacağımı umarak bana anlattı."

"Kimin DNA'sıydı?" Catherine ağzı kurumuş bir halde sorar. Kelimeleri güçlükle çıkarabiliyordu.

"Jenna'nın."

Catherine kanepenin arkasına yaslanır, içinde bir çalkantı vardır. *Jenna*. Derin bir nefes alır. Jenna o gece babalarının vasiyetini değiştireceğini biliyordu. Jake dedektiflere söylemiş. Irena tutuklandığında Catherine'in başı derde girmişti; bu olay dünyayı alt üst etmiş gibiydi. Başından beri bunu Dan'in yaptığını, babalarına en çok onun benzediğini düşünmüştü. Dan'in garip, sinsî davranışlarından her zaman endişe duymuştu; geceleri tek başına araba kullanma alışkanlığını biliyordu. Dan'in babalarının en kötü dürtülerini miras aldığını ama iş konusundaki dehasını almadığını düşünüyordu. "Yani *Jenna'nın* yaptığını mı düşünüyorlar?" dedi sonunda. "Onu tutuklayacaklar mı?"

Audrey başını sallar, artık açıkça sinirlenmiştir. "Muhabir arkadaşım bunun onu cinayetten tutuklamak için yeterli olmayacağını söylüyor. Görünüşe göre onunla görüşmüşler ve gitmesine izin vermişler."

Catherine aile adının çamura bulanmasını istemiyor. Her şeyin unutulup gitmesini istiyor. Neredeyse bir şaşkınlık hissiyle her şeyin yoluna gireceğini fark eder. Korkunç bir şey olmayacak. Jenna hapse girmeyecek; tutuklanmayacak bile. Dan de öyle. Her şey yoluna girecek. Artık bildiklerine göre tekrar nefes alabilirler. Hayat devam edecek. Skandal eninde sonunda unutulacak. Ve hepsi zengin olacak. Hapse girecek tek kişi Rose.

Birden omuzlarından korkunç bir yük kalkmış gibi hissediyor. Gülümseme dürtüsünü bastırmak zorunda kalır. Bunun yerine, uygun bir şekilde yüzünü ekşiterek, "Bize haber verdiğin için teşekkürler Audrey," der.

"Sana söylemem gerektiğini düşündüm. Başka kimsenin söyleyeceğinden emin değildim."

Catherine gözlerini Audrey'e diker. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi? Her zaman en çok Jenna'dan hoşlanmadın."

Audrey gitmek için ayağa kalkar. "Fred hiç öldürülmemeliydi. Kanserden öldüğünde hakkım olan payı almalıydım, ki bu da çok yakında olacaktı." Ön kapıya doğru yürür ve son bir yorum yapmak için arkasını döner. "Gerçekten ne hoşuma giderdi biliyor musunuz? Jenna'nın mahkûm olduğunu görmek."

- - -

DAN, Catherine'den bir telefon aldığı anda EVDEDİR. Catherine her şeyi açıklarken vücudunun adrenaline dolduğunu hisseder. Bir an için rahatlayarak gözlerini kapatır. Dedektifler artık onu rahat bırakacaktır. Ve sonunda bilmek güzeldir. Hangi kardeşine göz kulak olman gerektiğini bilmek güzel. Bunun için Audrey'e teşekkür etmesi ne tuhaf. "Ne yapmalıyız?" Dan soruyor. "Yani, ona bildiğimizi söyleyelim mi, yoksa ne yapalım?"

Catherine hattın diğer ucunda bir an sessiz kalıp düşünüyor. "Bunu *bizim yanımızda* yapmasına izin verebileceğimizi sanmıyorum, anlıyor musun?"

Dan sessiz. Yaptıklarının yanına kâr kalmasını hiç istemiyor.

Catherine, "Bu gece gelebilir misin? Jenna'ya bildiğimizi söylemeli ve ona hiçbir şey söylemeyeceğimize dair güvence vermeliyiz."

"Tamam," diyor Dan isteksizce. "Eğer bunun akıllıca olduğunu

düşünüyorsan. Ne kadar öfkeli olduğunu biliyorsun."

O akşam Catherine'in evinde atmosfer hissedilir derecede gergindir.

Artık o an gelmiştir, Catherine gergin olduğunu fark eder ve destek için Ted'e bakar. O da gergin görünmektedir. Ne beklediğini tam olarak bilmiyor -Jenna'dan soğuk bir inkâr- ama ona bildiklerini açıklamaları gerekiyor. Dan'le birlikte Jenna'ya göz kulak olmalı ve onun başka birini öldürmek için hiçbir nedeninin olmamasını ummalıdırlar.

Sonunda telefonuna cevap veren Irena, davetini reddetmişti. Onlarla daha fazla bir şey yapmak istemiyordu. Irena ona emekli olmaya ve mirasını aldığı anda güneşe taşınmaya karar verdiğini, ona bir Noel kartı göndereceğini söyledi. Sonra da telefonu kapattı. Catherine onu pek suçlayamazdı. Sadakati bir yere kadardı; neredeyse cinayetle suçlanıyordu.

Audrey hariç hepsi buradadır; Ted'le kanepeyi paylaşmaktadırlar, Jenna bir koltukta, Dan diğerinde, Lisa da Catherine'in çektiği diğer sandalyede onun yanında oturmaktadır. Catherine çoktan herkese birer kadeh Çarap doldurmuş, sahte cin tonağını yudumlamaktadır.

Catherine sesini olabildiğince nötr hale getirmeye çalışarak, "Jenna, dedektiflerin Irena'nın arabasında senin DNA'nı bulduklarını, annemle babamı senin öldürdüğünü düşündüklerini öğrendik," der. Jenna'nın yüz ifadesinin soğuduğunu, ağzının öfkeli bir şekil aldığını görür. "Ama sorun değil," diye devam eder Catherine. "Çünkü hiçbir şey olmayacak. Irena'nın arabasındaki o saç seni tutuklamak için yeterli değil. Her şey yoluna girecek." Bir an yüklü bir sessizlik olur.

Jenna tehditkâr bir sesle, "*Bu ne cüret,*" der.

Catherine geri çekilir. Kız kardeşini daha önce de böyle görmüştür; korkutucudur. Catherine destek için diğerlerine bakar. "*Biliyoruz Jenna. Bunu bize inkar etmenin bir anlamı yok. Hiçbir şey yapmayacağız.*"

Jenna buz gibi bir sesle, "*Hiçbir şey bilmiyorlar,*" dedi. "Irena'nın arabasında bana ait bir saç teli buldular. Oraya nasıl gittiğini bilmiyorlar ama belki *sen biliyorsundur.*" Jenna iğrenç bir ifadeyle Catherine'e bakar ve Catherine kendini kötü hisseder. *Bunu onun üzerine yıkmak isteyemezdi.* Hızla Ted'e bakar, ama Ted sanki sandalyeye kıvrılmış bir yılan varmış gibi Jenna'ya bakmaktadır.

Jenna ona dönerek, "Belki de sendin Dan," dedi. Dan ona bön bön bakar.

Jenna, "Kim olduğunu bilmiyorum ama içinizden biri annemle babamı öldürdü ve saçımı Irena'nın arabasına koydu." diyor.

"Onu oraya başka kimse koymadı," der Catherine çabucak, çünkü durum onun için netleşir ve sinirleri çılgınca gerilir. İşler bu noktaya varmıştır: Jenna ailelerini öldürmüştür. Ama şimdi Catherine'in kendi kocası onun yapmadığından asla tam olarak emin olamayacaktır. Lisa'ya bakar ve Lisa Dan'in başının yan tarafına bakarken çaresiz bir belirsizlik görür. Kime inanacaktır? Sonra Catherine tekrar Jenna'ya döner ama Jenna artık ona daha sakin bakmaktadır, kendine güveni yerine gelmiştir.

Jenna, "Kanıtlayamasam da o gece evimden hiç çıkmadım. Ama hepimiz her *birinizin saatlerdir* dışarıda olduğunu biliyoruz." Sessizce panikleyen Catherine, "*Bu lanet aile*" diye düşünür.

OceanofPDF.com

Jenna, Catherine'in evinden eve dönerken, farları toprak yolda karanlığı deler ve o Paskalya gecesini hatırlar. Ayrıldıklarında öldürücü bir ruh hali içindeydi. Jake'i tren istasyonuna bırakmıştı-

Onun arkadaşlığını istemedi ve o da fikrini değiştirmeye çalışmadı. Sonra eve gidip düşündü ve bir plan yaptı.

Jenna Dan'in evine gitti. Dan'in arabası garaj yolunda değildi. Temizlik dolabından aldığı lateks eldivenleri giyerek, kilitli olmayan yan kapıdan gizlice garaja girdi. Dan'in arabası da garajda değildi. Arabayla gezmeye çıkmıştır diye düşündü, çünkü bu şekilde hastaydı. Onun ürkütücü alışkanlıklarını biliyordu. Yanında getirdiği küçük bir el fenerini kullanarak -cep telefonunu bilinçli olarak evde bırakmıştı- orada olduğunu bildiği tek kullanımlık tulumları ve patikleri topladı. Sonra Irena'nın evine gitti. Beklendiği gibi, arabası sokağa park edilmişti ve evi karanlıktı. Jenna kendi arabasını sokağın ilerisine, Irena'nın evinin görüş alanının dışına park etti ve görünmemeye dikkat ederek Irena'nın yedek anahtarlarını arka taraftaki saksının altına yerleştirdi. Sonra Irena'nın arabasını ailesinin evine sürdü, saat on birden biraz önce oraya vardı ve farları söndürerek arabayı yolun sonuna park etti.

Gece karanlık ve durgundu. Muhtemelen kimse buraya park edilmiş arabayı görmeyecekti ama görürlerse de kendi arabasını değil Irena'nın arabasını göreceklerdi. O gece kimsenin kendi arabasını, Mini Cooper'ını görmesi riskini almak istememişti.

Arabadan indi ve bir süre eve baktı. Ebeveyn yatak odasından zayıf bir ışık geliyordu. Jenna arka bahçeye doğru yürüdü.

Kanvas çantasıyla birlikte. Orada ayakkabılarını ve ceketini çıkardı ve tek kullanımlık tulumunu, fazladan bir çift kalın çorabını ve patiklerini giydi. Giyindikten sonra, kapüşon yüzünü sıkıca sardığında, saçı kaçmadığında, garip bir yenilmezlik duygusu hissetti. Yanında getirdiği elektrik kablosunu aldı ve ön tarafa dönüp kapının zilini çaldı. Kimse gelmedi. Zili tekrar çaldı. Ve tekrar. Sonunda, merdivenlerin üzerinde ve ön holde, solundaki oturma odasının pencerelerinden süzülen ışıkların yandığını hissedebildi ve sonunda annesi, yapacağını bildiği gibi kapıyı açtı.

Annesi bir an için ne olduğunu anlayamadan öylece durdu. Belki de onu, saçlarını bile tamamen kaplayan ve şeklini değiştiren tehlikeli madde giysisiyle tanıyamamıştı. Annesi onun ne yapmak için burada olduğunu anlamamıştı. Sonra onu tanıdı ve anladı. *Yüzündeki ifadeden*. Geri çekildi, döndü ve oturma odasına doğru tökezledi. Ama Jenna hemen arkasındaydı ve o daha çılgılık bile atamadan elektrik kablosunu hızla boynuna doladı. Kordonu sıkıca tuttu, annesini oturma odasına doğru sürükledi, çok fazla ses çıkarmamaya çalıştı, annesi sonunda çırpınmayı bırakıp kordona doğru sarkana kadar sertçe sıktı. Beklediğinden daha uzun sürdü. Sonra onu yere indirdi. Jenna hiçbir şey hissetmedi. Geri döndü ve sessizce ön kapıyı kapattı. Sonra cesedin yanına döndü ve annesinin yüzükleriyle boğuşarak onları çıkarmaya çalıştı. Eldivenlerle zor oldu. Babasının üst kattan seslendiğini duydu.

"Sheila, kim o?"

Annesinin kulaklarındaki zor elmas küpeleri çıkarmaya vakit yoktu. Jenna, babasının merdivenlerden ineceği ön salondan kaçınarak oturma odasının arkasından mutfığa doğru hızla ilerledi. Elektrik kablosunu ve yüzükleri tezgâhın üzerine bıraktı ve bıçak bloğundan oyma bıçağını çıkardı. "Buraya," diye seslendi, babasının önce oturma odasına bakmayacağını umuyordu. Eğer bakarsa, doğaçlama yapacaktı. Onu kovalayacaktı.

Karanlık mutfakta bir heykel gibi durmuş ve onu beklemiş. Yanından geçerken onu arkasından yakaladığını ve kolunu kestiğini hatırlıyor.

boğazını temiz bir vuruşla kesmiş, kan elinin her tarafına sıçramış. Gerisi biraz bulanık - annesini öldürmekten farklıydı. İçindeki bir şey onu ele geçirmişti. İşini bitirdiğinde nefes nefese kalmış, bitkin düşmüş ve kanlar içinde kalmıştı. Bir dakika boyunca yerde oturup dinlendi. Bundan sonra ne yapması gerektiğini biliyordu ve hızlı olmalıydı.

Lavabonun altından bir çöp torbası aldı ve annesinin yüzükleriyle elektrik kablosunu içine koydu. Sonra koridorda yürüdü ve üst kattaki ana yatak odasına çıktı. Mücevher kutusunu karıştırdı, sonra her şeyi almaya karar verdi ve içindekileri torbaya boşalttı. Cüzdanlarını boşalttı ve yere attı. Arkasında kanlı bir iz bıraktı, çekmeceleri çekerek açtı, yukarı ve aşağı giderken her yeri dağdı. Çalışma odasına girmiş ama kasayı yalnız bırakmış. Son olarak yemek odasındaki aile gümüşlerinin olduğu kutuyu aldı. Sonra mutfaktaki arka kapıdan bir uçurumun kenarındaki arka bahçeye çıktı. Kimsenin onu göremeyeceğini biliyordu; hava zifiri karanlıktı ve diğer evler çok uzaktaydı, ağaçlarla kapatılmıştı. Gümüş kutusunu yanında getirdiği kanvas fermuarlı çantaya yerleştirdi. Sonra kanlı tek kullanımlık elbisesini, patiklerini ve kalın çoraplarını çıkarıp elektrik kablosu, mücevherler, kartlar ve nakit parayla birlikte dikkatlice plastik torbaya yerleştirdi ve en son eldivenlerini çıkardı. Yüzünü ve ellerini ıslak mendille iyice sildikten sonra onları da çöp torbasına yerleştirdi. Sonra bu torbayı da kanvas çantanın içine yerleştirdi, ayakkabılarını, ceketini ve yeni bir çift lateks eldivenini giydi ve Irena'nın arabasına doğru yola koyuldu. Irena'nın arabasına geri döndü, kanvas çantayı kendi arabasına taşıdı ve anahtarları geri verdi.

Eve dönerken kanıtlardan kurtuldu. Kimsenin bulamayacağı bir yere. Kanvas çantayı yaşadığı ıssız köy yolu üzerindeki bir çiftlik arazisine sakladı. Önümüzdeki bir iki gün içinde yeni bir ek bina için beton zemin dökülecek olan yere gömdü. Bunu zaten biliyor olması büyük bir şanstı çünkü arazinin sahibi olan kadınla tanışıyordu ve ona bundan bahsetmişti.

Şimdi Jenna o binanın önünden her geçişinde, binanın yükseldiğini gördüğünde -güzel bir şekilde ilerliyor- bir tatmin duygusu hissediyor.

Kanıtı asla bulamayacaklar. Orada olduğunu bilen tek kişi o.

Catherine ve Dan ailelerini öldürmemişlerdir ama Ted ve Lisa bundan emin değildir. Jenna arabayı sürerken sırtıyor. Jenna isteseydi Ted ve Lisa'ya ayak parmaklarını kıvrandıracak şeyler -gerçek olan şeyler- anlatabilirdi. Örneğin şu küpeler -Catherine'in mücevher kutusunda buldukları, onun "ödünç aldığı" küpeler- Jenna annesinin onu boğduğu gece aynı küpeleri taktığını biliyordu. Kordon boynundayken onları fark edebilecek kadar uzun bir zamanı vardı. Catherine'in o gece onları annelerinin cesedinden çıkarmış olması gerektiğini biliyor. Ted'in bu konuda ne düşüneceğini merak ediyor.

Ve Dan-Lisa, kocasının hava karardıktan sonra durmadan araba kullanma zorunluluğunu merak etmiyor mu? Nereye gittiğini sanıyor? Hiç cep telefonunu aramaya çalışmıyor mu? Ne yaptığını sanıyor? *Bana sorarsanız, klasik seri katil davranışı*, diye düşünüyor Jenna kendi kendine.

O Pazar sabahı Audrey dışarıdayken açık arka pencereden gizlice girerek buzlu çayına koyduğu zehir yüzünden Audrey'nin ölmemiş olması çok kötü ama sonuçta Jenna bunun gerçekten önemli olmadığını düşünüyor.

EPILOG

Audrey, Fred ve Sheila'nın evinden Irena'nın evine, oradan da Jenna'nın evine giden yolu sonraki haftalar boyunca tekrar tekrar kullanır. Jenna'nın kanlı giysileri ya da tek kullanımlık elbiseyi

O gece buralarda *bir yerde*.

Jenna'nın Fred ve Sheila'yı öldürdüğünü kanıtlamak istiyor. Catherine'in bunu istemediği açıktır; o her şeyi gizli tutmak ve aile adını korumak istemektedir. Ama Audrey, Dan'in de onunla aynı şekilde düşündüğünden şüphelenmektedir. Audrey nedenini anlayabilir. Merton cinayetlerine kafayı takmış olan kamuoyunda, basında, herkesin suçlu olduğunu düşündüğü kişi Dan'dir. Aklanmak istemektedir.

Audrey onu zehirlemeye çalışanın Jenna olduğunu anlar.

Jenna'yı takip etmeye başlar ama güvenli bir mesafeden. Bir gün Jenna'nın yaşadığı köy yolundaki bir eve kısa bir süreliğine uğradığını görür. Uzun süre kalmaz ama Audrey'in yolun kenarında beklerken, evden biraz uzakta, arazide yeni bir binanın yükselmekte olduğunu fark etmesine yetecek kadar uzun kalır. Jenna elinde bir şeyle dışarı çıkar. Audrey ne olduğunu göremeyecek kadar uzaktır.

Jenna arabasıyla uzaklaşırken Audrey bir süre olduğu yerde kalır. Sonra yaklaşır. Tabelayı görür: TAZE YUMURTA. Audrey arabasından iner ve kısa yola doğru yürür. Eski bir ev, orijinal cazibesini korumak için güzelce yeniden yapılmış. Kırmızı tuğla, verandada krem rengi zencefilli süslemeler. Audrey kendini böyle bir yerde yaşarken hayal edebiliyordu, taşrada ama şehirden çok da uzak olmayan bir yerde. Elbette Brecken Hill'e asla parası yetmeyeceği için içerliyor ama burayı çok sevdiği de doğru; çok güzel ve huzurlu.

"Merhaba," diyor Audrey, bir kadın paravan kapıdan çıktığında. "Ne kadar güzel bir yeriniz var."

"Teşekkür ederim," diyor. "Yumurta ister misiniz?"

"Evet, lütfen," diye cevaplıyor Audrey. "Bir düzine."

Kadın yumurtalarını paketlerken Audrey, "Yeni bir ek bina inşa ettiğinizi fark ettim" diyor.

Başını sallıyor. "Paskalya'dan hemen sonra temeli attık ve şimdi neredeyse bitti."

Audrey kadına gülümser ve yumurtaların parasını öder.

Audrey, cesetleri dökülmüş betonun altına gömmenin akıllıca olduğunu bilecek kadar suç programı izlemiştir, özellikle de bu bir binanın temeli olduğunda. Neden kanıt olmasın? Reyes ve Barr'ı ziyaret eder ve onlara ne düşündüğünü söyler. Ancak onlar, ona ne kadar mantıklı gelirse gelsin, şüphelerine dayanarak birinin özel mülkündeki bir binayı kazamayacaklarını açıklarlar.

Her nasılsa tam bir yıl geçer. Audrey, Catherine'in bir kız bebek dünyaya getirdiğini, Ted ve bebekle birlikte Fred ve Sheila'nın Brecken Hill'deki eski evlerinde yaşadıklarını duymuştur. Audrey geçenlerde Ted'i markette görmüş, bitkin bir halde el arabasını iterek yiyecek ve bebek bezi alıyormuş. Adam bitkin ve mutsuz görünüyordu. Ted onu görmeden kaçmak için arkasını döndü.

Haziran ayının başlarında güneşli bir günde Audrey yine bu güzel kırsal arazinin yanından geçer. Bu kez ön tarafta bir SATILIK tabelası fark eder. Audrey mirasını yeni almıştır - bir milyon dolar. Arabayı durdurur ve uzun bir süre tabelaya bakar. Yeter de artar bile.

Cep telefonunu alır ve emlakçıyı arar.

YAZAR HAKKINDA

Shari Lapena, hepsi de *New York Times* ve *The Sunday Times* (Londra) çoksatanları arasında yer alan *The Couple Next Door*, *A Stranger in the House*, *An Unwanted Guest*, *Someone We Know* ve *The End of Her* adlı gerilim romanlarının uluslararası çoksatan yazarıdır. Kitapları dünya çapında otuz yedi bölgede satılmıştır. Toronto'da yaşamaktadır ve *Not a Happy Family* altıncı gerilim romanıdır.

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi [kaydolun.](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.